

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 56. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2018 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 56. posiedzeniu Senatu:

senatora Rafała Ambrozika	7
senatora Mieczysława Augustyna.....	9
senatora Bogdana Borusewicza	12
senatora Jerzego Czerwińskiego.....	14
senatora Jana Marii Jackowskiego	18
senatora Andrzeja Kamińskiego	22
senatora Kazimierza Kleiny	38
senatora Andrzeja Kobiaka	55
senatora Jana Filipa Libickiego.....	64
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	69
senatora Grzegorza Peczkisa	78
senatora Krystiana Probierza	
oraz senatora Grzegorza Peczkisa	83
senatora Sławomira Rybickiego.....	85
senatora Czesława Ryszki	91
senatora Waldemara Sługockiego.....	99
senatorów Grażyny Sztark, Barbary Borys-Damięckiej, Jadwigi Rotnickiej, Barbary Zdrojewskiej, Jerzego Wcisły, Leszka Czarnobaja, Marii Pańczyk-Pozdziej, Piotra Wacha, Jerzego Fedorowicza, Piotra Florka oraz Piotra Zientarskiego	111
senatorów Jerzego Wcisły, Mieczysława Augustyna, Bogdana Borusewicza, Barbary Borys-Damięckiej, Leszka Czarnobaja, Jerzego Fedorowicza, Piotra Florka, Tomasza Grodzkiego, Kazimierza Kleiny, Bogdana Klicha, Andrzeja Kobiaka, Władysława Komarnickiego, Grzegorza Napieralskiego, Marii Pańczyk-Pozdziej, Aleksandra Pocięja, Marka Rockiego, Jadwigi Rotnickiej, Sławomira Rybickiego, Waldemara Sługockiego, Grażyny Sztark, Piotra Wacha, Barbary Zdrojewskiej oraz Piotra Zientarskiego	115

56. POSIEDZENIE SENATU

(15 lutego 2018 r.)

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Jest to oświadczenie w sprawie konfliktu interesów wynikającego z działalności łowieckiej sędziów.

Docierają do mnie sygnały, że wielu sędziów zajmuje się działalnością myśliwską. Sędziowie są członkami kół łowieckich, niektórzy nawet pełnią w tych kołach funkcje prezesów. Myślistwo to szczególne hobby – mam wątpliwości, czy właściwe dla osób pełniących funkcję sędziego – ale oprócz kwestii etycznych wchodzi tu jeszcze w grę potencjalny konflikt interesów. Otóż koła łowieckie są pozywane przez rolników o odszkodowania za szkody łowieckie, a ponieważ aktywnymi członkami, nawet prezesami, tych kół są sędziowie, rolnicy dochodzący odszkodowań mają obawy, że ich sprawy mogą być rozpatrywane stronniczo na rzecz kół łowieckich. Wiem, że było o to wiele skarg, m.in. dotyczących sędziów okręgu białostockiego.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania.

Czy dostrzega Pan Minister zagrożenie konfliktem interesów w związku z aktywnością sędziów w kołach łowieckich? Czy dostrzega Pan, że ta aktywność może negatywnie rzutować na zaufanie obywateli do wymiaru sprawiedliwości?

Czy zamierza Pan podjąć jakieś inicjatywy legislacyjne lub inne zmierzające do zapobieżenia konfliktowi interesów wynikającemu z aktywności sędziów w kołach łowieckich?

Rafał Ambrozik

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez pana senatora Rafała Ambrozika podczas 56. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie działalności sędziów w kołach łowieckich, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Nie podzielam stanowiska Pana Senatora co do negatywnej oceny działalności łowieckiej sędziów, pod warunkiem, że jest ona realizowana na zasadach i w formach przewidzianych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2017 r. poz. 1295 z późn. zm.).

W kwestii możliwości wystąpienia konfliktu interesów w sytuacji, w której sędzia jest członkiem lub osobą pełniącą funkcję w kole łowieckim lub w Polskim Związku Łowieckim, a jednocześnie rozstrzyga sprawy o odszkodowanie z tytułu szkód łowieckich wskazuję, że zgodnie z art. 48 §1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2108 r. poz. 155 z późn. zm.) sędzia jest wyłączony z mocy samej ustawy od rozstrzygania w sprawach, w których pozostaje z jedną

ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziałyna na jego prawa lub obowiązki. Ponadto, w myśl art. 49 powołanej ustawy, sąd wyłącza sędziego od udziału w sprawie na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie.

Wskazane unormowania prawne stwarzają instrumenty pozwalające na uniknięcie realnego konfliktu interesów związanego z orzekaniem przez sędziów zaangażowanych w działalność łowiecką w sprawach, w których stronami pozwanymi są koła łowieckie. Z tego powodu nie zachodzi potrzeba podejmowania w powyższym przedmiocie prac legislacyjnych.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z informacją uzyskaną od prezesa Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w sądach położonych na obszarze apelacji białostockiej sędziowie zaangażowani w działalność łowiecką nie rozpoznają spraw o odszkodowania z tytułu szkód łowieckich ani też do prezesów właściwych sądów nie były kierowane skargi na tego typu sytuacje.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Minęły ponad 3 lata od momentu, kiedy 21 października 2014 r. Trybunał Konstytucyjny uznał, że różnicowanie wysokości świadczenia dla opiekuna osoby niepełnosprawnej w zależności od wieku, w którym niepełnosprawność stwierdzono, jest niezgodne z konstytucją. Do dnia dzisiejszego postanowienie Trybunału Konstytucyjnego nie zostało wykonane. 22 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieście zasądził zapłatę przez MRPiPS 33 tysięcy zł odszkodowania tytułem dyskryminacji spowodowanej brakiem realizacji ww. wyroku TK.

W związku z powyższym proszę Panią Minister, po pierwsze, o podanie przyczyn braku realizacji ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz podanie możliwie precyzyjnego terminu, w którym rząd zamierza wykonać postanowienie TK (K38/13). Po drugie, proszę o przekazanie informacji o szacunkowych kosztach wprowadzenia w życie rozwiązań nakazanych wyrokiem TK z 21 października 2014 r. Po trzecie, proszę o poinformowanie mnie, w ilu podobnych sprawach sądy orzekły wypłacanie odszkodowań i na jaką łączną kwotę. Po czwarte, proszę o informację o tym, ile tego typu spraw toczy się jeszcze w sądach oraz czy są w tej sprawie pozwy zbiorowe.

*Z wyrazami szacunku
Mieczysław Augustyn*

Odpowiedź

Warszawa, 9 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, na wystąpienie z dnia 16 lutego 2018 r., znak: BPS/043-56-1513/18, dotyczące oświadczenia senatora Mieczysława Augustyna, w sprawie realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego K 38/13, uprzejmie informuję.

W Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej prowadzone są obecnie analizy możliwych do wprowadzenia zmian w systemie wsparcia osób niepełnosprawnych, ich rodzin oraz opiekunów osób niepełnosprawnych. W toku prowadzonych przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej prac, analizowane są wszystkie postulaty i propozycje rozwiązań, w tym również zgłaszane przez środowiska skupiające osoby niepełnosprawne oraz opiekunów osób niepełnosprawnych w zakresie należącym do ministerstwa.

Postulaty środowisk osób niepełnosprawnych, w tym ww., a także kwestia niezrealizowanego przez rząd poprzedniej kadencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014 r. sygn. akt K 38/13, są przedmiotem prac międzyresortowego Zespołu do spraw Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób Niepełnosprawnych i Członków ich Rodzin, który został powołany zarządzeniem Prezesa Rady Ministrów nr 89 z dnia 29 sierpnia 2016 r.

W skład zespołu, obok przedstawicieli Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, weszli również m.in. przedstawiciele resortów zdrowia, edukacji i finansów.

Do zadań Zespołu należy opracowanie:

- 1) analizy aktualnej sytuacji osób niepełnosprawnych i członków ich rodzin ze szczególnym uwzględnieniem dostępu do edukacji, kultury, zatrudnienia oraz świadczeń zdrowotnych;
- 2) kompleksowych rozwiązań w zakresie poprawy sytuacji osób niepełnosprawnych i członków ich rodzin z uwzględnieniem postanowień Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1169);
- 3) propozycji rozwiązań legislacyjnych i systemowych mających na celu poprawę sytuacji osób niepełnosprawnych i członków ich rodzin.

Niemniej, wskazanie zakresu ewentualnych zmian i rozwiązań systemowych nie jest możliwe na tym etapie ww. prac, a tym samym i kosztów przyszłych rozwiązań.

Należy jednak podkreślić, że prace ww. Zespołu, uzależnione są od wypracowania nowego systemu orzecznictwa o niepełnosprawności. Prace w tym zakresie prowadzone są w ramach Międzyresortowego Zespołu do spraw Opracowania Systemu Orzekania o Niepełnosprawności oraz Niezdolności do Pracy, powołanego zarządzeniem nr 6 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2017 r. Głównym zadaniem Zespołu jest dokonanie analizy funkcjonowania systemu orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy w kontekście ich spójności i konieczności koordynacji działań lub możliwości ich zintegrowania oraz opracowanie projektu ustawy o orzekaniu o niepełnosprawności i niezdolności do pracy. Zgodnie z postanowieniami ww. zarządzenia, zakończenie prac Zespołu powinno nastąpić nie później niż do dnia 31 marca 2018 r.

Ponadto, obok powyższych działań, wprowadzono szereg, wskazanych poniżej rozwiązań, mających na celu zwiększenie wsparcia osób niepełnosprawnych i ich rodzin.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wprowadzającej możliwość nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub świadczenia przedemerytalnego przez byłych opiekunów osób niepełnosprawnych, którzy utracili prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub zasiłku dla opiekuna z powodu śmierci osoby niepełnosprawnej, nad którą opieka była sprawowana.

Wprowadzająca powyższe ustawa z dnia 6 października 2016 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1940), weszła w życie 1 stycznia 2017 r.

Poza tym, istotnym działaniem zwiększającym wsparcie materialne dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin jest znaczne podwyższenie następujących świadczeń:

- świadczenie pielęgnacyjne – od 1 stycznia 2018 r. zostało podwyższone do kwoty 1477 zł miesięcznie,
- minimalna emerytura – od 1 marca 2018 r., w wyniku waloryzacji emerytur i rent, najniższa emerytura będzie wynosiła 1029,80 zł miesięcznie,
- renta socjalna – od 1 marca 2018 r., w wyniku waloryzacji emerytur i rent, wzrośnie do kwoty 865,03 zł miesięcznie.

Poza tym, z dniem 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2016 r. poz. 972), która realizuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 listopada 2014 r. sygn. akt SK 7/11.

Dzięki zmianom wprowadzonym ww. ustawą, w rodzinach, w których wychowywana jest więcej niż jedna osoba niepełnosprawna, więcej niż jeden opiekun może pobierać świadczenie opiekuńcze z tytułu opieki nad osobą niepełnosprawną. W szczególności, jeśli w jednej rodzinie jest np. dwoje dzieci niepełnosprawnych, każdy z rodziców może otrzymywać świadczenie pielęgnacyjne z tytułu zakończenia aktywności zawodowej spowodowanego koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem.

Istotne jest, że wsparcie dla rodzin z osobami niepełnosprawnymi realizowane jest także poprzez Program „Rodzina 500+” – na podstawie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, przyznawane jest świadczenie wychowawcze – w wysokości 500 zł miesięcznie na dziecko w rodzinie. Przyznanie świadczenia wychowawcze-

go na pierwsze dziecko, rozumiane jako jedyne lub najstarsze dziecko w wieku do ukończenia 18. roku życia, jest uzależnione od spełnienia kryterium dochodowego, które wynosi 800 zł miesięcznie na osobę w rodzinie lub 1200 zł w przypadku rodzin, w których wychowuje się dziecko niepełnosprawne. Dla rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym kryterium dochodowe jest więc o 50% wyższe niż kryterium podstawowe. Na drugie i każde kolejne dziecko w rodzinie świadczenie wychowawcze przysługuje wszystkim rodzinom, bez względu na ich dochód.

Szacuje się, że liczba dzieci niepełnosprawnych w gronie dzieci uprawnionych do świadczenia wychowawczego wynosi ok. 220 tys., czyli świadczeniem wychowawczym objętych jest 90% wszystkich niepełnosprawnych dzieci w wieku do 18. roku życia. Oznacza to, że przeciętna miesięczna kwota wydatków budżetu państwa na świadczenie wychowawcze, na dzieci niepełnosprawne wynosi ok. 110 mln złotych, czyli rocznie wynosi ok. 1,32 mld złotych.

Ponadto, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie ma wiedzy, na temat liczby pozwów złożonych do sądów w opisanych sprawach, jak i sumy ewentualnych roszczeń.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Bartosz Marczuk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Bogdana Borusewicza

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

1. W związku z zatrzymaniem we Wrocławiu w dniu 14 lutego Władysława Frasyniuka proszę o informację, kto z prokuratorów wydał nakaz zatrzymania i czy Pan Minister był o tym poinformowany. Dlaczego zatrzymania dokonano o godzinie szóstej rano i użyto wobec zatrzymanego kajdanek? Jaka jednostka Policji dokonywała tego zatrzymania i czy minister spraw wewnętrznych był poinformowany o podjętych działaniach?

2. Czy zatrzymano kogokolwiek z osób niosących rasistowskie transparenty i wznoszących rasistowskie hasła w czasie demonstracji 11 listopada 2017 r.?

Bogdan Borusewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 15 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Bogdana Borusewicza, złożone na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r., działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. 2017 r. poz. 1767 ze zm.), uprzejmie informuję, iż zatrzymanie pana Władysława Frasyniuka zrealizowane zostało w toku postępowania Prokuratury Okręgowej w Warszawie sygn. akt PO II Ds 166.2017, a stosowne postanowienie wydał prokurator tej jednostki, zlecając przeprowadzenie zatrzymania funkcjonariuszom Komendy Stołecznej Policji w Warszawie.

W przedmiotowej sprawie polecenie użycia kajdanek nie zostało przez prokuratora wydane, a czas doprowadzenia pana Władysława Frasyniuka do Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy wyznaczono na dzień 14 lutego 2018 r. w godzinach 8.00–9.00. O niestawiennictwie pana Władysława Frasyniuka na kierowane wcześniej pod jego adresem wezwania Prokurator Okręgowy informował Prokuraturę Krajową. W pozostałym zakresie odpowiedzi na pytania dot. zatrzymania pana Władysława Frasyniuka udzielić mogą organy Policji.

Jednocześnie informuję, iż podczas demonstracji w dniu 11 listopada 2017 r. nie doszło do zatrzymania osób biorących udział w tym zgromadzeniu.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak

Oświadczenie senatora Bogdana Borusewicza

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

W sobotę 20 stycznia 2018 r. dwie pary dziewiętnastolatków, wychodzące z ośrodka kultury mieszczącego się w (...) w Gdańsku-Oliwie z imprezy pod hasłem „DIY Safe Disco”, około 21.00 zostały zaatakowane przez kilkunastoosobową grupę ubranych na czarno mężczyzn. Niektórzy napastnicy mieli czapki z nazwą klubu piłkarskiego Lechia Gdańsk. Poszkodowanych okładano pięściami i pałkami teleskopowymi. Padły słowa: „Klepać mordy je...nym lewakom” i „Je...nych lewaków trzeba zniszczyć”. Impreza w (...) była organizowana pod hasłem: „Seksizm, rasizm, homofobia, transfobia i każdy inny rodzaj przemocy nie będą tu tolerowane”.

Czy zostało wszczęte śledztwo? Jeśli tak, to kto prowadzi to śledztwo, na jakiej podstawie prawnej i czy jest to art. 119 kodeksu karnego dotyczący przestępstwa z nienawiści?

Bogdan Borusewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 15.03.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem, złożonym w dniu 15 lutego 2018 r. przez Pana Senatora Bogdana Borusewicza podczas 56. posiedzenia Senatu RP, skierowanym do Pana Zbigniewa Ziobry – Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego, dotyczącym wydarzeń do jakich doszło w dniu 20 stycznia 2018 r. ok. godz. 21.00 przy ul. (...) w Gdańsku obok (...) po zakończeniu imprezy zorganizowanej pod hasłami sprzeciwu przeciwko ksenofobii, rasizmowi i innym podobnym formom nietolerancji, w trakcie których grupa kilkunastu mężczyzn kierować miała wobec czwórki powracających z imprezy osób okrzyki wyzywając ich od „lewaków” oraz dokonała pobicia jednego z pokrzywdzonych, uprzejmie informuję, iż okoliczności powyższego zdarzenia stanowią przedmiot dochodzenia wszczętego w dniu 21 stycznia 2018 r. przez Komisariat Policji IV w Gdańsku w sprawie pobicia A.M., to jest o przestępstwo z art. 158 §1 kk.

Postępowanie przygotowawcze prowadzone jest pod nadzorem Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Oliwa w Gdańsku pod sygn. akt PR 2 Ds 232.2018.

Ponadto dochodzenie objęte zostało także z dniem 26 stycznia 2018 r. zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej w Gdańsku za sygn. akt PO III Dsn 51.2018.

Jednocześnie zapewniam, iż przyjęta pierwotnie kwalifikacja prawna czynu, po zgromadzeniu niezbędnego materiału dowodowego w sprawie, będzie podlegać bieżącej ocenie, także w zakresie czynu stypizowanego w art. 119 §1 kk.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji został umieszczony projekt ustawy o zrekomensowaniu niektórych krzywd wyrządzonych osobom fizycznym wskutek przejęcia nieruchomości lub zabytków ruchomych przez władze komunistyczne po 1944 r., nr UD316, dalej zwany dużą ustawą reprivatyzacyjną. Zgodnie z publikowaną informacją projekt jest obecnie na etapie opiniowania. Jego powstanie jest związane z tzw. warszawską aferą reprivatyzacyjną. Jej skutkiem jest m.in. powstanie i działalność komisji weryfikacyjnej. Jednak mało kto już dziś pamięta, że bezpośrednim zapalnikiem, przyczyną wybuchu afery reprivatyzacyjnej, był artykuł w „Gazecie Wyborczej” z sierpnia 2016 r. Wcześniejsze próby nagłośnienia problemu, np. przez stowarzyszenie „Miasto Jest Nasze”, nie przynosiły odpowiedniego efektu. Tylko że autorom artykułu w „Gazecie Wyborczej” nie chodziło o powołanie komisji weryfikacyjnej, ale o wywołanie presji społecznej właśnie w celu uchwalenia ustawy reprivatyzacyjnej, zaspokajającej także roszczenia środowisk żydowskich.

Obecna burza medialna związana z ustawą zmieniającą m.in. ustawę o IPN, penalizującą publiczne przypisywanie Polsce i Polakom odpowiedzialności za zbrodnie nazistowskie, ma podobne źródło. Krytykę ustawy, pod pretekstem obrony wolności słowa i swobody badań naukowych, podjęli politycy izraelscy. Tylko że nie o wolność i swobodę tu chodzi, ale, jak zawsze, o kasę. Ustawa ta uniemożliwia bowiem przypisywanie Polakom i Polsce win, których nie popełnili, a za które mieliby zapłacić nie tylko moralnie, lecz realnymi pieniędzmi. Gdyby nie weszła w życie, to w dowolny sposób można by było oskarżać Polskę i Polaków o niepopełnione czyny, a potem żądać od naszego państwa konkretnych wypłat tytułem zadośćuczynienia za nie.

Do tego należy dodać to, co obecnie dzieje się w aspekcie polskim w Stanach Zjednoczonych – z jednej strony na pozór niewinny apel kongresmenów z grupy do spraw zwalczania antysemityzmu, popierający stanowisko Żydów z Izraela w sporze z polskim rządem i państwem; z drugiej strony przyjęty już 12 grudnia poprzedniego roku przez Senat amerykański akt 447, ustawa o obowiązku raportowania na temat działań niektórych państw obcych w odniesieniu do majątku ery Holocaustu i powiązanych z tym kwestii. Jak czytamy w jej tekście, może być ona przywoływana jako „sprawiedliwość dla osób, które po dziś dzień nie uzyskały rekompensat”. Faktycznie chodzi więc o włączenie amerykańskich władz państwowych do procesu wymuszania na Polsce zaspokajania żydowskich roszczeń majątkowych dotyczących tzw. mienia bezspadkowego.

Podsumuję zdarzenia w następstwie czasowym: sierpień 2016 r. – inicjacja akcji przez publikację artykułu w „Gazecie Wyborczej”; październik 2017 r. – pojawia się projekt tzw. dużej ustawy reprivatyzacyjnej; grudzień 2017 r. – Senat amerykański przyjmuje akt 447; styczeń 2018 r. – niezrozumiały i zaskakujący atak polityków izraelskich przypuszczony na ustawę penalizującą fałsz na temat odpowiedzialności Polski i Polaków za Holocaust.

Widać zbieżność czasową wymienionych wydarzeń i wyraźny scenariusz je łączący. Zasadne jest więc pytanie: czy nie czas wycofać się z forsowania szkodliwego projektu reprivatyzacyjnego, który staje się pretekstem do ataków żydowskich, czy to z USA, czy z Izraela? Dziwnych i wrogich Polsce działań środowisk żydowskich w ostatnim czasie nie da się bowiem wytłumaczyć inaczej niż ich nadzieją na uzyskanie dużych korzyści materialnych kosztem Polski i Polaków, też przecież ofiar II wojny światowej, ofiar tego samego niemieckiego agresora.

Panie Premierze, Polski i Polaków nie stać na reprivatyzację, a już na pewno nie stać nas na rozdawanie pieniędzy żydowskim organizacjom uzurpującym sobie prawo do tzw. mienia bezspadkowego. Nawet uchwalenie ustawy reprivatyzacyjnej w wersji ograniczonej do obecnych obywateli Polski bez zaspokojenia roszczeń żydowskich niewiele da. Wtedy bowiem rozpocznie się sterowany jazgot medialny, rozpoczną się naciski polityczne

ze strony Żydów amerykańskich i izraelskich apelujących o równość – równość w cudzoziemstwie – praw w zaspokajaniu roszczeń reprivatyzacyjnych. Tym samym argumentem równości praw własnościowych obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej będą postulowały się wrogie nam lewackie środowiska unijne. Sam fakt podjęcia tematu reprivatyzacji prowokuje i będzie prowokował do eskalacji żądań Żydów i ich politycznych przyjaciół w Polsce i za granicami kraju. Jedynym sposobem zakończenia tego tematu jest rezygnacja z jakichkolwiek prac nad reprivatyzacją, wycofanie projektu dużej ustawy reprivatyzacyjnej z prac rządowych i ewentualne uporządkowanie przepisów dotyczących przedawnienia, roszczeń, zasiedzenia, wzruszalności ostatecznych decyzji administracyjnych itp. w celu stabilizacji stosunków własnościowych i uniknięcia w przyszłości patologii związanych z tzw. reprivatyzacją, patologii podobnych do tych warszawskich. I o to apeluję do Pana Premiera.

*Z wyrazami szacunku
Jerzy Czerwiński*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 13 kwietnia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jerzego Czerwińskiego na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r. w sprawie „projektu ustawy o rekompensowaniu niektórych krzywd wyrządzonych osobom fizycznym wskutek przejęcia nieruchomości lub zabytków ruchomych przez władze komunistyczne po 1944 roku” (dalej: „Projekt ustawy”), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Powyższe oświadczenie Pana Senatora Jerzego Czerwińskiego odnosi się do projektu tzw. dużej ustawy reprivatyzacyjnej w wersji z dnia 26 października 2017 r., następnie skierowanego do uzgodnień międzyresortowych, konsultacji publicznych i opiniowania¹. W toku uzgodnień międzyresortowych projekt uległ pewnym zmianom uwzględniając postulaty zgłaszane dotychczas w procesie legislacyjnym, po czym został przekazany do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów celem rozpatrzenia przez Stały Komitet Rady Ministrów. Zaznaczam, że przebieg prac legislacyjnych nad projektem ustawy można śledzić w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji².

W kwestii podniesionych w oświadczeniu wątpliwości w zakresie potrzeby podejmowania prac nad aktem normatywnym porządkującym kwestie reprivatyzacyjne, uprzejmie proszę o dostrzeżenie i rozważenie następujących racji.

Pomimo upływu blisko 30 lat od zmiany systemu politycznego w Polsce nie zostały zrealizowane żadne działania, które uporządkowałyby kompleksowo stosunki własnościowe będące konsekwencją dokonanych w okresie komunistycznym nacjonalizacji.

¹ <https://www.ms.gov.pl/pl/informacje/news,9903,duza-ustawa-reprivatyzacyjna.html>

² Rządowe Centrum Legislacji:

<http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12304605/katalog/12466636#12466636>

Zaniechania legislacyjne w tym zakresie narażają Państwo na konieczność wypłaty wielomiliardowych odszkodowań, a jednocześnie obecny porządek prawny i praktyka orzecznicza organów administracji publicznej, sądów administracyjnych oraz sądów powszechnych nie pozwala na zamknięcie procesów podważania skutków powojennych nacjonalizacji. Dotychczasowa praktyka pokazuje też, że system prawny, szczególnie zaś rozwiązania normatywne obowiązujące na obszarze m.st. Warszawy do czasu powołania Komisji ds. reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, sprzyjały tworzeniu się patologicznych zjawisk związanych z ustanawianiem kuratorów dla osób zmarłych, czy rażącym naruszeniu praw lokatorów kamienic objętych procesem restytucji mienia. Warto wskazać, że spośród krajów Europy Środkowej i Wschodniej jedynie w Polsce nie uregulowano całościowo zakresu i sposobu naprawienia krzywd, wyrządzonych aktami nacjonalizacyjnymi, wydanymi na skutek zmian politycznych jakie zaszły po II wojnie światowej.

Jednocześnie Minister Sprawiedliwości nie podziela obaw prezentowanych w treści oświadczenia, z których wynika, iż obecnie Polski nie stać na wprowadzenie w życie rozwiązań projektu ustawy, jak również związanych z przyjęciem jej założeń przez część środowisk zagranicznych. Projekt przewiduje bowiem rozwiązanie w postaci 20–25% rekompensat dla grona osób fizycznych, które można uznać za rzeczywiście pokrzywdzone przez władze komunistyczne, jednocześnie wykluczając nie tylko możliwość ubiegania się o zwrot znacjonalizowanych nieruchomości w naturze, ale także definitywnie uniemożliwiając podważanie skutków prawnych nacjonalizacji, co sprzyjało powstawaniu patologiom reprivatyzacyjnym w skali całego Państwa. Projekt dużej ustawy reprivatyzacyjnej wyklucza ponadto możliwość ubiegania się o zwrot albo przeznaczenie dla jakichkolwiek podmiotów prywatnych majątków, w tym nieruchomości, które jako tzw. mienie bezdziedzicznie zgodnie z ogólnymi zasadami prawa cywilnego stały się po II wojnie światowej własnością Skarbu Państwa.

Rozwiązania zawarte w projekcie ustaw pozwolą zatem na uporządkowanie zagadnień związanych z reprivatyzacją, w tym przede wszystkim zlikwidują stan permanentnej niepewności prawnej, która jest przede wszystkim skutkiem możliwości podważania decyzji administracyjnych dotyczących przejęcia nieruchomości w ramach nacjonalizacji. W konsekwencji podstawowym założeniem projektu ustawy jest eliminacja dotychczasowego wadliwego mechanizmu restytucji nieruchomości przejmowanych przez władze komunistyczne od 1944 r. (odwracania skutków przejęcia nieruchomości przez Państwo na podstawie dotychczasowych przepisów – mechanizmu wzruszania decyzji administracyjnych). W zakresie regulacji stosunków własnościowych dotyczących nieruchomości przejmowanych przez władze komunistyczne ustawa realizuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt: P 46/13 (OTK ZU nr 5/A/2015, poz. 62), w którego uzasadnieniu wskazano m.in., że *„(...) zasada praworządności nie uzasadnia rozwiązania prawnego umożliwiającego stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, jeśli decyzja ta korzystała przez kilkadziesiąt lat z domniemania zgodności z prawem, wywołuje skutki polegające na nabyciu prawa lub ukształtowaniu ekspektatywy nabycia praw przez jej adresatów, a dodatkowo przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji ma charakter niedookreślony i jej wykładnia ukształtowała się w orzecznictwie na długo po wydaniu decyzji”*.

Minister Sprawiedliwości nie podziela także zastrzeżeń dotyczących tego, czy Państwo Polskie stać na przeprowadzenie reprivatyzacji w postaci przewidzianej w projekcie ustawy. Należy zaznaczyć, że to brak ustawy jest źródłem wielu kosztów i braku pewności co do skutków ewentualnych nieograniczonych w czasie wzruszeń decyzji nacjonalizacyjnych w przyszłości. Co istotne, od lat skala postępowań administracyjnych i sądownoadministracyjnych dotyczących zwrotów nieruchomości nie tylko nie maleje, lecz rośnie, co potwierdza orzecznictwo sądów administracyjnych. Obecnie w Ministerstwie Sprawiedliwości zbierane są szczegółowe dane dotyczące spraw zakończonych oraz toczących się w całej Polsce, w ramach których podejmowane są próby wzruszania skutków powojennych nacjonalizacji.

Precyzyjne wyliczenia w zakresie kosztów przyjętego w projekcie ustawy modelu reprivatyzacji – tzw. rekompensacyjnego – będą możliwe do oszacowania dopiero po zakończeniu okresu, w którym dopuszczalne będzie składanie wniosków o przyznanie

prawa do rekompensaty, tj. po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Obecnie szacujemy, że koszty te nie powinny przekroczyć kwoty 15–20 mld zł.

Projekt ustawy został skierowany przez Przewodniczącego Komitetu Stałego Rady Ministrów do Ministerstwa Sprawiedliwości celem przeprowadzenia kolejnych analiz. Decyzja o ostatecznym kształcie i rozwiązaniach zawartych w Projekcie ustawy należy do Pana Premiera Mateusza Morawieckiego.

SEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Patrik Jaki

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Od 1 marca bieżącego roku zacznie obowiązywać ustawa o zakazie handlu w niedziele. Jest to akt prawny bardzo oczekiwany przez szeroką rzeszę pracowników zatrudnionych w tej gałęzi gospodarki.

Niestety, wielu pracodawców zapowiada próbę obejścia wprowadzonych zapisów. Pracodawcy zapowiadają m.in. wprowadzenie nocnej zmiany, co de facto uruchomi pracę 24 godziny na dobę. Takie rozwiązanie w dużym stopniu zniweczy ideę ustawy, ale też wprowadzi perturbacje w dojeździe pracowników do pracy, którzy w znakomitej większości dojeżdżają z małych miejscowości i wsi.

W związku z tym proszę o informację, czy ministerstwo będzie monitorowało działanie ustawy, a w przypadku stwierdzenia ewentualnych nieprawidłowości wystąpi o jej nowelizację.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 21.03.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatorskim Pana Senatora Jana Marii Jackowskiego złożonym na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego br. w sprawie ustawy o zakazie handlu w niedziele, uprzejmie wyjaśniam, że ustawa z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. poz. 305) została uchwalona z przedłożenia obywatelskiego projektu ustawy o ograniczeniu handlu w niedziele (druk nr 870). Odnosząc się do ww. oświadczenia mogę zatem jedynie wyrazić pogląd w sprawach poruszonych w tym wystąpieniu.

Zgodnie z art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. poz. 305), ilekroć w ww. ustawie jest mowa o wykonywaniu pracy w handlu oraz wykonywaniu czynności związanych z handlem w niedziele i święta w placówkach handlowych – należy przez to rozumieć wykonywanie takiej pracy lub takich czynności przez pracownika lub zatrudnionego w okresie 24 kolejnych godzin przypadających odpowiednio między godziną 24:00 w sobotę, a godziną 24:00 w niedzielę, i między godziną 24:00 w dniu bezpośrednio poprzedzającym święto a godziną 24:00 w święto.

Z kolei, zgodnie z art. 151⁹ §2 Kodeksu pracy w brzmieniu nadanym przepisem art. 12 pkt 1 ww. ustawy – za pracę w niedzielę i święto w przypadkach, o których mowa w art. 151¹⁰ Kodeksu pracy uważa się pracę wykonywaną między godziną 6:00 w tym dniu, a godziną 6:00 w następnym dniu, chyba że u danego pracodawcy została ustalona inna godzina.

Z powyższego wynika, że definicja pracy w niedzielę i święto zawarta w Kodeksie pracy służy przypadkom wykonywania takiej pracy określonym w art. 151¹⁰ Kodeksu pracy i może być modyfikowana u danego pracodawcy, natomiast definicja wykonywania pracy zawarta w ustawie z dnia 10 stycznia 2018 r. została sformułowana wyłącznie na użytek tego aktu prawnego i ma charakter sztywny.

Należy wyjaśnić, że pracodawca może uznać, że w związku z wejściem w życie ww. ustawy celowe jest wprowadzenie zmian w organizacji procesu pracy. Takie zmiany mogą być wprowadzone, przy zachowaniu wszystkich norm ochronnych i wymogów formalnych wynikających z przepisów Kodeksu pracy. Jeżeli takie zmiany spowodowałyby konieczność opracowania nowych rozkładów czasu pracy dla pracowników, to zgodnie z art. 129 §3 Kodeksu pracy, pracownik powinien otrzymać taki rozkład czasu pracy co najmniej na tydzień przed rozpoczęciem pracy w okresie, na który został sporządzony ten rozkład.

Niezależnie od powyższego pragnę wyjaśnić, że kontrolę przestrzegania przepisów ustawy o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni powierzono Państwowej Inspekcji Pracy. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 1 pkt 15c ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, do zadań tej Inspekcji należy kontrola przestrzegania przepisów ww. ustawy w zakresie powierzania pracownikom lub zatrudnionym wykonywania pracy w handlu lub wykonywania czynności związanych z handlem w placówkach handlowych.

Obecnie także przedwczesne jest dokonywanie oceny, na ile rozwiązania przyjęte w ustawie będą miały znaczący wpływ na zmianę organizacji pracy w placówkach handlowych, w tym także na zmiany w zakresie czasu pracy pracowników, jak również powierzania pracownikom wykonywania pracy w porze nocnej. Dokonanie takiej oceny będzie możliwe po określonym czasie obowiązywania ustawy, zwłaszcza w oparciu o analizę przestrzegania jej przepisów przez przedsiębiorców dokonaną przez Państwową Inspekcję Pracy.

Pragnę także dodać, że na stronie internetowej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej została stworzona zakładka „Handel w niedziele”, w której zamieszczono pytania i odpowiedzi dotyczące przepisów ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni. Także na stronie internetowej Państwowej Inspekcji Pracy w zakładce „prawo pracy” znajdują się pytania i odpowiedzi dotyczące ww. ustawy.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje i wyjaśnienia uzna Pan za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Stanisław Szwed

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do mazowieckiego wojewódzkiego konserwatora zabytków Jakuba Lewickiego

W związku z umieszczonym na stronie internetowej Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wpisem „Kolejny wpis na Mazowszu” dot. majątku Zamajdan-Olszyny (z dnia 23 stycznia 2018 r., godz. 10.42) zwracam się z uprzejmą prośbą o informację, na jakim etapie jest postępowanie w sprawie sprostowania powyższej informacji. Miałem okazję, wykonując mandat senatora, zapoznać się z tym obiektem, którego zasadniczą częścią jest dwór. I to ten dwór stanowił centrum wydarzeń historycznych, podobnie jak to było w innych majątkach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Przypisanie głównego miejsca ważnych wydarzeń historycznych do budynku gospodarczego zniekształca prawdę o przeszłości tego miejsca. Oficyna stanowiła wyłącznie część zespołu dworsko-parkowego, pełniła funkcję budynku folwarcznego, gdzie z czasem urządzono pokój dla gości.

Według mojej wiedzy nie ulega wątpliwości, że treść wpisu do rejestru zabytków powinna ulec zmianie.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 19 marca 2018 r.

Szanowna Pani Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Pan Jan Maria Jackowski
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo BPS/043-56-1518/18 z 16 lutego 2018 roku przekazujące oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego złożone na 56. posiedzeniu Senatu 15 lutego 2018 roku, w sprawie komunikatu internetowego dotyczącego majątku Zamajdan-Olszyny, uprzejmie informuję, iż przedmiotowy komunikat został zmodyfikowany 16 lutego br. O zmianie ww. wpisu na stronie internetowej niezwłocznie poinformowano właścicielkę dworu, wnoszącą o sprostowanie jego treści. Informacja dotycząca dawnej oficyny majątku Olszyny, jak każdy komunikat o nowym wpisie do rejestru zabytków publikowany przez urząd, jest jedynie skrótowym przywołaniem uzasadnienia decyzji o wpisie z uwzględnieniem podstawowych wartości zabytku i zwiążym rysem historycznym, przez co informacje w nim zawarte mogą ulec pewnym uproszczeniom. W obecnej formie komunikat uwzględnia jednoznacznie dwór jako istniejący współcześnie element założenia, bez wątplenia kluczowy dla tożsamości miejsca i jego historii.

Należy podkreślić, iż teren dawnego majątku Olszyny czyli dwór wraz z parkiem i oficyną wraz z nieruchomością gruntową, na której jest posadowiona, stanowią odrębny przedmiot własności. Na wniosek właściciela nieruchomości wpisem objęto jedynie budynek oficyny (budynek pofolwarczny), pełniący niewątpliwie rolę służebną wobec dworu, lecz także będący świadkiem przywołanych w uzasadnieniu wydarzeń. Organ zobligowany był rozpatrzyć sprawę zgodnie z otrzymanym wnioskiem i w jego granicach, co wymagało skupienia się na analizie wartości przedmiotowego obiektu.

Jednocześnie odnosząc się do zawartego w oświadczeniu pana senatora stwierdzenia, iż treść wpisu do rejestru zabytków powinna ulec zmianie, wyjaśniam, iż przewidziany przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.), zwanej dalej Kpa, tryb sprostowania decyzji z urzędu odnosi się jedynie do błędów pisarskich i rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek (art. 113 §1 Kpa). Ponadto na wniosek strony lub z urzędu można uzupełnić lub sprostować decyzję co do rozstrzygnięcia oraz błędnego pouczenia odnośnie do środków zaskarżenia (art. 111 §1 i 1a Kpa). Z kolei wznowienie postępowania dowodowego zgodnie z art. 145, 147 i 148 Kpa, wiązałoby się z ewentualnym uchyleniem dotychczasowej decyzji, przy czym art. 146 §2 ww. ustawy wyraźnie wskazuje, iż nie uchyla się decyzji w przypadku, jeżeli w wyniku wznowienia postępowania mogłaby zapaść wyłącznie decyzja odpowiadająca w swej istocie decyzji dotychczasowej.

MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW
prof. dr hab. Jakub Lewicki

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka
oraz do pełniącego obowiązki generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad Jacka Grygi

Szanowni Państwo!

W związku z licznymi interwencjami mieszkańców powiatu pszczyńskiego, jak również w świetle przekazanej na moje ręce przez przedstawicieli Rady Miejskiej w Pszczynie prośby o podjęcie interwencji, zwracam się z wnioskiem o zweryfikowanie realnych możliwości bezzwłocznego uruchomienia procesu zmierzającego do przygotowania kompleksowej koncepcji rozwiązania problemów komunikacyjnych w powiecie pszczyńskim na odcinku Kobiór – Pszczyna – Goczałkowice-Zdrój oraz wykreślenia z systemu viaTOLL DK nr 81 lub objęcie systemem viaTOLL DK nr 1.

Powyższe podyktowane jest faktem, iż na wymienionym odcinku występują permanentnie znaczące utrudnienia komunikacyjne (wielokilometrowe korki). Ogromne natężenie ruchu na DK nr 1 paraliżuje ruch na obszarze powiatu pszczyńskiego, zwłaszcza na wymienionym odcinku Kobiór – Pszczyna – Goczałkowice-Zdrój. Powoduje to nie tylko znaczące uciążliwości dla mieszkańców i kierowców, ale i stwarza realne zagrożenia, co potwierdzają w sposób jednoznaczny stosowne statystyki policyjne. Co więcej, hałas i spaliny wytwarzane przez stojące w korkach pojazdy negatywnie wpływają na położone na terenie gminy Goczałkowice-Zdrój uzdrowisko.

Mając na uwadze powyższe, proszę o wskazanie, czy, a jeśli tak, to kiedy planowane jest podjęcie realnych działań czy inwestycji w zakresie, w jakim mogłyby się one realnie przyczynić do rozwiązania opisanego problemu. Wedle przekazanych mi informacji gmina Pszczyna deklaruje gotowość współpracy przy realizacji części prac związanych z ewentualną przebudową poszczególnych skrzyżowań.

Nadto w celu zmniejszenia natężenia ruchu na DK nr 1 proszę o wskazanie, czy możliwe byłoby wykreślenie z systemu viaTOLL drogi krajowej nr 81 (tzw. Wiślanki) lub objęcie tym systemem DK nr 1.

Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 19 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 lutego 2018 r., znak: BPS/043-56-1519-MI/18, przy którym przekazano tekst oświadczenia złożonego przez senatora Andrzeja Kamińskiego podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 r., przedstawiam następujące stanowisko.

Droga krajowa nr 1 na terenie powiatu pszczyńskiego leży w jednym z najważniejszych korytarzy transportowych w Polsce, należącym do transeuropejskiej sieci drogowej (TEN-T). W celu przeniesienia ruchu tranzytowego z dróg krajowych o stosunkowo niskich parametrach, w tym z drogi krajowej nr 1 przebiegającej przez Kobiór, Piasek, Pszczynę i Goczałkowice-Zdrój, zapadła decyzja o budowie autostrady A1

i drogi ekspresowej S1, których ukończenie pozwoli na przeniesienie ruchu tranzytowego z kolizyjnych dróg krajowych przebiegających przez tereny gęsto zabudowane, na drogi bezkolizyjne o wysokiej przepustowości.

Budowa brakujących fragmentów autostrady A1 (od Piotrkowa Trybunalskiego do Pyrzowic) i brakujących fragmentów drogi ekspresowej S1 (Mysłowice – Bielsko Biała i Przybędza – Milówka, czyli obejście Węgierskiej Górki) stanowią absolutny priorytet Ministerstwa Infrastruktury, a energiczne działania podejmowane w celu ich realizacji coraz bardziej przybliżają nas do momentu, w którym cały korytarz transportowy Gdańsk – Gorzyczki (A1) / Zwardoń (S1) zostanie ukończony. Obecnie opracowywana jest koncepcja programowa dla odcinka S1 Mysłowice (w. Kosztowy III) – Bielsko Biała (w. Suchy Potok), która ustali technologie i wytyczne dla projektu budowlanego, zaś realizację zaplanowano na lata 2019–2023.

Realizacja priorytetów inwestycyjnych wskazanych w Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2020 jest najważniejsza i pochłania większość środków dostępnych na drogi krajowe. Ukończenie fragmentu ciągu A1 od Pyrzowic do Gorzyczek pozwoliło już zmniejszyć ruch tranzytowy pojazdów ciężarowych na drodze krajowej nr 81 i drodze krajowej nr 1, zaś ukończenie brakującego ciągu S1 pozwoli ostatecznie odciążać drogę krajową nr 1.

Podkreślić również należy, że zadania poprawiające bezpieczeństwo ruchu drogowego są realizowane w ramach dostępnych środków w budżecie państwa oraz Krajowym Funduszu Drogowym. Jednym z takich zadań jest „Budowa węzła drogowego na skrzyżowaniu dk 1 z dw 933 i drogą gminną w Pszczynie”. Zadanie pierwotnie miało być realizowane w latach 2016–2018, jednak z uwagi na przedłużającą się procedurę uzyskania pozwoleń wodnoprawnych i tym samym przesunięty termin wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, zakończenie zadania przesunięto na rok 2019. Termin realizacji pozostałych zadań poprawiających bezpieczeństwo ruchu drogowego, w tym przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 1 z drogą wojewódzką nr 928 w m. Kobiór jest uzależniony od dostępnych środków publicznych. Należy pamiętać, że potrzeby inwestycyjne są duże. W pierwszej kolejności są realizowane zadania określone jako najbardziej priorytetowe, przy uwzględnieniu zmiany struktury ruchu, jaka następuje w związku z oddaniem do ruchu dróg wyższej kategorii, a więc autostrad i dróg ekspresowych.

Odnosząc się do postulatu zniesienia opłaty elektronicznej na drodze krajowej nr 81 należy wskazać, że podstawowym celem funkcjonowania elektronicznego systemu poboru opłat viaTOLL jest generowanie przychodów do Krajowego Funduszu Drogowego (KFD), z którego finansowane są inwestycje na drogach krajowych. Ze środków Funduszu realizowany jest rządowy program budowy dróg krajowych. Przychody z tytułu opłat za przejazd zapewniają wieloletnie podstawy finansowe funkcjonowania KFD, który jest podstawowym źródłem finansowania inwestycji na drogach krajowych i mechanizmem pozwalającym na absorpcję środków z budżetu UE (ich refundację). Brak przychodów z tytułu opłaty elektronicznej, np. w wyniku podjęcia decyzji o zaprzestaniu poboru opłat na niektórych odcinkach dróg, oznaczałoby nie tylko brak środków na budowę i rozbudowę dróg krajowych w przyszłości, lecz także ryzyko niemożności spłaty już zaciągniętych zobowiązań. W sytuacji zaś zaprzestania realizacji inwestycji drogowych istnieje ryzyko braku absorpcji środków unijnych, ponieważ inwestycje te są finansowane w pierwszej kolejności ze środków krajowych, a dopiero potem następuje ich refundacja z budżetu UE. W związku z powyższym nie są podejmowane decyzje co do zaprzestania poboru opłat na drogach krajowych, które zostały już wymienione w przepisach *rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej* (Dz. U. z 2013 r. poz. 1263, z późn. zm.), z wyjątkiem tych przypadków, gdy dany odcinek traci status drogi krajowej na mocy art. 10 ust. 5 *ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2222, z późn. zm.).

W odniesieniu do propozycji objęcia systemem viaTOLL drogi krajowej nr 1 chciałbym poinformować, że opłata elektroniczna jest co do zasady wdrażana na drogach krajowych o najwyższym standardzie technicznym, czyli autostradach i drogach eks-

presowych. Powyższe rodzaje dróg krajowych są bowiem najlepiej przystosowane do przenoszenia ruchu ciężarowego, co uzasadnia ich odpłatność. Natomiast jedynie w wyjątkowych przypadkach opłata elektroniczna była dotychczas wprowadzana na drogach krajowych o niższym standardzie technicznym, przykładowo przy spodziewanym lub zaobserwowanym dużym odpływie ruchu z dróg objętych opłatami na bezpłatne drogi alternatywne. Decyzje w sprawie wprowadzania opłat na drogach krajowych innych niż autostrady i drogi ekspresowe są uzależnione od takich czynników jak:

- 1) wyniki pomiarów ruchu ciężkiego;
- 2) zmiany, które będą miały miejsce w sieci dróg krajowych w związku z realizacją inwestycji obejmujących autostrady i drogi ekspresowe (w przypadku wskazanego przez pana senatora odcinka drogi krajowej nr 1, po oddaniu do użytkowania odcinka drogi ekspresowej S1 Kosztowy – Bielsko-Biała, droga krajowa nr 1 na obszarze powiatu pszczyńskiego stanie się drogą wojewódzką);
- 3) przewidywane koszty i szacowane przychody wynikające z poboru opłaty elektronicznej na danym odcinku drogi krajowej.

Dodatkowo, w przypadku dróg krajowych takich jak droga krajowa nr 1, które znajdują się w sieci TEN-T, istnieje konieczność notyfikowania Komisji Europejskiej planów odnośnie do wprowadzenia opłat na danej drodze krajowej, co wynika z przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/62/WE z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe.

Wskazać również należy, że w chwili obecnej Główny Inspektor Transportu Drogowego, wykonując przepisy *ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2018 r. poz. 12), rozpoczął proces przejmowania systemu viaTOLL od Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad. Zważywszy na fakt, że GITD będzie co do zasady wykonywał zadania z zakresu poboru opłat za przejazd samodzielnie, priorytetem dla Rządu RP jest obecnie sprawne przejście systemu, tak aby w sposób niezakłócony po dniu 3 listopada 2018 r. funkcjonował pobór opłat. Dopiero w późniejszym czasie będą podejmowane decyzje w sprawie dalszej rozbudowy systemu viaTOLL.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
GENERALNEGO DYREKTORA
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD**

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
odpowiadając na pismo z 16 lutego 2018 r. znak: BPS/043-56-1519-GDDKA/18, przy którym przekazano oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego w sprawie podjęcia przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad działań mających na celu

zmniejszenie ruchu drogowego na odcinku Kobiór – Pszczyna – Goczałkowice-Zdrój (droga krajowa nr 1), informuję co następuje.

Ruch drogowy w ciągu drogi krajowej nr 1 na terenie powiatu pszczyńskiego, jego natężenie oraz struktura rodzajowa, ulegną zmianie po zrealizowaniu przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad zadania pn. „Budowa drogi ekspresowej S1 od węzła »Kosztowy II« w Mysłowicach do węzła »Suchy Potok« w Bielsku-Białej”. Obecnie opracowywana jest koncepcja programowa przedmiotowej inwestycji, w której określone zostaną m.in. technologia budowy drogi oraz wytyczne dla projektu budowlanego.

Realizacja przedmiotowego odcinka drogi ekspresowej S1 wpłynie na poprawę warunków ruchu na drodze krajowej nr 1. Droga krajowa nr 1 obsługiwać bowiem będzie tylko ruch lokalny, a droga krajowa S1 na wyżej wskazanym odcinku uzupełni istniejące główne korytarze transportowe zapewniając płynność jazdy na długich dystansach, przejmując tym samym ruch tranzytowy.

Budowa drogi ekspresowej S1 od węzła „Kosztowy II” w Mysłowicach do węzła „Suchy Potok” w Bielsku-Białej planowana jest na lata 2019–2023.

Dodatkowo Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania mające na celu realizację zadania pn. „Budowa węzła drogowego na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 1 z drogą wojewódzką nr 933 i z drogą gminną w Pszczynie”. Jednocześnie na realizację oczekuje zadanie stanowiące II etap rozbudowy układu drogowego na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 1 z drogą wojewódzką nr 928 w Kobiórze.

Przedmiotowe zadania inwestycyjne pozytywnie wpłyną na płynność ruchu oraz bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Odnosząc się do kwestii wprowadzenia na drodze krajowej nr 1 poboru opłaty elektronicznej za przejazd, informuję, że odcinki dróg, na których pobiera się ww. opłatę określone są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1263, z późn. zm.). Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nie posiada kompetencji do zmiany ww. rozporządzenia.

Z poważaniem

GENERALNY DYREKTOR
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD
z up. mgr inż. Iwona Stępień-Kotlarek
Zastępca Generalnego Dyrektora
Dróg Krajowych i Autostrad

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Wprowadzone w ostatnich latach zmiany regulacji dotyczących emerytur pomostowych spowodowały zlikwidowanie funkcjonującego uprzednio przez wiele lat systemu ochronnego dla pracowników pracujących w warunkach oddziaływania ołowiu i cynku. Wprawdzie dotąd możliwość nabycia uprawnień emerytalnych w wieku 55 lat, z zachowaniem minimum 15-letniego okresu pracy na stanowiskach w szkodliwych warunkach (w kontakcie np. z ołowiem), dotyczyła głównie hutników, ale pracownicy wydziałów i służb pomocniczych w tej branży nabywali uprawnienia emerytalne w wieku 60 lat.

Praca w szeregu przedsiębiorstw oznaczająca permanentny kontakt z substancjami szkodliwymi takimi jak ołów powoduje wyjątkowo wysokie narażenie na toksyczne oddziaływanie ołowiu oraz innych substancji, pierwiastków toksycznych, najczęściej połączone z innymi niekorzystnymi uwarunkowaniami pracy (np. wysokie temperatury). Długotrwałe narażenie na kontakt z ołowiem przez 25–30 lat pracy w miejscu, gdzie wartości stężenia dla NDS są 100-krotnie wyższe niż dla powietrza atmosferycznego, sprawia z kolei, iż tacy pracownicy stają się schorowanymi ludźmi, wręcz strzępkami ludzi, niezdolnymi nie tylko do dalszej pracy, ale i samodzielnego egzystowania.

Jak wynika z posiadanych danych, kraje zachodnie wprowadziły bardziej zaostrzone niż w Polsce rygory pracy w warunkach narażenia na oddziaływanie ołowiu. Stosowany jest tam 6-godzinny system czasu pracy oraz przyjęte są zdecydowanie niższe dopuszczalne wartości stężeń ołowiu w organizmach (we krwi). W Polsce jest to 60 µg Pb/dl lub 50 µg Pb/dl powiązane z przekroczeniem innych wskaźników zdrowotnych, podczas gdy w krajach zachodnich wartość ta wynosi 30–35 µg Pb/dl.

Fakt korzystania z tzw. systemu ochrony i obowiązkowe noszenie masek ochronnych są niewystarczające. Pracownicy osiągnąwszy wiek 55–60 lat dochodzą jednocześnie do granicy swoich możliwości zdrowotnych i stają się niezdolni do pracy, co uniemożliwia im kontynuowanie zatrudnienia do osiągnięcia aktualnej granicy wieku emerytalnego.

Mając na uwadze powyższe, proszę o wskazanie, czy do ministerstwa wpływały uprzednio wnioski, postulaty obejmujące swym zakresem istotę przedstawionego problemu. Proszę również o wskazanie, czy ministerstwo planuje podjęcie w najbliższym czasie jakichkolwiek działań, w tym legislacyjnych, zmierzających do objęcia pracowników świadczących pracę w kontakcie ze szkodliwymi substancjami takimi jak ołów, szczególną ochroną, w tym obniżeniem wieku, w jakim mieliby prawo nabyć uprawnienia emerytalne.

Andrzej Kamiński

Odpowiedź

Warszawa, 27 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie pana senatora Andrzeja Kamińskiego, złożone na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego br., dotyczące objęcia „szczególną ochroną, w tym obniżeniem wieku emerytalnego” pracowników świadczących pracę w kontakcie ze szkodliwymi substancjami (np. ołowiem), po przekazaniu w sprawie stanowiska Centralnego Instytutu Ochrony Pracy – Państwowego Instytutu Badawczego, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r. Nr 237, poz. 664, z późn. zm.) nie dotyczy problematyki pracy w warunkach oddziaływania wszystkich szkodliwych czynników środowiska pracy (w tym czynników chemicznych), a jedynie tych czynników, których mechanizm oddziaływania na organizm stawia przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości ograniczonych wiekiem (np. bardzo ciężka praca fizyczna lub statyczna czy gorący mikroklimat – art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych). Narażenie zawodowe na inne szkodliwe czynniki środowiska jest regulowane w innych przepisach wynikających z kodeksu pracy. Emerytura pomostowa nie jest środkiem zapobiegania oddziaływaniu na organizm pracownika czynników szkodliwych natury chemicznej, gdyż w tym przypadku działanie takie podjęte na kilka lat przed osiągnięciem wieku emerytalnego jest ewidentnie spóźnione. Ponadto skutki działania wielu szkodliwych czynników chemicznych (w tym przywołanego ołowiu), są szczególnie dotkliwe dla ludzi młodych (np. upośledzenie funkcji rozrodczych).

Biorąc powyższe pod uwagę praca w warunkach narażenia na ołów i jego związki nie może być zaliczona do pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Istotne są natomiast działania prewencyjne w celu ochrony zdrowia pracowników.

Pracę w warunkach szkodliwych regulują obecnie przepisy art. 226 pkt 1 Kodeksu pracy, §39 i 39a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003, Nr 169, poz. 1650, z późn. zm.) oraz §9 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 30 grudnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy związanej z występowaniem w miejscu pracy czynników chemicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1488, z późn. zm.).

W sytuacjach, kiedy na podstawie wyników pomiarów i/lub przeprowadzonej oceny ryzyka zawodowego zostanie stwierdzone, że ryzyko jest duże, tj. niedopuszczalne, konieczne jest natychmiastowe wprowadzenie przez pracodawcę na danym stanowisku zmian w celu jego ograniczenia poniżej poziomu stanowiącego zagrożenie dla zdrowia lub życia pracownika niezależnie od jego wieku. Przy planowaniu tych działań należy dążyć do likwidacji zagrożeń i uciążliwości stwarzanych przez czynniki niebezpieczne, szkodliwe lub uciążliwe stosując odpowiednie środki techniczne oraz organizacyjne.

Międzyresortowa Komisja ds. Najwyższych Dopuszczalnych Stężeń i Natężeń Czynników Szkodliwych dla Zdrowia w Środowisku Pracy w latach 2012–2013 r. przeprowadziła weryfikację wartości NDS dla ołowiu i jego związków i na podstawie opracowanej dokumentacji wprowadzono wartość NDS – 0,05 mg/m³ dla frakcji wdychalnej ołowiu i jego związków nieorganicznych, z wyjątkiem arsenianu (V), ołowiu (II) i chromianu (VI) (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej, Dz. U. z 2014 r., poz. 817 ze zm.). Natomiast obowiązująca wartość dopuszczalnego stężenia w materiale biologicznym dla ołowiu we krwi jest ustalona rozporządzeniem Ministra Zdrowia i wynosi – 50 µg Pb/dL (Dz. U. z 2016 r., poz. 1488).

Wartości wiążące dla ołowiu i jego związków nieorganicznych w powietrzu podane w dyrektywie 98/24/WE są wyższe i wynoszą $0,15 \text{ mg/m}^3$, a wiążąca wartość dopuszczalnego stężenia w materiale biologicznym $70 \text{ } \mu\text{g Pb/dL}$. Wskazuje to na większą dbałość polskiego ustawodawcy o zdrowie pracowników zatrudnionych w narażeniu na ołów i jego związki.

Pracodawca przewidział również dodatkowe wymagania związane z ochroną zdrowia pracowników zatrudnionych w narażeniu na ołów i jego związki nieorganiczne dotyczące kontroli stanu zdrowia, poprzez monitoring biologiczny obejmujący pomiar stężenia ołowiu we krwi (PbB), przeprowadzany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 229 §8 Kodeksu pracy, z zastosowaniem absorpcyjnej spektrometrii atomowej lub metody dającej równoważne wyniki. Pracodawca ma także obowiązek zapewnienia narażonym na ołów pracownikom codziennego podawania na terenie zakładu pracy 300 mg witaminy C.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że brak jest merytorycznych podstaw do dokonywania zmian legislacyjnych umożliwiających wcześniejszą dezaktywizację zawodową pracownikom świadczącym pracę w kontakcie ze szkodliwymi substancjami (np. ołowiem).

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry oraz do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

Gmina Bestwina oraz miasto Czechowice-Dziedzice do 1998 r. stanowiły część województwa katowickiego. Po reformie administracyjnej przeprowadzonej w 1998 r. obie miejscowości stały się częścią powiatu bielskiego. Jako jedyne części składowe tego powiatu nadal podlegają strukturze właściwości sądu i prokuratury okręgu katowickiego, a dokładnie rejonu pszczyńskiego, jednak zarówno Czechowice-Dziedzice, jak i gmina Bestwina podporządkowane są bielskiej policji. Istniejąca sytuacja stwarza wiele niedogodności dla mieszkańców, a także utrudnia sprawne współdziałanie policji, sądów i prokuratury.

Mając świadomość nieistnienia obowiązku pokrywania się granic administracyjnych z obszarem działania sądów i prokuratur, a także faktu, iż sprawy z terenu Czechowic-Dziedzic oraz Bestwiny stanowią istotną część rozpatrywanych przez sąd i prokuraturę w Pszczynie, proszę jednak o zastanowienie się nad możliwością wprowadzenia zmian w istniejącej obecnie strukturze. Włączenie wymienionych powyżej gmin w obszar działania sądu i prokuratury w Bielsku-Białej wydaje się w pełni zasadne, a także zgodne z oczekiwaniami mieszkańców obu miejscowości. Proszę o poinformowanie mnie o działaniach, a także o przeprowadzonych analizach mających na celu urzeczywistnienie wyżej wymienionej prośby.

Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 23.03.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego zawierające postulat przekazania gmin Bestwina i Czechowice-Dziedzice do obszaru właściwości prokuratury i sądu w Bielsku-Białej, złożone podczas 56. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 lutego 2018 r. – uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie podnieść należy, że w związku z wystąpieniami parlamentarzystów sprawa przeniesienia gmin Bestwina i Czechowice-Dziedzice z obszaru Sądu Rejonowego w Pszczynie (okręg katowicki) do właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej (okręg bielski) była już kilkakrotnie analizowana w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Istotne jest bowiem, że jakkolwiek przepis art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną

(Dz. U. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.) zwolnił Ministra Sprawiedliwości z obowiązku dostosowania struktury sądownictwa powszechnego do nowego podziału terytorialnego państwa, to jednak w uzasadnionych przypadkach podejmowane są działania mające na celu dostosowanie właściwości miejscowej sądów rejonowych do administracyjnych granic powiatów. Zmiany te są dokonywane wówczas, gdy pozwalają na to warunki lokalowe i kadrowe konkretnych sądów, a także jeśli nie prowadzą do rażącego zwiększenia dysproporcji w wielkości tych jednostek.

Wskazania zatem wymaga, że Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej, wg stanu na dzień 31 grudnia 2017 r., posiada limit 54 etatów sędziowskich, a Sąd Rejonowy w Pszczynie – 18 etatów sędziowskich. Z uwagi na wielkość obszaru właściwości Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej odnotowuje większy wpływ spraw, osiągając przy tym, co do zasady, słabsze wyniki w zakresie sprawności postępowania niż Sąd Rejonowy w Pszczynie, dla którego sprawy z obszaru gmin Bestwina i Czechowice-Dziedzice stanowią istotną część wpływu.

	WSKAŹNIK OPANOWANIA WPLYWU SPRAW (OGÓLEM)					
	SR w Bielsku-Białej			SR w Pszczynie		
	wpływ	załatwienie	wskaźnik	wpływ	załatwienie	wskaźnik
2014	113.325	109.199	96,4	33.672	34.046	101,1
2015	116.962	112.301	96	35.521	34.872	98,2
2016	128.218	119.977	93,6	40.600	40.714	100,3
2017	102.431	117.025	114,2	35.656	35.926	100,8

Przeniesienie gmin Bestwina i Czechowice-Dziedzice spowodowałoby zatem z jednej strony dodatkowe obciążenie dla Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej, a z drugiej zmniejszenie obszaru i etatyżacji Sądu Rejonowego w Pszczynie, tj. doprowadziłoby do dalszego zwiększenia dysproporcji w wielkości tych jednostek. Istotne jest także, że w małych jednostkach sądowych nieobecność jednego lub dwóch sędziów w wydziale powoduje poważne problemy z opanowaniem wpływu i bardzo często skutkuje szybkim narastaniem zaległości. Przedmiotowa zmiana organizacyjna wpłynęłaby zatem negatywnie na funkcjonowanie obu ww. sądów.

Wskazania przy tym wymaga, że odległość do Bielska-Białej i Pszczyny z miejscowości położonych w gminach Bestwina i Czechowice-Dziedzice jest zbliżona, a połączenia komunikacyjne na terenie powiatów pszczyńskiego i bielskiego są dogodne. Odległość do siedziby Sądu Rejonowego w Pszczynie wynosi ok. 10 km z Bestwiny i ok. 15 km z Czechowic-Dziedzic. Budynki Sądu Rejonowego w Pszczynie usytuowane są w ścisłym centrum miasta, w pobliżu dworców PKP i PKS. Przynależność wskazanych gmin do Sądu Rejonowego w Pszczynie nie powoduje zatem utrudnień w dostępie do sądu.

W przedmiotowej sprawie istotne jest wreszcie, że obecnie ujednoczenie obszarów działania sądów rejonowych z granicami powiatów wynosi w skali kraju ok. 55%. Sytuacja gmin Bestwina i Czechowice-Dziedzice należących do powiatu bielskiego, a pozostających we właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Pszczynie nie ma więc w skali kraju i województwa śląskiego charakteru wyjątkowego.

Mając na uwadze powyższe uprzejmie informuję, że postulowana zmiana organizacyjna dotycząca Sądów Rejonowych w Bielsku-Białej i Pszczynie w chwili obecnej nie może zostać zaopiniowana pozytywnie.

Tożsamość, co do zasady, stanowisko w sprawie przeniesienia gmin Bestwina i Czechowice-Dziedzice z obszaru Prokuratury Rejonowej w Pszczynie (okręg katowicki) do właściwości miejscowej prokuratur rejonowych z siedzibami w Bielsku-Białej (okręg bielski) przedstawione zostało przez Prokuraturę Krajową. Proponowane zmniejszenie obszaru właściwości Prokuratury Rejonowej w Pszczynie kosztem zwiększenia obszaru działania prokuratur rejonowych w Bielsku-Białej mogłoby bowiem doprowadzić

do zachwiania procesu związanego z racjonalnym obciążeniem prokuratorów obowiązkami służbowymi, a także efektywnego zarządzania jednostkami. Tego rodzaju sytuacja mogłaby wywołać negatywne skutki dla jakości oraz szybkości prowadzonych postępowań przygotowawczych.

Zmiana organizacyjna w zakresie zmiany przynależności gmin Bestwina i Czechowice-Dziedzice nie znajduje zatem dostatecznego uzasadnienia także w odniesieniu do powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Łukasz Piebiak

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 lutego 2018 roku (sygn. BPS/043-56-1521-MSWA/18), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Andrzeja Kamińskiego podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 roku w sprawie *włączenia gminy Bestwina i miasta Czechowice-Dziedzice w obszar działania sądu i prokuratury w Bielsku-Białej*, uprzejmie informuję, że problematyka poruszona w wystąpieniu Pana Senatora pozostaje poza zakresem właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 23, z późn. zm.) Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzeń tworzy i znosi sądy oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości. Szczegółowo wskazane kwestie reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie *ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych* (Dz. U. poz. 1407, z późn. zm.).

Z kolei stosownie do art. 35 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – *Prawo o prokuraturze* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1767, z późn. zm.) Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi Wydziały Zamiejscowe Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej, prokuratury regionalne, okręgowe i rejonowe oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości, mając na względzie skuteczne zwalczanie przestępczości i zapewnienie sprawności postępowań. Szczegółowo przedmiotowe kwestie reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie *utworzenia, ustalenia siedzib i obszarów właściwo-*

ści ośrodków zamiejscowych prokuratur regionalnych, okręgowych i rejonowych poza siedzibą prokuratury (Dz. U. poz. 268, z późn. zm.).

W związku z powyższym przedmiotowy zakres sprawy nie jest w kompetencjach Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego**Szanowny Panie Ministrze!*

W związku z treścią udzielonej przez Pana Ministra odpowiedzi na moje oświadczenie dot. problematyki związanej z leczeniem w naszym kraju bocznych skrzywień kręgosłupa zwanych skoliozą zwracam się z prośbą o rozważenie poszerzenia składu osobowego, powołanego we wrześniu 2016 r. Zespołu Zadaniowego Komitetu Rehabilitacji, Kultury Fizycznej i Integracji Społecznej Polskiej Akademii Nauk ds. diagnostyki i leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej, o osoby wskazane w treści mojego oświadczenia, tj.: prof. dra hab. Tadeusza Kasperczyka, prof. dra hab. Jana Ślezyńskiego, dra hab. Jacka Wilczyńskiego, mgra Ryszarda Haręźlaka, mgra Pawła Kowalskiego i prof. dra hab. med. Tomasza Kotwickiego.

W mojej ocenie udział ww. osób w pracach Zespołu mógłby znacząco przyczynić się do wypracowania odpowiedniego modelu procedowania przy jednoczesnej racjonalizacji wspólnych działań środowisk medycznych, z korzyścią dla dobra pacjentów.

Proszę zatem o udzielenie informacji, czy Ministerstwo Zdrowia zamierza w najbliższym czasie poszerzyć skład Zespołu o wymienione przeze mnie osoby (oczywiście w przypadku podtrzymania przez te osoby gotowości do powołania w skład tegoż Zespołu).

Andrzej Kamiński

Odpowiedź

Warszawa, 2018.03.12

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Andrzeja Kamińskiego, Senatorsa Rzeczypospolitej Polskiej, złożonego na 56. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 lutego 2018 r., zawierającego prośbę o rozważenie poszerzenia o zaproponowane osoby składu Zespołu Zadaniowego Komitetu Rehabilitacji Kultury Fizycznej i Integracji Społecznej Polskiej Akademii Nauk ds. diagnostyki i leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej, przedłożone przy piśmie z dnia 16 lutego 2018 r., uprzejmie informuję, że przedmiotowe oświadczenie wraz z zawartą w nim prośbą zostało w dniu 2 marca 2018 r. przekazane do rozpatrzenia przez Komitet.

W załączeniu przedkładałam kopię pisma przekazującego, o którym mowa powyżej.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

**Stanowisko
DYREKTORA
DEPARTAMENTU ZDROWIA PUBLICZNEGO**

Warszawa, 2.03.2018 r.

Pan
prof. dr hab. n. med.
Krzysztof Klukowski
Przewodniczący
Komitetu Rehabilitacji
Kultury Fizycznej
i Integracji Społecznej
Polskiej Akademii Nauk

Szanowny Panie Profesorze,
w nawiązaniu do pisma Pani Marii Koc, Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 lutego 2018 r., przekazującego treść oświadczenia Pana Andrzeja Kamińskiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, zawierającego prośbę o rozważenie poszerzenia o zaproponowane osoby składu Zespołu Zadaniowego Komitetu Rehabilitacji Kultury Fizycznej i Integracji Społecznej Polskiej Akademii Nauk ds. diagnostyki i leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej, Departament Zdrowia Publicznego przedkłada w załączeniu, do stosownego wykorzystania, treść przedmiotowego oświadczenia.

Z poważaniem

DYREKTOR
Departamentu Zdrowia Publicznego
Justyna Mieszalska

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2018.12.05

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem Pana Andrzeja Kamińskiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, złożonym na 56. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 lutego 2018 r., zawierającym prośbę o rozważenie poszerzenia o zaproponowane osoby składu Zespołu Zadaniowego Komitetu Rehabilitacji Kultury Fizycznej i integracji Społecznej Polskiej Akademii Nauk ds. diagnostyki i leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej (zwanego dalej „Zespołem Zadaniowym”), przedłożonym przy piśmie z dnia 16 lutego 2018 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie pragnę nadmienić, że Minister w piśmie z dnia 2 marca 2018 r. (znak: ZPG.0763.3.2018, IK 1252837, zwrócił się do Pana prof. dr. hab. n. med. Krzyszto-

fa Klukowskiego – Przewodniczącego Komitetu Rehabilitacji Kultury Fizycznej i Integracji Społecznej Polskiej Akademii Nauk ds. diagnostyki i leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej (zwanego dalej „Komitetem”), z prośbą o udzielenie odpowiedzi w przedmiotowej sprawie, o czym poinformowano Pana Marszałka w piśmie z dnia 12 marca 2018 r. o znaku: ZPG.0763.3.2018.

Ze względu na informację przesłaną drogą elektroniczną w dniu 9 listopada 2018 r. przez Panią (...) o braku wpływu odpowiedzi na przedmiotowe oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego, ponownie wystąpiono w dniu 14 listopada 2018 r. do Przewodniczącego Komitetu z prośbą o udzielenie stosownych wyjaśnień, które zostały przekazane w piśmie Przewodniczącego z dnia 24 listopada 2018 r.

Pragnę przy tej okazji nadmienić, że w przedmiotowej kwestii interweniował również Pan Poseł Jacek Falfus w interpelacji nr 17882 z dnia 11 grudnia 2017 r. w sprawie działań związanych z leczeniem skoliozy idiopatycznej, któremu udzielona została stosowna informacja na podstawie wyjaśnień przekazanych przez Przewodniczącego Komitetu.

Panowie Parlamentarzyści zaproponowali rozszerzenie składu Zespołu Zadaniowego o następujące osoby: Pana prof. Tadeusza Kasperczyka, Pana prof. Jana Ślężyńskiego, Pana dr. hab. Jacka Wilczyńskiego, Pana mgr. Ryszarda Haręźlaka i Pana mgr. Pawła Kowalskiego. Pan Senator Andrzej Kamiński dodatkowo zaproponował osobę Pana prof. Tadeusza Kotwickiego, który od początku jest wiodącym ekspertem Zespołu Zadaniowego, zaś od stycznia 2018 r. – członkiem-specjalistą w Komitecie.

Wyjaśnienie w sprawie przedmiotowej interpelacji Pana Posła Jacka Falfusa Minister przekazał w piśmie z dnia 5 stycznia 2018 r. (znak: MDL.070.82.2017.KC). W piśmie tym m.in. podkreślono, że *wszyscy członkowie Zespołu uchodzą za autorytety w dziedzinie diagnostyki i leczenia skolioz w obrębie swojej specjalizacji, a większość z nich jest członkami międzynarodowego towarzystwa naukowego: Society on Scoliosis Orthopaedic and Rehabilitation Treatment (zwanego dalej „SOSORT”)*.

Powołując się natomiast na wyjaśnienia Przewodniczącego Komitetu, przedstawiam poniżej zasady powoływania, działania i odpowiedzialności merytorycznej członków Zespołu Zadaniowego Komitetu oraz stanowisko Komitetu w sprawie postulatu rozszerzenia składu Zespołu.

Aktualnie Komitet działa w oparciu o stosowny *Regulamin działalności Komitetu*, (zwanym dalej „Regulaminem”) zatwierdzony w dniu 19 grudnia 2017 r. przez Pana prof. Stanisława J. Czuczwarę, Wiceprezesa Państwowej Akademii Nauk (zwaną dalej „PAN”). Zgodnie z *Regulaminem* podstawowym ciałem Komitetu jest zebranie plenarne, do którego zadań należy uchwalanie regulaminu Komitetu i jego zmian, podejmowanie uchwał w sprawach dotyczących realizacji zadań Komitetu oraz uchwał w sprawach przedstawionych zebraniu do zaopiniowania. Dla wykonania zadań zebranie plenarne może tworzyć, w drodze uchwały, wewnętrzne jednostki organizacyjne, takie jak komisje, sekcje lub zespoły zadaniowe. Dziekan Wydziału może zgłosić uwagi lub zastrzeżenia do uchwały w sprawie utworzenia wewnętrznych jednostek organizacyjnych w szczególności dotyczące niezgodności zapisów z *ustawą o Polskiej Akademii Nauk, Regulaminem* lub obowiązującymi przepisami finansowania jednostek PAN. Zespoły zadaniowe powoływane są w drodze uchwały zebrania plenarnego Komitetu, która określa nazwę zespołu, jego zakres zadaniowy oraz zakres działania. Uchwała Komitetu dotycząca powołania zespołu wymaga akceptacji Wiceprezesa PAN, nadzorującego działalność komitetów.

W dniu 18 listopada 2016 r., po zatwierdzeniu na zebraniu plenarnym Komitetu w dniu 22 września 2016 r. oraz akceptacji wiceprezesa PAN zgłoszonych 16 kandydatur do Zespołu Zadaniowego wręczono akty nominacyjne (VII Forum Praktyków Skoliozy – Akademia Wychowania Fizycznego im. J. Piłsudskiego w Warszawie). Jednak dopiero w dniu 1 kwietnia 2017 r. w Olsztyńskiej Szkole Wyższej im. Józefa Rusieckiego odbyło się pierwsze zebranie Zespołu, na którym:

- dokonano przedstawienia składu Zespołu Zadaniowego i głównych jego zadań,
- zaprezentowano wytyczne SOSORT oraz *Scoliosis Research Society* (zwanego dalej „SRS”) w zakresie badań przesiewowych mających na celu wczesne wykrycie skoliozy idiopatycznej,

- ustalono propozycje harmonogramu prac (wraz z podziałem zadań) Zespołu Zadaniowego w zakresie opracowania rekomendacji dotyczących prowadzenia badań przesiewowych mających na celu wczesne wykrywanie skoliozy idiopatycznej,
- powołano pięć podzespołów i przydzielono stosowne zadania dla ich ekspertów:
  1. Podzespół I. *Po co badać?* – prof. Tomasz Kotwicki (członek SOSORT i SRS);
  2. Podzespół II. *Kogo i kiedy badać?* – dr Anna Dembińska;
  3. Podzespół III. *Jak badać?* – prof. Dariusz Czaprowski (członek SOSORT);
  4. Podzespół IV. *Kto ma badać?* – prof. Dariusz Czaprowski (członek SOSORT);
  5. Podzespół V. *Terminologia* – dr hab. Marcin Tyrakowski (stypendysta w USA w zakresie chirurgii kręgosłupa u dzieci).

Pierwsze przedstawienie wyników prac wymienionych Podzespołów odbyło się na czwartym posiedzeniu Zespołu Zadaniowego w dniu 25 maja 2018 r. w Skierniewicach, podczas Sympozjum Naukowo-Szkoleniowego podsumowującego profilaktyczny projekt zdrowotny pt. *Skierniewice stawiają na zdrowie – profilaktyka wad i błędów w postawie ciała dzieci uczęszczających do klas I-III szkół podstawowych w Skierniewicach*.

Po otrzymaniu oświadczenia od Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego, dotyczące możliwości rozszerzenia składu Zespołu Zadaniowego, Przewodniczący Komitetu zwrócił się o stosowną opinię do prezydium Zespołu Zadaniowego. W dniu 17 marca 2018 r. prof. nadzw. Dariusz Czaprowski, Przewodniczący Zespołu Zadaniowego przedstawił opinię, w której napisał *w nawiązaniu do przestanej korespondencji dotyczącej propozycji włączenia w skład Zespołu zadaniowego ds. diagnostyki i leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej kolejnych osób zwracam się z uprzejmą prośbą o poruszenie tej kwestii podczas najbliższego posiedzenia Komitetu Rehabilitacji, Kultury Fizycznej i Integracji Społecznej PAN oraz jej przedyskutowanie przez członków Komitetu. Jednocześnie chciałbym poinformować, że zarówno moim zdaniem jak i zdaniem wszystkich członków Zespołu nie ma uzasadnienia do rozszerzania jego składu. Powodem naszej decyzji jest znaczne zaawansowanie realizowanych przez Zespół prac. Ponadto, skład Zespołu tworzą osoby o ugruntowanym dorobku naukowym i klinicznym w obszarze m.in. pediatrii, ortopedii dziecięcej i fizjoterapii, ze szczególnym uwzględnieniem deformacji kręgosłupa. Zespół zadaniowy jest jednak otwarty na wsparcie w formie konsultacji z przedstawicielami zarówno środowiska profesjonalistów medycznych, przedstawicieli władz państwowych i samorządowych, organizacji pozarządowych i społecznych czy wreszcie środowiskiem osób chorych. Dlatego też zwracam się z prośbą, aby za pośrednictwem Komitetu RKFuS zwrócić się z prośbą do osób zainteresowanych o przestanie wykazu ich dorobku naukowego (przede wszystkim oryginalnych prac naukowych) związanego ściśle z deformacjami kręgosłupa u dzieci i młodzieży z ostatnich pięciu lat. Pozwoli to Prezydium Zespołu na merytoryczną ocenę kandydatów do współpracy z Zespołem. Wydaje się również zasadne poinformowanie osób zainteresowanych o fakcie braku możliwości finansowania kosztów ich ewentualnego uczestnictwa w posiedzeniach Zespołu.*

Na zebraniu plenarnym Komitetu w dniu 18 marca 2018 r. (odbywającego się w Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie), po wszechstronnej dyskusji, członkowie Komitetu opowiedzieli się za nierozszerzaniem składu Zespołu Zadaniowego, który został ustanowiony w wyniku przyjętej procedury (zgodnie z *Regulaminem*) oraz ustalonych kryteriów doboru ekspertów. Zwrócono uwagę, że obecny skład Zespołu Zadaniowego opiera się na wybitnych autorytetach w dziedzinie zarówno diagnostyki i leczenia dysfunkcji narządu ruchu u dzieci i młodzieży, jak i w realizacji licznych, w tym międzynarodowych projektów naukowych związanych z tą tematyką. Z punktu widzenia realizacji zadań Zespołu Zadaniowego, istotne jest także, że osoby te kierują dużymi ośrodkami kliniczno-naukowymi, co zapewnia dostęp do obiektywnych, rzetelnych narzędzi diagnostycznych. W skład Zespołu Zadaniowego wchodzi też osoby młode, ale już ze znacznym dorobkiem klinicznym i naukowym. Nie wykluczono jednak możliwości szerokiej współpracy Zespołu z przedstawicielami regionalnych środowisk kliniczno-naukowych.

Ponadto, Przewodniczący Komitetu w przedmiotowym wyjaśnieniu zaznaczył, że w dniu 19 czerwca 2016 r. przewodniczący Zespołu Zadaniowego w piśmie do no-

minowanych członków Zespołu postulował następująco: *proponowany skład Zespołu ma stanowić grupę osób odpowiedzialnych za przygotowanie i realizację jego zadań. Konieczne jednak będzie zaangażowanie w realizację zadań Zespołu przedstawicieli regionalnych środowisk kliniczno-naukowych jako osób współpracujących z Zespołem. Dlatego też, uprzejmie proszę o informację czy ktokolwiek z Państwa lub inne osoby z Państwa zespołów kliniczno-naukowych chciałby podjąć współpracę z Zespołem.*

Warto również podkreślić, że w informacji przekazanej do Ministerstwa Zdrowia w dniu 20 grudnia 2017 r. Przewodniczący Zespołu Zadaniowego napisał: *Mam przyjemność poinformować o rozpoczęciu działań przez Zespół zadaniowy ds. diagnostyki i leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej Komitetu Rehabilitacji, Kultury Fizycznej i Integracji Społecznej Polskiej Akademii Nauk. Zespół ten składa się z przedstawicieli różnych profesji związanych z ochroną zdrowia: lekarzy specjalistów w ortopedii i traumatologii narządu ruchu, specjalistów rehabilitacji medycznej, specjalistów w pediatrii, fizjoterapeutów oraz nauczycieli, specjalistów w zakresie gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej. Zespół zadaniowy powstał w odpowiedzi na brak w Polsce wypracowanych standardów postępowania diagnostycznego oraz leczenia zachowawczego w przebiegu skoliozy idiopatycznej. W związku z powyższymi celami działalności Zespołu są: 1. Opracowanie rekomendacji w zakresie standardów prowadzenia badań przesiewowych w kierunku wczesnego wykrywania skoliozy idiopatycznej. 2. Opracowanie, na podstawie wyników badań naukowych oraz zaleceń międzynarodowych i krajowych towarzystw naukowych, rekomendacji w zakresie diagnostyki i leczenia zachowawczego (fizjoterapia, leczenie gorsetowe) skoliozy idiopatycznej.*

W świetle przedstawionych powyżej informacji – powołując się na stanowisko przedstawione przez Przewodniczącego Komitetu – uprzejmie informuję, że na obecnym etapie zaawansowania prac Zespołu Zadaniowego Komitet nie dostrzega merytorycznych podstaw do rozszerzenia składu Zespołu Zadaniowego o kolejnych ekspertów. Realnym jest natomiast nawiązanie współpracy z proponowanymi przez Panów Parlamentarzystów, w tym Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego, specjalistami zajmującymi się wadami kręgosłupa u dzieci i młodzieży. W związku z powyższym w piśmie do Pana Posła Jacka Falfusa z dnia 10 maja 2018 r. Komitet zaprosił ww. specjalistów do udziału w X Forum Praktyków Skoliozy organizowanym przez Wydział Rehabilitacji Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie, przy współudziale towarzystw naukowych, Krajowej Rady Fizjoterapeutów oraz Zespołu Zadaniowego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W roku 2016 urzędująca wówczas pani premier Beata Szydło stwierdziła w trakcie posiedzenia Parlamentu Europejskiego w Strasburgu, że Polska przyjęła około miliona uchodźców – milion osób, którym nikt nie chciał pomóc.

Pan Premier wielokrotnie stwierdzał w publicznych wypowiedziach, że uchodźców w Polsce jest kilkaset tysięcy. W związku z tym proszę o odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Ile osób ze statusem uchodźcy przebywa w Polsce?
2. Ile osób w Polsce otrzymało status uchodźcy w ciągu minionych 2 lat?

Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora RP Pana Kazimierza Kleiny, złożonego podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 roku, w sprawie *liczby uchodźców w Polsce*, przekazanego przy piśmie Sekretarza Stanu – Sekretarza do Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Grzegorza Schreibera (sygn. DSP.INT.4813.11.2018), uprzejmie informuję, że z uwagi na fakt, iż zagadnienia dotyczące migracji, z uwagi na ich wielowątkowość, pozostają w zakresie właściwości wielu organów administracji publicznej, istnieje konieczność pozyskania dodatkowych informacji w sprawie, w tym wystąpienia do innych resortów.

Z uwagi na powyższe odpowiedź na ww. wystąpienie Pana Senatora zostanie udzielona w terminie późniejszym, niezwłocznie po uzyskaniu wspomnianych informacji.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 20.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora RP Pana Kazimierza Kleiny, złożonego podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 roku w sprawie *liczby uchodźców w Polsce*, przekazanego przy piśmie Sekretarza Stanu – Sekretarza do Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Grzegorza Schreibera (sygn. DSP.INT.4813.11.2018), a także oświadczenia złożonego podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 13 lipca 2018 roku w tożsamej sprawie, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie należy podkreślić, że zagadnienia dotyczące migracji, z uwagi na ich wielowątkowość, pozostają w zakresie właściwości różnych organów administracji publicznej. Z uwagi na horyzontalny i skomplikowany wymiar tego zjawiska Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji nie jest jedynym podmiotem kreującym politykę migracyjną we wszystkich obszarach związanych z przepływem cudzoziemców. Za realizację zadań dotyczących kształtowania polityki wizowej, procedur w tym zakresie oraz koordynacji działań placówek konsularnych odpowiada Minister Spraw Zagranicznych. Organami właściwymi w sprawach z zakresu legalizacji pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są wojewoda (organ I instancji) oraz Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców (organ II instancji) nadzorowany przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Natomiast zagadnienia dotyczące zatrudniania cudzoziemców (migracja zarobkowa), w tym kwestie wydawania oświadczeń o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi i zezwoleń na pracę cudzoziemców, pozostają w kompetencji Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

W związku z powyższym, przedstawiam informacje również w oparciu o dane przekazane przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, a także Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Zgodnie z polskim porządkiem prawnym, jak również porządkiem prawnym Unii Europejskiej (UE) oraz międzynarodowymi konwencjami, Rzeczpospolita Polska (RP) jest zobowiązana do udzielania cudzoziemcom ochrony międzynarodowej na swoim terytorium. Ochrona ta jest udzielana, gdy cudzoziemiec opuścił kraj pochodzenia na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej i nie może lub nie chce korzystać z ochrony tego kraju, bądź w przypadku, gdy powrót do kraju pochodzenia może narazić go na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy przez orzeczenie kary śmierci lub wykonanie egzekucji, tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie, poważne i zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego – i ze względu na to ryzyko nie może lub nie chce korzystać z ochrony kraju pochodzenia.

W Polsce od wielu lat funkcjonuje system przyjęcia osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, przybywających różnymi szlakami i z różnych państw. Wobec wspomnianych migrantów są prowadzone postępowania administracyjne mające wykazać, czy kwalifikują się oni do przyznania im statusu uchodźcy bądź innego statusu w ramach ochrony międzynarodowej. Zasady udzielania cudzoziemcom ochrony międzynarodowej regulują przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. *o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz.U. z 2018 r.

poz. 1109). Zgodnie z art. 3 ww. ustawy cudzoziemcowi udziela się ochrony przez: nadanie statusu uchodźcy, objęcie ochroną uzupełniającą, udzielenie azylu bądź objęcie ochroną czasową.

Rzeczpospolita Polska w pełni przestrzega również zasady non-refoulement, która m.in. znajduje wyraz w instytucji zgody na pobyt tolerowany przewidzianej w art. 351 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2017 r. poz. 2206, z późn. zm.).

W 2016 roku status uchodźcy nadano 128 cudzoziemcom, jednocześnie ochrony uzupełniającej udzielono 196 osobom. Natomiast w 2017 roku status uchodźcy nadano 151 cudzoziemcom, a ochrony uzupełniającej udzielono 369 osobom. Łącznie status uchodźcy w latach 2016–2017 nadano 279 cudzoziemcom, a ochrony uzupełniającej udzielono 565 osobom.

Według stanu na dzień 1 stycznia 2018 roku ważne dokumenty, potwierdzające prawo pobytu na terytorium RP, wydane w związku z nadaniem statusu uchodźcy posiadało 1351 cudzoziemców, a w związku z udzieleniem ochrony uzupełniającej – 2042 osoby.

Najwięcej wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w latach 2016–2017 złożyli obywatele Federacji Rosyjskiej (w 2016 roku – 8994 wnioski, a w 2017 roku – 3550 wniosków, w tym odpowiednio 94% i 93% wnioskujących to osoby narodowości czeczeńskiej) oraz obywatele Ukrainy (w 2016 roku – 1306 wniosków, a w 2017 roku – 671 wniosków).

Obowiązujące regulacje prawne oraz praktyka działania organów państwa umożliwiają obywatelom Ukrainy stosunkowo łatwe uzyskanie dokumentów pozwalających na wjazd do Polski, jak również pobyt i wykonywanie pracy bądź podjęcie studiów na terytorium RP. W związku z powyższym, Polska obniża presję migracyjną obywateli Ukrainy na inne kraje UE, które w zdecydowanej większości prowadzą wobec nich znacznie bardziej restrykcyjną politykę w zakresie admisji. Analizy eksperckie wskazują, że szeroki strumień migracji legalnych ogranicza nie tylko skalę nielegalnej imigracji, ale ma także bezpośredni wpływ na liczbę osób ubiegających się o ochronę międzynarodową. Z powyższych względów sytuacja na Ukrainie (konflikt zbrojny i kryzys gospodarczy), której skutkiem było m.in. wywołanie dużej fali tzw. wewnętrznych uchodźców nie spowodowała gwałtownego napływu do Polski poszukujących ochrony międzynarodowej obywateli tego kraju.

Jednocześnie Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej poinformowało, że w 2016 roku zostały wydane 127 394 zezwolenia na pracę dla cudzoziemców ze wszystkich państw trzecich, w tym 106 223 dla obywateli Ukrainy. Natomiast w 2017 roku zostało wydanych ponad 235 626 zezwoleń na pracę dla cudzoziemców ze wszystkich państw trzecich. Wśród zatrudnianych w Polsce cudzoziemców w 2017 roku – podobnie jak w 2016 roku – dominowali obywatele Ukrainy – wydano dla nich 192 547 zezwoleń na pracę. W raporcie z listopada 2017 roku Narodowy Bank Polski oszacował udział pracowników z Ukrainy na 4% całkowitego zatrudnienia. Jednocześnie Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wskazało, że w odniesieniu do wspomnianych danych należy mieć na uwadze, iż liczba cudzoziemców faktycznie pracujących w związku z wydanymi zezwoleniami jest niższa niż liczba tych dokumentów bowiem dla części cudzoziemców wydano więcej niż jedno zezwolenie. Dodatkowo cudzoziemiec może nie otrzymać wizy lub z innych powodów nie podjąć pracy w Polsce.

Z informacji przekazanych przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynika, że w opublikowanym przez Eurostat raporcie *Residence permits for non-EU citizens* na temat zezwoleń na pobyt wydanych w 2016 roku po raz pierwszy wskazano, iż w Europie wydano ponad 3 miliony zezwoleń. Najwięcej zezwoleń udzieliła Wielka Brytania (866 tys.), natomiast Polska – 586 tys. (liczba uwzględnia również wizy długoterminowe), tj. około 17,5% wszystkich wiz wydanych w Europie i tym samym, pod względem liczby wydanych zezwoleń, czwarty rok z rzędu, zajmuje drugie miejsce w Europie. Głównym państwem pochodzenia osób, które uzyskały zezwolenia w Europie jest Ukraina (589 tys. – 18% wszystkich w Europie), przy czym 87% tych zezwoleń (513 tys.) wydała Polska. W 2016 roku obywatele Ukrainy złożyli 87 936 wniosków

o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, 940 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 7602 wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt stały. Cudzoziemcom tym wydano 57 253 zezwolenia na pobyt czasowy, 609 zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 5920 zezwoleń na pobyt stały. Natomiast w 2017 roku obywatele Ukrainy złożyli 112 903 wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, 1626 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 10 871 wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt stały. Wydano im 70 268 zezwoleń na pobyt czasowy, 781 zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz 7866 zezwoleń na pobyt stały.

Według stanu na dzień 1 stycznia 2018 roku ważne dokumenty potwierdzające prawo pobytu na terytorium RP posiadało ponad 325 tys. cudzoziemców, w tym ponad 145,3 tys. obywateli Ukrainy (tj. 45% wszystkich ww. dokumentów). W kontekście powyższego należy zauważyć, że posiadacze ważnych dokumentów pobytowych to cudzoziemcy, którzy zdecydowali się na dłuższy pobyt na terytorium RP. Obywatele tzw. państw trzecich przebywają w Polsce przede wszystkim na podstawie wiz wydanych przez polskie placówki konsularne.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych poinformowało, że w 2016 roku polskie placówki konsularne wydały ogółem 1 895 005 wiz (1 064 358 wiz Schengen i 830 647 wiz krajowych), w tym 1 268 297 – obywatelom Ukrainy (561 605 wiz Schengen i 706 692 wiz krajowych). Natomiast w 2017 roku polskie placówki konsularne wydały ogółem 1 880 665 wiz (790 155 wiz Schengen i 1 090 510 wiz krajowych), w tym 1 188 982 – obywatelom Ukrainy (262 808 wiz Schengen i 926 174 wiz krajowych).

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Wójt gminy Sierakowice zwrócił się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie spadku dochodów z podatków, jaki odnotowuje gmina z powodu różnych czynników, często spowodowanych polityką społeczną i fiskalną rządu. Podnoszone problemy dotyczą także innych samorządów. Dlatego zwracam się z prośbą do Pana Premiera o przekazanie mi informacji dotyczących poniższych kwestii.

1. Spadek dochodów z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych w gminie Sierakowice za rok 2016 jest spowodowany głównie zmniejszonymi wpływami z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych pobieranego od mieszkańców gminy korzystających, zgodnie z prawem, z ulgi na dzieci. Odliczenia z tytułu tej ulgi nie są rekompensowane samorządom. Gmina Sierakowice od lat jest w czołówce jednostek samorządu terytorialnego, na których terenie rodzi się najwięcej dzieci. Rok 2017 będzie kolejnym rekordowym rokiem w zakresie narodzin, co spowoduje dalsze zmniejszenie wpływów z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych po skorzystaniu przez rodziców urodzonych dzieci z tej właśnie ulgi (prognozowane kwoty dochodów z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych na 2018 r. zmniejszyły się o kwotę 2.450.533 zł w porównaniu z rokiem 2017). Czy ministerstwo analizuje takie sytuacje i przewiduje rekompensaty dla samorządów, w których dochodzi do tak znaczącego spadku dochodów z tego powodu?

2. Kolejne zmniejszenie dochodów jednostki dotyczy obszaru zakładów rzemieślniczych działających na terenie gminy. Zakłady te kształcą uczniów w różnych zawodach i ich właściciele nabywają w związku z tym ulgę w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych, ulgę za wykształcenie ucznia. Zakłady rzemieślnicze prowadzą taką politykę, aby nauczać zawodu kilkoro uczniów rocznie i w związku z tym otrzymywać ulgę i nie odprowadzać podatku dochodowego do Skarbu Państwa. Uszczuplenie wpływów podatkowych z tego tytułu również nie jest rekompensowane samorządom. Czy w tym obszarze ministerstwo planuje jakąś interwencję?

3. Budżet roczny gminy Sierakowice na rok 2017 został zwiększony o około 20% w związku z wypłatą świadczenia wychowawczego 500+. To spowodowało wzrost dochodu podatkowego na jednego mieszkańca gminy o kwotę 196,71 zł (około 21%), co skutkuje zmniejszeniem subwencji wyrównawczej dla gminy Sierakowice o 2.035.795 zł (dochód podatkowy na jednego mieszkańca kraju wzrósł tylko o 72,01 zł, czyli o 4,5%). W wyniku tego zabiegu, czysto księgowego, dochody bieżące gminy zostały ponownie uszczuplone. Pytam zatem: czy ministerstwo rozważy wprowadzenie mechanizmów, które zrekompensują samorządowi taką stratę?

4. Zwiększenie wskaźnika G w przypadku gminy Sierakowice (o 9,3%, z 59,3% do 68,6%) z powodu wymienionych przyczyn skutkuje zmniejszeniem dofinansowania przy ubieganiu się o środki zewnętrzne w ramach projektów, obniżeniem punktacji oceny wniosków oraz zmniejszeniem dofinansowania na planowane zadania, a więc w rzeczywistości realne dochody zostały zmniejszone. Kolejne zmniejszenie dochodów jest planowane z tytułu obniżenia wag dotyczących nauki języka kaszubskiego w szkołach. Obniżenie wag odbywa się w czasie trwania roku szkolnego, gdy siatka godzin została zaakceptowana, wdrożona i jest realizowana zgodnie z informacją przekazaną do Systemu Informacji Oświatowej, do końca roku szkolnego 2017/2018, czyli do czerwca 2018 r. W tej sytuacji jest to kolejny obszar, w którym muszą być zaangażowane środki własne z budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

W świetle tych faktów nasuwa się zasadnicze pytanie: czy jest sens kreować politykę prorodzinną i politykę szerokiego kształcenia młodzieży w poszukiwanych zawodach rzemieślniczych, skoro powoduje to w finansach gmin wielkie braki, które nie są rekompensowane?

Problem ten dotyczy szczególnie tych gmin, w których od lat promuje się model rodziny wielodzietnej. Idea wprowadzenia w życie polityki prokreacyjnej nie może w tak drastyczny sposób obciążać samorządów. Należy jak najszybciej poczynić skuteczne działania w celu zrekomensowania samorządom strat wynikających z ulg ustawowych i określonych rozporządzeń. W przeciwnym razie całe to przedsięwzięcie spełźnie na niczym, ponieważ w szczególności wysokim przyroście naturalnym będą się z niego wycofywać. Powinno się promować model partnerski, rządowo-gminny, a nie zbójcecki, który zabiera samorządom ich pieniądze.

Proszę o dokładne przeanalizowanie podniesionych przeze mnie kwestii oraz wyczerpujące odpowiedzi.

Kazimierz Kleina

Odpowiedź MINISTRA FINANSÓW

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 27 lutego 2018 r. nr DSP. INT.4813.12.2018 oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Kazimierza Kleinę podczas 56. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 lutego 2018 r. w sprawie odnotowanego przez Gminę Sierakowice spadku dochodów z podatków w związku z polityką społeczną i fiskalną rządu, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Dochody jednostek samorządu terytorialnego z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT) są wyliczane zgodnie z zasadami ustalania i gromadzenia dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego, określonymi w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1453, z późn. zm.). W 2018 r. łączny udział gmin, powiatów i województw w PIT wynosi 49,83%. Należy podkreślić, że źródłem dochodów JST jest udział we wpływach z PIT, czyli w podatku, który wpłynął na rachunek budżetu państwa.

Kwotę dochodów gminy z tytułu udziału we wpływach z tego podatku określa się, mnożąc ogólną kwotę wpływów z tego tytułu przez wskaźnik określający wielkość udziału gmin (0,3798 dla 2018 r.) i wskaźnik równy udziałowi należnego w roku poprzedzającym rok bazowy podatku dochodowego od osób fizycznych zamieszkałych na obszarze gminy, w ogólnej kwocie należnego podatku w tym samym roku (art. 9 ww. ustawy). Podstawą wyliczenia dochodów na 2018 r. jest wskaźnik ustalony z uwzględnieniem wysokości podatku należnego wynikającego z zeznań podatkowych złożonych za 2016 r.

Dochody gmin z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych, pomimo ulg, systematycznie rosną, co przedstawia poniższa tabela.

Rok	Wykonanie dochodów gmin z tytułu udziału we wpływach z podatku PIT
2011	22.287.694 tys. zł
2012	23.377.607 tys. zł
2013	24.653.589 tys. zł
2014	26.680.969 tys. zł
2015	28.987.120 tys. zł
2016	31.299.395 tys. zł
2017	34.196.869 tys. zł

W tym miejscu pragnę zauważyć, iż Minister Finansów analizuje dochody gmin z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych nie tylko globalnie, ale także w poszczególnych gminach.

Analizując przyczyny zmniejszenia wpływów z tytułu PIT od podatników zamieszkałych na terenie Gminy Sierakowice, należy mieć na uwadze, że wysokość podatku należnego wynikającego z zeznań podatkowych złożonych za 2016 r., była o ok. 20% niższa w porównaniu do podatku należnego za 2015 r. Szczegółowa analiza danych w tym zakresie wykazała spadek podatku należnego od podatników uzyskujących dochody z pozarolniczej działalności gospodarczej, opodatkowane wg 19% stawki podatku, mimo wzrostu liczby podatników opodatkowanych w tej formie. Na powyższe miał wpływ głównie jeden podatnik, którego podatek należny za 2016 r. był o 70% niższy, w porównaniu do podatku za 2015 r. W przypadku natomiast podatników uzyskujących dochody opodatkowane przy zastosowaniu skali podatkowej obserwowany jest wzrost podatku w analizowanym okresie.

Dodatkowo pragnę wskazać, że podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych mieszkający na terenie Gminy Sierakowice korzystali z przysługujących im preferencji podatkowych na tych samych zasadach jak podatnicy zamieszkali na terenie pozostałych gmin w kraju.

W tym zakresie przepisy nie uległy zmianie, a takie rozwiązanie funkcjonuje od kiedy źródłem dochodów jednostek samorządu terytorialnego jest udział we wpływach z PIT. Należy przy tym podkreślić, że skutki wymienionych przez Pana Senatora ulg podatkowych ponoszą w równym stopniu budżet państwa, jak i jednostki samorządu terytorialnego.

Odnosząc się do wpływu wypłaty świadczenia wychowawczego „500+” na wysokość części wyrównawczej subwencji ogólnej, pragnę poinformować, iż katalog dochodów zaliczanych do dochodów podatkowych został określony ustawowo i wymieniony enumeratywnie w art. 20 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Środki otrzymane w formie dotacji na wypłatę świadczenia wychowawczego „500+” nie są zaliczane do dochodów podatkowych, a więc nie mają wpływu na wysokość subwencji ogólnej.

Nie można się również zgodzić ze stwierdzeniem Pana Senatora, iż w związku z wprowadzeniem Programu „500+” nastąpiło uszczuplenie dochodów gmin, bowiem po wprowadzeniu tego Programu w żaden sposób dochody gmin nie zostały zmniejszone.

Część wyrównawcza subwencji ogólnej przysługuje tym gminom, których dochody podatkowe, w przeliczeniu na 1 mieszkańca gminy, są niższe od progu określonego w ustawie (kwota podstawowa), a także dla gmin o niskiej gęstości zaludnienia (kwota uzupełniająca).

W przypadku Gminy Sierakowice, zmniejszenie części wyrównawczej subwencji ogólnej z kwoty 8.665.634 zł w 2017 r. do kwoty 6.629.839 zł w 2018 r., zostało spowodowane przez wzrost dochodów podatkowych Gminy, stanowiących podstawę wyliczenia tej części subwencji. W wyniku wzrostu dochodów podatkowych Gmina Sierakowice stała się bogatsza i tym samym subwencja uległa zmniejszeniu co prezentuje poniższa tabela.

Rok subwencji	Liczba mieszkańców Gminy Sierakowice	Dochody podatkowe Gminy Sierakowice	Dochody podatkowe w przeliczeniu na 1 mieszkańca gminy	Średnie dochody podatkowe na 1 mieszkańca kraju	kol. 4 / kol. 5
		w złotych			w %%
1	3	2	4	5	6
2017	19.106	18.106.286,28	947,68	1.596,67	59,4%
2018	19.258	22.038.612,53	1.144,39	1.668,68	68,6%

Pragnę również zwrócić uwagę, iż na dochody każdej gminy składają się dochody własne oraz dotacje i subwencje. Poziom dochodów gmin zależy więc nie tylko od wysokości środków otrzymanych z budżetu państwa w formie dotacji i subwencji, ale również od decyzji podejmowanych przez władze samorządowe w zakresie dochodów własnych (np. możliwość ustalania przez gminy stawek w podatkach lokalnych). Gmina Sierakowice, podejmując decyzje o udzieleniu ulg i zwolnień podatkowych oraz o obniżeniu górnych stawek podatków (zaliczanych do dochodów podatkowych), zrezygnowała z części dochodów, które mogła uzyskać każdego roku. W wyniku decyzji właściwych organów Gminy Sierakowice dotyczących udzielonych ulg i zwolnień podatkowych do budżetu tej Gminy w okresie tylko 3 ostatnich lat nie wpłynęła kwota 6.714,2 tys. zł (w 2015 r. – 1.962,2 tys. zł, w 2016 r. – 2.361,9 tys. zł, a w 2017 r. – 2.390,1 tys. zł).

Przedstawiając powyższe, należy jednocześnie zauważyć, że kondycja danej jednostki samorządu terytorialnego jest uzależniona od prowadzonej przez nią polityki. Każda jednostka samorządu terytorialnego posiada bowiem osobowość prawną, samodzielnie prowadzi gospodarkę finansową na podstawie uchwalonego budżetu oraz podejmuje decyzje co do poziomu wydatków bieżących i inwestycyjnych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w zakresie części oświatowej subwencji ogólnej, w tym kwestii uczniów mniejszości narodowych i etnicznych lub języka regionalnego, właściwy pozostaje Minister Edukacji Narodowej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
 Podsekretarz Stanu
 Tomasz Robaczyński

Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ

Warszawa, 9 kwietnia 2018 r.

Pan
 Stanisław Karczewski
 Marszałek Senatu
 Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
 stosownie do upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Kazimierza Kleiny w zakresie części oświatowej subwencji ogólnej w kwestii uczniów mniejszości narodowych i etnicznych lub języka regionalnego, złożone 15 lutego 2018 r. na 56. posiedzeniu Senatu RP.

Szanowny Panie Senatorze,

zmiany dokonane w rozporządzeniu¹ w zakresie uczniów mniejszości narodowych i etnicznych są jedynie dostosowaniem do zmian wynikających z rozporządzenia zmieniającego warunki organizacyjne nauki języka mniejszości². Rolą algorytmu podziału subwencji jest m.in. takie dostosowanie finansowania poszczególnych zadań oświatowych, aby jak najlepiej odpowiadały kosztom ponoszonym przez szkoły (samorządy) na te zadania.

Należy podkreślić, że globalna pula środków przeznaczonych na ten cel w subwencji na 2018 r. pozostaje na zbliżonym poziomie. Zmiany w finansowaniu kształcenia uczniów mniejszości narodowych i etnicznych mają wymiar bardziej kompleksowy, tj. w pewnym zakresie poziom finansowania zostanie zwiększony (zwiększona została waga), a w innym – zmniejszony. Większy nacisk w finansowaniu został położony na naukę w oddziałach kształcących w dwóch językach i z nauczaniem w języku mniejszości narodowej. Zmiana miała na celu rozwój ww. szkół, gdyż organizowanie nauczania w języku mniejszości lub nauczanie dwujęzyczne generuje znacznie wyższe koszty, niż w przypadku dodatkowej nauki języka mniejszości narodowej. Ponadto odpowiednio wyższy poziom finansowania powinien pozytywnie oddziaływać na rozwój tej formy nauczania i sprzyjać jeszcze lepszej realizacji zaleceń Rady Ministrów Rady Europy dotyczących udostępnienia nauczania w językach mniejszościowych oraz języku regionalnym (jako wykładowym) na wszystkich poziomach.

Ponadto informuję, że projekt przedmiotowego rozporządzenia był przedmiotem dyskusji i analizy na posiedzeniach Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 22 listopada i 6 grudnia 2017 roku. W wyniku dyskusji Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego pozytywnie zaopiniowała projekt rozporządzenia.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

¹ Rozporządzenie z dnia 15 grudnia 2017 r. Ministra Edukacji Narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2018 (Dz. U. z 2017 r. poz. 2395).

² Rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 2017 r. Ministra Edukacji Narodowej w sprawie warunków i sposobu wykonywania przez przedszkola, szkoły i placówki publiczne zadań umożliwiających podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej, etnicznej i językowej uczniów należących do mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1627).

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Wyrażam zaniepokojenie i pragnę zwrócić Pana uwagę na znaczący problem związany z brakiem zapisów dotyczących działań infrastrukturalnych na pewnych obszarach polskiego wybrzeża w projekcie planu zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich.

Dlaczego w założeniach projektu planu dotyczących ochrony brzegów morskich w obszarze na wschód od Ustki, w kierunku Łeby, wskazano działania ograniczające się tylko do tzw. metod naturalnych – refulacji oraz umacniania brzegu poprzez odbudowywanie wydmy w wyniku nasadzeń oraz wykładania chrustu?

Ocena linii brzegowej w poszczególnych lokalizacjach gminy Ustka (Ustka Wschód – 231 km, Rowy Wschód – 217 km) wskazuje na konieczność podejmowania działań ochronnych odpowiednich dla poszczególnych obszarów. Obserwując zbudowane już w ramach projektów unijnych konstrukcje ochrony brzegów morskich, należy stwierdzić, że w dużym stopniu rozwiązują one problemy cofania się linii brzegowej i niszczenia brzegów morskich spowodowanych zmianami klimatu oraz naturalnym działaniem akwenu morskiego.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przeanalizowanie podniesionych przeze mnie kwestii i poszerzenie zakresu działań zawartych w projekcie planu zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich o realizację inwestycji infrastrukturalnych w obszarze linii brzegowej gminy Ustka, które pozwolą na skuteczną ochronę i zachowanie bezpieczeństwa brzegu morskiego.

Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 12 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny, złożone podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 r., na wstępie pragnę poinformować, że stanowisko w przedmiotowej sprawie zostało wyrażone w piśmie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 22 lutego 2018 r. (znak: DGM.WZRMPP.3.2018.AZ.2), stanowiącym odpowiedź na wniosek Przewodniczącego Rady Gminy Ustka z dnia 11 stycznia 2018 r. (znak: OSO.0004.1.2018.NS), skierowany do Pana Andrzeja Dudy Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie ustaleń dotyczących ochrony brzegu morskiego w rejonie na wschód od miejscowości Ustka, w sporządzanym obecnie przez dyrektorów urzędów morskich projekcie planu zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich w skali 1:200 000. Ww. stanowisko zostało także przekazane do wiadomości Pana senatora Kazimierza Kleiny. Jednakże, z uwagi na prośbę Pana senatora, ponownie informuję, co następuje.

Projekty planów zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich opracowywane są na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1991 roku o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205),

która zawiera transpozycję do prawa krajowego Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 135–145). Zakres opracowania planów został uszczegółowiony rozporządzeniem Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej oraz Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie wymaganego zakresu planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1025).

Plany zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów zostaną przyjęte w formie rozporządzenia na podstawie opracowywanych obecnie przez właściwych terytorialnie dyrektorów urzędów morskich projektów planów, w tym projektu pn. *Projekt planu zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich w skali 1:200 000* (zwany dalej „projektem planu”).

Zgodnie z założoną procedurą planistyczną wykonawca projektu planu – Instytut Morski w Gdańsku, opracował jego wstępną wersję „0”, która obejmuje:

- a) podział akwenów o określonych funkcjach podstawowych i dopuszczalnych,
- b) analizę synergii i konfliktów na wydzielonych akwenach,
- c) opis uwarunkowań wynikających z przepisów odrębnych.

Funkcje podstawowe oznaczające wiodące przeznaczenie dla akwenów wydzielonych w projekcie planu, których pozostałe sposoby użytkowania nie mogą zakłócać, zostały określone zgodnie z ww. rozporządzeniem. W projekcie planu zaproponowano również nowe funkcje podstawowe, w tym funkcję „ochrona brzegu morskiego”. Planuje się, że akweny o funkcji podstawowej „ochrona brzegu morskiego”, oznaczone symbolem C, będą obejmować pas obszarów morskich o szerokości ok. 3 km od linii brzegu.

Wstępna wersja „0” projektu planu była udostępniona przed drugim krajowym spotkaniem konsultacyjnym, organizowanym w ramach jego opracowywania, które odbyło się 4 października 2017 r. w Słupskim Inkubatorze Technologicznym. Wstępna wersja była również prezentowana w siedzibie Urzędu Morskiego w Gdyni w dniu 22 listopada 2017 r., podczas spotkania konsultacyjnego dotyczącego obszaru przybrzeżnego.

Informuję, że w żadnym z dokumentów związanych ze sporządzaniem obecnie projektem planu, tj. w opracowaniu ze stycznia 2017 r. *Analiza Uwarunkowań Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich* lub we wstępnej wersji „0” projektu planu z czerwca 2017 r. oraz w obecnie opracowywanej wersji „1” projektu planu nie ma zapisów, które by ograniczały ochronę brzegów na wschód od miejscowości Ustka tylko do tzw. metod naturalnych (refulacja, odbudowa wydmy w wyniku nasadzeń i wykładania chrustu).

W opracowywanym obecnie projekcie planu wersja „1”, tak jak we wstępnej wersji „0”, obszar na wschód od miejscowości Ustka jest objęty akwenami Ip5 (funkcja podstawowa: infrastruktura portowa – port morski w Ustce) i C5 (funkcja podstawowa: ochrona brzegu morskiego – utrzymanie poprawnego stanu systemu ochrony brzegu morskiego). W karcie akwenu Ip5 ochronę brzegu morskiego zaproponowano jako funkcję dopuszczalną, a w części karty „Zasady korzystania z akwenu” zaproponowano zapis: *„Dopuszcza się możliwość budowy, rozbudowy i utrzymywania systemu ochrony brzegów morskich przed erozją morską i powodzią od strony morza, w tym umocnień brzegowych oraz sztucznego zasilania z konstrukcjami wspomagającymi, a także możliwość prowadzenia monitoringu i badań dotyczących ustalenia aktualnego stanu brzegu morskiego – ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich” (Dz.U z 2016 r. poz. 678)”*. Natomiast dla akwenu C5, z definicji priorytet będą miały działania ochrony brzegu morskiego. W karcie obszaru C5 „Zasady korzystania z akwenu” zaproponowano zapis: *„Dopuszcza się możliwość budowy, rozbudowy i utrzymywania systemu ochrony brzegów morskich przed erozją morską i powodzią od strony morza, w tym umocnień brzegowych oraz sztucznego zasilania z konstrukcjami wspomagającymi, a także możliwość prowadzenia monitoringu i badań dotyczących ustalenia aktualnego stanu brzegu morskiego – ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich” (Dz.U. z 2016 r. poz. 678)”*.

Jednocześnie, w opinii eksperckiej napisanej na potrzeby sporządzania projektu planu zdefiniowano „system ochrony brzegu morskiego” jako podbrzeże w zasięgu występowania rew, plażę oraz pierwszą wydmę do jej odlądowej podstawy, wraz z usytuowanymi w tych obszarach budowlami hydrotechnicznymi i roślinnością, wskazując, że przedsięwzięcia inne niż tylko naturalne sposoby ochrony mogą stanowić integralną część systemu ochrony brzegu morskiego.

Opracowywany projekt planu nie będzie wskazywał jakie konkretne działania ochronne mają być prowadzone na poszczególnych odcinkach brzegu morskiego.

Podstawą działania terenowych organów administracji morskiej w zakresie ochrony brzegów morskich jest ustawa z dnia 21 marca 1991 roku o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205), natomiast ustawą wspomagającą realizację tych działań jest ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich” (Dz.U. z 2016 r. poz. 678), wskazująca odcinki brzegu morskiego najbardziej narażone na abrazję oraz zabezpieczająca środki budżetu państwa przeznaczone na ochronę tych odcinków. Kolejnym aktem prawnym wpływającym na sposoby ochrony brzegów morskich jest rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 17 listopada 2017 r. w sprawie minimalnych poziomów bezpieczeństwa brzegu morskiego oraz przebiegu granicznej linii ochrony brzegu morskiego (Dz. U. poz. 2266).

„Program ochrony brzegów morskich” wskazuje odcinki brzegu morskiego w granicach administracyjnych Gminy Ustka, które należy chronić, określając również preferowane sposoby ich ochrony. Jednocześnie realizacja przez Urząd Morski w Słupsku projektów finansowanych ze środków Unii Europejskiej umożliwiła zabezpieczenie najbardziej zagrożonych odcinków brzegu morskiego, leżącego w granicach administracyjnych Gminy Ustka.

Ponadto, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku, analiza sytuacji brzegowej w rejonie miejscowości Ustka, pozwala na chwilę obecną ograniczyć działania służące ochronie brzegu do stosowania tzw. „miękkich” metod ochrony (np. sztuczne zasilanie w rejonie plaż, wzmocnienia wydm poprzez wykładanie chrustu i stosowanie nasadzeń roślinności wydmowej itp.). Finansowanie tych działań zostało zaplanowane przez Urząd Morski w Słupsku do 2021 roku.

Należy podkreślić, że na wstępnym etapie prac nad *projektem planu* wszystkie zainteresowane instytucje, podmioty oraz osoby fizyczne mogły składać uwagi i wnioski do planu. Wykaz uwag i wniosków, znajdujący się pod adresem internetowym: <http://www.umgdy.gov.pl/wp-content/uploads/2016/12/zg-pzp-200-wnioski-161209.pdf> dostępny jest również do publicznego wglądu w Biuletynach Informacji Publicznej Urzędów Morskich w Gdyni, Słupsku i Szczecinie. Z przedmiotowego wykazu wynika, że Gmina Ustka nie złożyła uwag i wniosków do projektu planu.

W przypadku kolejnych wątpliwości dotyczących sporządzanego przez dyrektorów urzędów morskich projektu planu, proszę o zwrócenie się z prośbą o wyjaśnienia do Dyrektora Urzędu Morskiego w Słupsku, odpowiedzialnego za sporządzenie projektów morskich planów zagospodarowania przestrzennego w rejonie miejscowości Ustka.

Z poważaniem

MINISTER
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ
Marek Gróbarczyk

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra obrony narodowej Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

Podczas pięćdziesiątego pierwszego posiedzenia Senatu RP, w trakcie obrad poświęconych rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2018, skierowałem do pani minister finansów pytanie dotyczące art. 20, w którym zaproponowano, aby pieniądze z 2% przewidzianych na obronę narodową przeznaczać także na wydatki z zakresu szeroko rozumianej obrony narodowej. Moje pytanie dotyczyło kwestii, czy nie byłoby właściwie tak przerehablować art. 20, aby można było dzięki niemu finansować działania związane z budową infrastruktury drogowej. W pisemnej odpowiedzi pani minister poinformowała, że propozycja rozszerzenia treści art. 20 ustawy okobudżetowej w celu umożliwienia finansowania budowy infrastruktury drogowej na cele obronne w ramach wydatków obronnych stała się bezprzedmiotowa, ponieważ analogiczne rozwiązanie zostało zaproponowane w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych. W pkt 7 tej ustawy dodano nowy ust. 9 w art. 19 ustawy o drogach publicznych, zgodnie z którym zadania na drogach o znaczeniu obronnym wykonywane w ramach przygotowań obronnych państwa ujętych w programach obronnych, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, są finansowane z budżetu państwa w ramach wydatków obronnych, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Pani minister zapewniła, że po wejściu w życie ustawy niektóre inwestycje drogowe będą mogły być finansowane z budżetu państwa ze środków finansowych pozostających w dyspozycji resortu obrony narodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami.

Czy Ministerstwo Obrony Narodowej analizuje na bieżąco potrzeby modernizacji infrastruktury drogowej w kontekście funkcjonowania Polskich Sił Zbrojnych oraz sił sojuszniczych znajdujących się na naszym terytorium, w tym wojsk NATO oraz US Navy oraz US Army?

Czy ministerstwo bierze pod uwagę podnoszoną przeze mnie wielokrotnie kwestię zapewnienia sprawnej komunikacji Bazy Antyrakietowej w Redzikowie, do której dojazd np. z portu w Gdańsku jest utrudniony ze względu na wstrzymanie inwestycji budowy drogi ekspresowej S6, Trasy Kaszubskiej, na odcinku od Bożegopola do Słupska?

Czy ministerstwo zaangażuje się w przywrócenie pierwotnych planów budowy tej drogi na całym odcinku od Szczecina do Gdańska, dzięki czemu zapewniona zostałaby wspomniana wcześniej infrastruktura drogowa na cele obronne?

Czy tak duże inwestycje są konsultowane między resortami, dzięki czemu mogłyby być wzięte pod uwagę wszystkie strategiczne potrzeby państwa polskiego?

Proszę o dokładne przeanalizowanie podniesionych przeze mnie kwestii oraz o wyczerpujące odpowiedzi.

Kazimierz Kleina

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2018.05.02

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Kazimierza Kleiny złożone podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego br., dotyczące finansowania rozbudowy infrastruktury drogowej (nr BPS/043-56-1526/18), proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 12) rozszerzyła katalog dróg o znaczeniu obronnym o drogi powiatowe oraz gminne, umożliwiając tym samym dofinansowanie inwestycji na tych drogach w ramach Programu Pozamilitarnych Przygotowań Obronnych RP (PPPO RP).

Wskazanie priorytetów i kolejność realizacji zamierzeń inwestycyjnych w ramach PPPO RP leży we właściwościach jednostek organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej, które współpracują w tym zakresie z jednostkami organizacyjnymi podległymi ministrowi właściwemu ds. transportu. Uzgodnione zamierzenia inwestycyjne zgłoszone są przez ministra właściwego ds. transportu do ujęcia w PPPO RP, zaś wydatki na ich realizację zaplanowane w części budżetu państwa (cz. 39 Transport).

Zasady finansowania zamierzeń inwestycyjnych resortu obrony narodowej zostały określone w *decyzji Nr 202/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie zasad opracowywania i realizacji centralnych planów rzeczowych*. Zgodnie z tym aktem prawnym finansowanie z budżetu resortu obrony narodowej inwestycji drogowych może być realizowane jedynie w przypadku zadań prowadzonych na gruntach będących w trwałym zarządzie Ministra Obrony Narodowej lub wykorzystywanych przez resort obrony narodowej na podstawie innego tytułu prawnego.

Jednocześnie informuję, że obecnie procedowany jest projekt *zarządzenia Ministra Infrastruktury zmieniającego zarządzenie Nr 22 z dnia 24 września 2004 r. w sprawie wykazu dróg o znaczeniu obronnym lub ich odcinków*. W projekcie zarządzenia uwzględniono potrzeby Sił Zbrojnych RP, na podstawie wniosków z przeprowadzonych rekonesansów dróg publicznych, w tym dróg dojazdowych do poligonów, składów materiałowych, portów lotniczych i morskich. Tym samym uwzględniono potrzeby transportowe nie tylko Sił Zbrojnych RP, ale również sił NATO.

Jednocześnie informuję, że środki finansowe na realizację inwestycji na drogach o znaczeniu obronnym lub ich odcinkach zostały zaplanowane na wskazane przez Siły Zbrojne RP priorytetowe zadania, które będą wykonywane w latach 2019–2022. Ewentualne zmiany wynikać mogą jedynie z uzasadnionych potrzeb Sił Zbrojnych RP lub wojsk sojuszników.

Pragnę dodać, że w państwie funkcjonuje *Program budowy dróg krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*, wprowadzony w życie uchwałą nr 105/2017 Rady Ministrów z dnia 12 lipca 2017 r., który również jest uzgodniony z Ministerstwem Obrony Narodowej.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra w kwestii dotyczącej naliczania opłat za usługi wodne.

Do mojego biura zwrócili się przedsiębiorcy prowadzący małą hodowlę ryb, którzy otrzymali informację z Zarządu Zlewni w Gdańsku, że za rok 2017 z tytułu zrzucania ścieków poniosą opłatę w wysokości ok. 27 tysięcy zł – znacznej części ich całkowitego zysku.

Zgodnie z art. 279 ust. 4 ustawy – Prawo wodne, ośrodki hodowli ryb łososiowych (obiekty przepływowe), które nie przekraczają w zrzucanych wodach wykorzystywanych do hodowli parametrów określonych w pozwoleniu wodnoprawnym, są zwolnione z opłat za usługi wodne.

Zgodnie z pozwoleniem wodnoprawnym dwa razy w roku wykonywane są przez uprawnione laboratoria badania wód zrzutowych na koszt przedsiębiorców. Gdyby parametry przekraczały normy określone w pozwoleniu wodnoprawnym, organ uprawniony do wydawania decyzji wszcząłby procedurę cofnięcia pozwolenia.

W opinii przedsiębiorców, i trudno się z nimi nie zgodzić, nie można zakładać, że nie przestrzegają oni warunków narzuconych pozwoleniem wodnoprawnym. Równocześnie przedsiębiorcy zwracają uwagę na fakt, że zażalenie na decyzję o opłatach nie wstrzymuje płatności. Takie postawienie sprawy, niezgodne z przepisami prawa, doprowadzi ich hodowlę do upadku, odbierając im jedyne źródło utrzymania.

Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: na jakiej podstawie urząd w taki sposób traktuje uczciwie pracujących hodowców? Będą oni musieli teraz poświęcić swój czas, energię i przede wszystkim pieniądze na udowodnienie, że bezprawnie naliczono im opłaty za usługi wodne. Czy jest to standardowa procedura, czy być może po prostu samowola urzędników? Czy ministerstwo analizuje i kontroluje prawidłowość naliczania i pobierania opłat za usługi wodne?

Proszę o dokładne przeanalizowanie podniesionych przeze mnie kwestii oraz wyczerpujące odpowiedzi.

Kazimierz Kleina

**Stanowisko
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 22 lutego 2018 r.

Pan
Marek Gróbarczyk
Minister Gospodarki Morskiej
i Żeglugi Śródlądowej

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu przekazuję, według właściwości, oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny, złożone podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 r., w sprawie naliczania opłat za usługi wodne – BPS/043-56-1527/18.

Uprzejmie informuję, że w związku z wejściem w życie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie przekształcenia Ministerstwa Środowiska

oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 2018 r. *zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej*, w myśl których z dniem 9 stycznia br. z Ministerstwa Środowiska zostały wyłączone sprawy związane z obsługą działu gospodarka wodna i przeniesione do Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej.

Z poważaniem

Henryk Kowalczyk

**Odpowiedź
MINISTRA
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 15 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Kazimierza Kleiny złożone na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r. przedstawiam następujące informacje.

Z załączonego oświadczenia wynika, że Zarząd Zlewni w Gdańsku przekazał przedsiębiorcy prowadzącemu hodowlę ryb łososiowatych informację ustalającą opłatę za rok 2017 w wysokości ok. 27 tys. zł za wprowadzanie ścieków, mimo że zgodnie z art. 279 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1566 z późn. zm.) ośrodki hodowli ryb łososiowatych (obiekty przepływowe), które nie przekraczają w zrzucanych wodach wykorzystywanych do hodowli parametrów określonych w pozwoleniu wodnoprawnym, są zwolnione z opłat za usługi wodne.

W celu zbadania opisanego w oświadczeniu przypadku zostały przeprowadzone czynności wyjaśniające w jednostce organizacyjnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, odpowiedzialnej za naliczanie opłat za usługi wodne, tj. w Zarządzie Zlewni w Gdańsku. Z zebranego materiału wynika, że sprawa dotyczy jednego z podmiotów prowadzących hodowlę ryb łososiowatych, z którym Zarząd Zlewni w Gdańsku prowadził mailową korespondencję mającą na celu wyjaśnienie zasad naliczania opłat za usługi wodne. Ponadto Pan Senator – jeszcze przed złożeniem oświadczenia w Senacie – wystąpił w imieniu tego podmiotu do Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej PGW Wody Polskie o wyjaśnienie kwestii naliczania opłat za usługi wodne. W dniu 15 lutego 2018 r. Dyrektor RZGW w Gdańsku udzielił Panu Senatorowi odpowiedzi oraz przekazał ją do wiadomości zainteresowanemu podmiotowi. Odpowiedź na pismo Pana Senatora oraz wspomniana korespondencja mailowa, której skany zostały załączone do niniejszego pisma, w sposób wyczerpujący odnoszą się do wszystkich zarzutów i wątpliwości zawartych w oświadczeniu.

Pragnę nadmienić, że Zarząd Zlewni w Gdańsku, wbrew informacji zawartej w oświadczeniu, nie ustalił podmiotowi opłaty za zrzut ścieków, a wręcz przeciwnie, poinformował o wynikającym z art. 279 ust. 4 ustawy – Prawo wodne zwolnieniu z opłaty za wprowadzanie do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych na potrzeby chowu i hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, pod warunkiem, że ilość i rodzaj substancji w nich zawartych nie przekro-

czy wartości ustalonych w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym. Dodatkowo Zarząd Zlewni poinformował zainteresowany podmiot, że w przypadku przekroczenia warunków określonych w pozwoleniu będzie podlegał opłacie podwyższonej (art. 280 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo wodne) ustalonej przez właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska na podstawie art. 283 ust. 4 ustawy – Prawo wodne.

Z załączonej korespondencji wynika również, że Zarząd Zlewni w Gdańsku, oprócz informacji dotyczącej zwolnienia z opłaty za wprowadzenie ścieków, przedstawił podmiotowi prowadzącemu hodowlę ryb sposób obliczenia opłaty za pobór wód. Należy zauważyć, że podmioty te są obowiązane do ponoszenia opłaty za pobór wód, uregulowanej w art. 275 ustawy – Prawo wodne, natomiast są zwolnione na podstawie art. 270 ust. 2 tej ustawy z ponoszenia opłaty stałej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że opłaty za rok 2017 (rok wskazany w oświadczeniu) są ustalane na podstawie ustawy – Prawo ochrony środowiska przez pomioty korzystające z wód i wnoszone na rachunki bankowe marszałków województw. Zgodnie bowiem z art. 533 ust. 4 ustawy – Prawo wodne do opłat za korzystanie ze środowiska należnych za okres do dnia 31 grudnia 2017 r. oraz wpływów z tych opłat stosuje się przepisy dotychczasowe.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia wydaje się, że zastrzeżenia w zakresie działalności PGW Wody Polskie opisane w oświadczeniu Pana Senatora, nie znajdują odzwierciedlenia w stanie faktycznym.

Ponadto, zgodnie z art. 273 ust. 1 ustawy – Prawo wodne podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne, któremu przekazano informację, o której mowa w art. 271 ust. 1 oraz w art. 272 ust. 17 albo 22, może złożyć reklamację, jeżeli nie zgadza się z wysokością opłaty.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
Anna Moskwa
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Z dniem 1 lipca 2018 r. do ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (DzU z 2017 r. poz. 1221) – dalej u.p.t.u. – wprowadzony zostanie tzw. mechanizm podzielonej płatności (ang. split payment). Jego istotą będzie rozdzielenie płatności za nabyty towar lub usługę w taki sposób, że część zapłaty odpowiadająca wartości sprzedaży netto jest płacona przez nabywcę na „zwykły” rachunek bankowy lub w inny sposób, zaś pozostała część, odpowiadająca kwocie podatku VAT – na specjalne konto (tzw. rachunek VAT), którego środkami można dysponować w bardzo ograniczony sposób.

W związku z powyższym bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytanie: w jaki sposób będzie realizowany faktoring (w mechanizmie podzielonej płatności), skoro nabycie wierzytelności przysługujących przedsiębiorcom wobec ich dłużników odbywa się przez np. banki?

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 5 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z przesłanym oświadczeniem Pana Senatora Andrzeja Kobiaka, przekazanym przy piśmie znak BPS/043-56-1528/18 z dnia 15 lutego 2017 r., dotyczącym rozliczania faktoringu w mechanizmie podzielonej płatności, w którym Pan Senator zadał pytanie: „w jaki sposób będzie realizowany faktoring (w mechanizmie podzielonej płatności), skoro nabycie wierzytelności przysługujących przedsiębiorcom wobec ich dłużników odbywa się przez np. banki”, uprzejmie informuję.

Na wstępie należy zaakcentować, że wprowadzony ustawą z dnia 15 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 10 stycznia 2018 r., poz. 62) mechanizm podzielonej płatności jest mechanizmem dobrowolnym i jego zastosowanie będzie zależało wyłącznie od woli podatników.

Istota mechanizmu podzielonej płatności polega na tym, że nabywca decydując się na skorzystanie z tego mechanizmu, będzie musiał wypełnić bankowy komunikat przelewu. Wówczas kwota do zapłaty będzie automatycznie rozdzielana na kwotę netto, która zostanie przekazana na rachunek bankowy oraz na kwotę VAT, która zostanie przekazana na rachunek VAT należący do dostawcy.

Przepisy ww. ustawy nie zawierają regulacji, które uniemożliwiałyby stosowanie mechanizmu podzielonej płatności do rozliczeń dokonywanych w ramach umów faktoringowych.

Należy zauważyć, że cechą charakterystyczną dla faktoringu jest występowanie innej drogi płatności, tj. wierzyciel (faktorant) nie otrzymuje płatności od dłużnika, lecz otrzymuje ją od podmiotu trzeciego (faktora) na podstawie umowy pomiędzy dłużnikiem a faktorem, którą dokonują osobnego rozliczenia.

Mając powyższe na uwadze w art. 108a ust. 5 ww. ustawy wprowadzono regulację, zgodnie z którą, w przypadku gdy płatność zostanie dokonana w MPP na rzecz podatnika innego niż wskazany na fakturze, podatnik, na rzecz którego dokonano tej płatności, odpowiada solidarnie wraz z dostawcą tych towarów lub usługodawcą za nierozliczony przez dostawcę towarów lub usługodawcę podatek wynikający z tej dostawy towarów lub tego świadczenia usług do wysokości kwoty otrzymanej na rachunek VAT. Niemniej jednak odpowiedzialność solidarna podatnika jest wyłączona w przypadku dokonania przez tego podatnika płatności na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy wskazanego na fakturze, z zastosowaniem komunikatu przelewu.

Wskazane wyżej regulacje pozwalają na stosowanie MPP przez podatników działających w oparciu o umowy faktoringu i jednocześnie zabezpieczają budżet państwa przed działaniami mającymi na celu wyłudzenie podatku.

Należy jeszcze raz podkreślić, że mechanizm podzielonej płatności wprowadzony ww. ustawą jest mechanizmem dobrowolnym i stanowi dodatkową metodę rozliczeń obok stosowanych dotychczasowych przez podatników.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Paweł Gruza
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Wraz ze wzrostem zainteresowania usługami bankowości internetowej pojawia się coraz więcej dostrzegalnych zagrożeń wyłudzeniami, na które narażeni są klienci banków. Działania oszustów nakierowane są na pozyskanie danych, a w efekcie na kradzież pieniędzy znajdujących się na koncie bankowym. W praktyce służą temu m.in. wiadomości e-mail z zawirusowanymi linkami czy SMS-y informujące o przekierowaniu usług zarządzania kontem na inny numer telefonu, co pozwala na autoryzację transakcji w banku. To jedynie kilka z wielu przykładów.

Pomimo publikowanych przez banki ostrzeżeń i kampanii społecznych pojawiają się coraz to nowe przypadki – i sposoby – wyłudzenia pieniędzy oraz danych osobowych. Coraz trudniej namierzyć oszustów, którzy w efekcie czują się bezkarni. Interesanci zgłaszający się do mojego biura senatorskiego wskazują, że problem zagrożeń wyłudzeniami stał się uciążliwy, a nie zawsze możliwe jest uważne zweryfikowanie e-maila czy wiadomości SMS, bowiem stają się one ładząco podobne do tych generowanych przez banki.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem, jakie prawa i ochrona przysługuje klientom, którzy nieświadomie stali się ofiarami wyłudzeń. Czy ministerstwo planuje podjęcie innych działań, poza edukacyjnymi i informacyjnymi, by zabezpieczyć klientów bankowości internetowej przed oszustami?

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone dnia 15 lutego 2018 r. przez senatora Andrzeja Kobiaka, podczas 56. posiedzenia Senatu RP, dotyczące działań zmierzających do zabezpieczenia klientów bankowości internetowej przed oszustwami, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Tytułem wstępu należy wskazać, że bankowość elektroniczna (internetowa) to platforma umożliwiająca użytkownikowi – klientowi banku korzystanie z usług oferowanych przez bank, a sama problematyka przestępczości związanej z bankowością internetową jest niezwykle skomplikowana oraz występująca pod różnymi formami tudzież określeniami, np. *hacking* – zachowanie polegające na nieuprawnionym uzyskaniu dostępu do informacji w wyniku przełamania zabezpieczeń, *skimming* – działanie przestępcze polegające na skopiowaniu przy użyciu urządzenia zainstalowanego np. na wlocie kart w bankomacie (tzw. *skimmera*) danych z paska magnetycznego karty płatniczej, co następnie umożliwia zdublowanie takiej karty, *phishing* – metoda oszustwa, w której przestępca podszywa się pod inną osobę lub organizację w celu wy-

łudzenia określonych informacji (np. danych logowania do bankowości internetowej) lub nakłonienia ofiary do realizacji określonych działań, *sniffing* – przechwytywanie przez nieuprawnione osoby informacji przesyłanych w lokalnych sieciach, a także sieciach WiFi, czy *spoofing* – rozumiany jako podszywanie się pod inny element systemu informatycznego, np. komputer innego użytkownika, w celu wykorzystania go jako narzędzia do dokonywania innych bezprawnych działań, np. do przeprowadzenia ataków na określone strony internetowe.

Rozwój bankowości elektronicznej, w tym dynamicznie rozwijającej się bankowości internetowej, opartej na elektronicznym przetwarzaniu danych, pociąga za sobą wzrost liczby różnorodnych form przestępczej aktywności wymierzonej przeciwko bezpieczeństwu danych, zagrażających bezpieczeństwu finansowemu na rynku usług bankowych, w szczególności bezpieczeństwu środków zgromadzonych na rachunku bankowym, do których dostęp możliwy jest na odległość za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania i przechowywania danych, takich jak komputer, telefon itp.

Nie ulega wątpliwości, że skala zagrożeń przestępczością w bankowości elektronicznej będzie wciąż rosła wraz z nieuniknionym, dalszym rozpowszechnianiem się usług bankowości elektronicznej, m.in. ze względu na coraz łatwiejszy do nich dostęp oraz atrakcyjność tych usług polegającą na wygodnym, niewymagającym osobistego udania się do banku, dostępie do środków zgromadzonych na rachunku bankowym, praktycznie nieograniczonym co do miejsca i czasu.

Nie można pominąć faktu, że na rozmiar przestępczości w elektronicznym obrocie bankowym ma również wpływ zachowanie indywidualnych uczestników rynku finansowego, którzy nie zawsze w dostatecznym stopniu są świadomi istniejących zagrożeń. Często nie posiadają też wiedzy o tym, jak mogą się przed nimi bronić. Przestrzeganie bowiem podstawowych zasad bezpieczeństwa finansowego w bankowości elektronicznej jest w stanie zapewnić w znacznym stopniu skuteczną ochronę przed zagrożeniami związanymi z korzystaniem przez klientów banków z usług bankowości elektronicznej i obniżyć prawdopodobieństwo stania się ofiarą nadużyć dokonywanych w elektronicznym obrocie bankowym.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na trudności dowodowe związane z procesem pozyskiwania i zabezpieczania dowodów elektronicznych w celu zapewnienia możliwości wykorzystania ich jako pełnowartościowych dowodów w postępowaniu przed sądem, wymagające uwzględnienia specyficznych właściwości tych dowodów, które wymuszają stosowanie odmiennych niż w przypadku tradycyjnych przestępstw zasad gromadzenia materiału dowodowego, opartych na fachowości i specjalistycznej wiedzy osób uczestniczących w czynnościach procesowych, w toku których dochodzi do zabezpieczenia śladów dowodowych w postaci elektronicznej.

Na gruncie polskiego ustawodawstwa karnego przestępstwa związane z bankowością elektroniczną nie stanowią odrębnej kategorii czynów karalnych. Brak jest także odrębnego rozdziału w kodeksie karnym, który byłby poświęcony tylko tego rodzaju przestępstwom. Nie oznacza to, że przestępcze formy zachowania związane z wykorzystaniem w elektronicznym obrocie bankowym nowoczesnych technologii teleinformatycznych opartych na przesyłaniu danych elektronicznych, pozostają poza zakresem penalizacji na gruncie polskiego prawa karnego, i że sprawcy tych czynów nie poniosą odpowiedzialności karnej. Trzeba w tym miejscu również zaznaczyć, że wykorzystanie na rynku usług bankowości elektronicznej wspomnianych wyżej technologii, w tym sieci Internet oznacza, że przestępstwa popełniane w elektronicznym obrocie bankowym wpisują się w szeroki nurt przestępczej aktywności zwanej cyberprzestępczością.

W polskim ustawodawstwie karnym brak jest definicji legalnej pojęcia cyberprzestępczość. W jej ustaleniu może natomiast okazać się pomocna analiza treści preambuły zawartej w Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości z dnia 23 listopada 2001 r. (Dz. U. z 2015 poz. 728), której stroną jest również Polska. Na marginesie należy jedynie dodać, że w celu implementowania do prawa polskiego przepisów Konwencji o cyberprzestępczości znowelizowane zostały odnośne przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204, z późn. zm., dalej jako: k.k.), w tym w szczególności zawarte w rozdziale XXXIII k.k. zatytułowanym *Przestępstwa przeciwko ochronie informacji*. We wspomnianej preambule czytamy m.in.,

że celem Konwencji jest powstrzymanie działań skierowanych przeciwko poufności, integralności i dostępności systemów informatycznych, sieci i danych informatycznych, jak również nieprawidłowemu wykorzystywaniu tych systemów, sieci i danych, poprzez uznanie takiego postępowania za przestępstwo. Przez określenie cyberprzestępczość należy zatem najogólniej rozumieć czyny zabronione pod groźbą kary przez ustawę dokonywane przeciwko bezpieczeństwu systemów informatycznych, sieci, elektronicznie przetwarzanych danych, jak również przy użyciu tych systemów, sieci i danych. Uwzględniając powyższe uwagi, należy stwierdzić, że przestępstwa związane z bankowością elektroniczną będą realizowały przede wszystkim znamiona ustawowe ogólnych typów czynów zabronionych określonych w przepisach części szczególnej kodeksu karnego, w szczególności w rozdziale XXXIII. Zachowanie sprawcy może także wypełniać ustawowe znamiona innych czynów zabronionych stypizowanych w przepisach zawartych m.in. w rozdziale XXIII k.k. zatytułowanym *Przestępstwa przeciwko wolności* np. w art. 190a §2 k.k., czy też w rozdziale XXXV k.k. zatytułowanym *Przestępstwa przeciwko mieniu* np. w art. 287 k.k. (oszustwo komputerowe). Należy zauważyć, że katalog czynów zabronionych popełnianych w bankowości elektronicznej nie ogranicza się do przestępstw kodeksowych, bowiem odpowiedzialność karna może wynikać również z ustaw szczególnych, np. jeżeli w związku z elektronicznym przetwarzaniem danych w obrocie bankowym dojdzie do naruszenia ustawowo chronionej tajemnicy np. tajemnicy bankowej, zastosowanie znajdzie art. 171 ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.) przewidujący odpowiedzialność karną za nieuprawnione ujawnienie lub wykorzystanie informacji stanowiących tajemnicę bankową.

Reasumując powyższe, w aktualnym systemie karnoprawnym, w odniesieniu do bankowości elektronicznej, przestępstwa z nią związane zostały stypizowane w części szczególnej kodeksu karnego w art. 267 k.k. (bezprawne uzyskanie informacji), art. 268 §1 i §2 k.k. (utrudnianie zapoznania się z informacją osobie uprawnionej, niszczenie informacji), art. 268a §1 k.k. (niszczenie, uszkodzanie, usuwanie, zmienianie lub utrudnianie dostępu do danych informatycznych), art. 286 §1 k.k. (oszustwo), art. 287 § 1 k.k. (oszustwo komputerowe) oraz art. 190a §2 k.k. (podszywanie się pod inną osobę, wykorzystując jej wizerunek lub inne jej dane osobowe w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej).

Odpowiadając już w sposób bezpośredni na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka. pragnąłbym poinformować, że w Ministerstwie Sprawiedliwości trwają obecnie prace koncepcyjno-analityczne nad nowym brzmieniem poszczególnych przepisów kodeksu karnego, w tym m.in. mających za zadanie chronić klientów bankowości internetowej i osób korzystających z bankowości mobilnej. Powyżej zakreślona zmiana miałaby polegać na tym, że osoba, która dokonałaby transakcji płatniczej przy użyciu pieniądza elektronicznego bez zgody osoby uprawnionej do dysponowania tym pieniądzem, podlegałaby karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Jeżeli zaś ten czyn zostałby popełniony na szkodę osoby najbliższej, ściganie następowaloby na wniosek pokrzywdzonego.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Marcin Warchoł
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry oraz do dyrektora generalnego Ministerstwa Cyfryzacji Michała Widelskiego

Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Dyrektorze!

Na jednym z moich dyżurów senatorskich pojawił się interesant, który zgłosił problem dotyczący bardzo wysokiego rachunku, w kwocie 4 tysięcy zł, za transmisję danych, jaki dostał od operatora popularnej sieci komórkowej. Interesant ten w okresie świątecznym przebywał w Wielkiej Brytanii. Jak wskazał, w rozmowie z konsultantem telefonicznym przed wyjazdem (dotyczącej kosztów rozmów i SMS-ów) nie został poinformowany o możliwości naliczenia ogromnych kosztów za transmisję danych. Dla tego interesanta, który, co należy podkreślić, jest w podeszłym wieku, oczywiste wydawało się, iż zostanie poinformowany również o możliwych bardzo wysokich kosztach użytkowania internetu. Nie wiedział również o konieczności uchronienia się przed przekroczeniem limitu transmisji danych np. poprzez wprowadzenie limitu kosztów, np. do 50 czy 100 zł. Jak się okazało, operator wyjaśnił, iż konsultant nie miał obowiązku samodzielnie informować klienta o możliwych wysokich kosztach.

Użytkownicy telefonów są bezsilni wobec operatorów wystawiających ogromne rachunki za transmisję danych, szczególnie w sezonach urlopowych, i nie zawsze wiedzą o konieczności telefonicznego ustalenia limitu pakietu danych. Wydaje się, że konsultanci telefoniczni celowo pomijają taką informację, chociaż wieści o tak dużych kosztach powinny być przekazywane w pierwszym rzędzie. Okazuje się, że brak wiedzy o ewentualnych kosztach nie jest żadnym argumentem dla operatora. Jedyne, co operator zaoferował w tej sytuacji, to spłata rachunku w systemie ratalnym. Niestety ograniczone środki finansowe nie pozwalają interesantowi na współpracę z prawnikiem.

Proszę o informację, jakie prawa i możliwości działania ma abonent w sytuacji opisanej powyżej. Czy konsultanci telefoniczni nie powinni mieć obowiązku informowania klienta, w szczególności w sezonach urlopowych, o możliwości naliczenia wyjątkowo wysokich opłat za transmisję danych? Z powyższej sytuacji wynika, że abonent, po naliczeniu tychże opłat, nie ma żadnej innej możliwości rozwiązania sytuacji jak tylko spłacenie należności.

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 20 marca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z oświadczeniem pana Andrzeja Kobiaka – senatora RP w zakresie kosztów za transmisję danych (pismo z dnia 16 lutego 2018 r. nr BPS/043-56-1530-MS/18) uprzejmie informuję, co następuje.

Kwestie związane z regulacjami prawnymi z zakresu telekomunikacji wykraczają poza zakres kompetencji Ministra Sprawiedliwości, określony w art. 24 *ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej* (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.). W myśl art. 12a ust. 1 pkt 9 tej ustawy sprawy telekomunikacji należą do działu informatyzacja. Prowadzenie prac legislacyjnych w kwestii ewentualnych zmian *ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1907, z późn. zm.) pozostaje zatem w wyłącznej kompetencji ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Dodatkowo warto zauważyć, że zgodnie z art. 15 *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii* (Dz. Urz. UE L 172 z 30.06.2012, str. 10) zarówno przed zawarciem umowy, jak i po jej zawarciu, dostawcy usług roamingu zapewniają, aby klienci korzystający z roamingu byli odpowiednio informowani o opłatach mających zastosowanie z tytułu korzystania przez nich z usług transmisji danych w roamingu regulowanym i to w taki sposób, który ułatwia klientom zrozumienie skutków finansowych takiego korzystania oraz pozwala im monitorować i kontrolować swoje wydatki w zakresie usług transmisji danych w roamingu regulowanym. W stosownych przypadkach dostawcy usług roamingu informują swoich klientów, przed zawarciem umowy, a po jej zawarciu – regularnie, o ryzyku automatycznego i niekontrolowanego łączenia się i pobierania danych w roamingu. Ponadto dostawcy usług roamingu powiadamiają swoich klientów nieodpłatnie oraz w sposób jasny i zrozumiały, jak można wyłączyć automatyczne połączenia i pobieranie danych w roamingu w celu uniknięcia niekontrolowanego korzystania z usług transmisji danych w roamingu. Za pomocą automatycznej wiadomości dostawca usług roamingu informuje klienta korzystającego z roamingu o tym, że korzysta on z usług transmisji danych w roamingu regulowanym, oraz dostarcza podstawowe zindywidualizowane informacje taryfowe dotyczące opłat (w walucie, w której klient otrzymuje rachunek wystawiony w kraju macierzystym przez operatora krajowego), mających zastosowanie w przypadku świadczenia temu klientowi korzystającemu z roamingu usług transmisji danych w roamingu regulowanym w danym państwie członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy klient powiadomił dostawcę usług roamingu o rezygnacji z otrzymywania tych informacji. Informacje dostarcza się na urządzenie mobilne klienta korzystającego z roamingu, na przykład za pomocą wiadomości SMS, poczty elektronicznej lub okna dialogowego w urządzeniu mobilnym, za każdym razem, gdy klient korzystający z roamingu wjeżdża na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie jego operatora krajowego i po raz pierwszy uruchamia usługę transmisji danych w roamingu w tym konkretnym państwie członkowskim. Informacje te dostarczane są nieodpłatnie w chwili, gdy klient korzystający z roamingu uruchamia usługę transmisji danych w roamingu regulowanym, za pomocą odpowiednich środków ułatwiających jej otrzymywanie i łatwe zrozumienie.

Ponadto w myśl art. 6a wyżej wskazanego *rozporządzenia* ze skutkiem od dnia 15 czerwca 2017 r. dostawcy usług roamingu nie pobierają w żadnym państwie członkowskim jakiegokolwiek dodatkowej opłaty, oprócz krajowej ceny detalicznej od klientów korzystających z roamingu, za jakiegokolwiek wykonane lub odebrane połączenia realizowane w roamingu regulowanym, za jakiegokolwiek wiadomości SMS wysłane w roamingu regulowanym, w tym wiadomości MMS, ani jakiegokolwiek opłaty ogólnej pozwalającej na korzystanie z urządzenia końcowego lub usługi za granicą.

Na marginesie warto zauważyć, że art. 209 ust. 1 pkt 29 *ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne* przewiduje karę pieniężną dla dostawcy usług roamingu, który od dnia 15 czerwca 2017 r. pobiera jakiegokolwiek dodatkowe opłaty, oprócz krajowej ceny detalicznej za usługi transmisji danych w roamingu.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Michał Wójcik
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
DYREKTORA GENERALNEGO
w MINISTERSTWIE CYFRYZACJI**

Warszawa, 13 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo BPS/043-56-1530-DGMC/18 dotyczące oświadczenia senatora Andrzeja Kobiaka, poniżej przedstawiam stanowisko Ministerstwa Cyfryzacji.

W pierwszej kolejności chciałbym przedstawić wyjaśnienie odnośnie do sposobu regulacji kosztów usług w roamingu oraz mechanizmów informowania klienta o kosztach i mechanizmów zabezpieczających przed nadmiernymi kosztami.

Wysokość opłat za usługi roamingowe jest regulowana przez unijne Rozporządzenie roamingowe¹, zmienione tak zwanym Rozporządzeniem TSM². Zgodnie z tymi przepisami od 15 czerwca 2017 roku, opłata pobierana przez operatora za usługi realizowane w roamingu w krajach Unii Europejskiej nie może być wyższa, niż opłata pobierana przez operatora za analogiczne usługi realizowane w kraju. Regulacja ta dotyczy również korzystania z mobilnego przesyłu danych. Ta ogólna zasada jest uzupełniona przez regulację w zakresie tak zwanej „polityki uczciwego korzystania”. Zgodnie z wprowadzonymi przepisami, operator ma prawo do określenia wielkości pakietu danych (jak również minut wykonywanych połączeń i wysyłanych SMS), w ramach którego naliczana jest cena krajowa, a po przekroczeniu którego naliczane mogą być dodatkowe opłaty. Wielkość takiego pakietu jest uzależniona od taryfy klienta i od pakietu danych przysługującego mu w kraju.

W praktyce wygląda to w ten sposób, że abonent posiadający w kraju pakiet danych do wykorzystania w ramach miesięcznego abonamentu, wyjeżdżając za granicę otrzymuje informację ile danych może zużyć bez ponoszenia dodatkowych kosztów. Po przekroczeniu tego limitu za każdy kolejny megabajt zostaną mu naliczone dodatkowe opłaty. W przypadku taryf, w których nawet w kraju naliczane są opłaty za każdy megabajt, za granicą będą one również naliczone (jest to jednak przypadek raczej niewielkiej liczby starych taryf). W związku z powyższym, może mieć miejsce sytuacja, w której osoba intensywnie korzystająca z internetu w roamingu w Unii Europejskiej zostanie obciążona wysokim rachunkiem. Całkowita opłata, którą musi ponieść konsument za każdy megabajt powyżej limitu wynikającego z polityki uczciwego korzystania nie może przy tym przekroczyć 0,20 EUR.

O wszystkich powyższych opłatach oraz o limitach przysługujących w ramach polityki uczciwego korzystania operator ma obowiązek poinformować abonenta za pośrednictwem wiadomości SMS za każdym razem, gdy klient korzystający z roamingu wjeżdża na terytorium innego państwa. Dodatkowe powiadomienie powinno zostać wysłane do klienta w momencie przekroczenia limitów wynikających z polityki uczciwego korzystania, a więc w momencie, gdy dalsze korzystanie może wiązać się z wyższymi opłatami. Klient może również zrezygnować z otrzymywania tego typu powiadomień.

Zgodnie z przepisami Rozporządzenia 2015/2120 operator nie ma obowiązku domyślnego włączenia klientowi mechanizmu ograniczającego koszty w roamingu, musi jednak umożliwić ustanowienie takiego limitu.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii.

W drugiej kolejności chciałbym przedstawić informacje o możliwych do podjęcia działaniach w przypadku kwestionowania przez klienta wysokości przedstawionego rachunku za usługi telekomunikacyjne.

W przypadku wątpliwości dotyczących świadczenia usług telekomunikacyjnych abonent powinien w pierwszej kolejności sięgnąć do dokumentów określających warunki świadczenia usługi – umowy, regulaminu i cennika lub skontaktować się bezpośrednio ze swoim dostawcą usług.

Wykonanie usługi niezgodnie z postanowieniami umownymi czy nieprawidłowe obliczenie należności z tytułu świadczenia usług może być podstawą złożenia reklamacji. Zasady, tryb i terminy składania reklamacji określa umowa (lub regulamin) oraz właściwe przepisy³. Reklamacja powinna zawierać dane dotyczące abonenta (imię, nazwisko, adres zamieszkania, przydzielony numer usługi), przedmiot reklamacji i reklamowany okres, okoliczności uzasadniające reklamację oraz wskazywać roszczenie abonenta. Dostawca usług ma obowiązek rozpatrzyć każdą otrzymaną reklamację. Jeżeli w terminie 30 dni od dnia złożenia reklamacja nie zostanie rozpatrzona (nie zostanie wysłana odpowiedź o uwzględnieniu lub nieuwzględnieniu reklamacji), uważa się, że została uwzględniona.

W przypadku, gdy odpowiedź na reklamację nie jest dla abonenta satysfakcjonująca możliwe jest dalsze dochodzenie roszczeń na drodze polubownej (postępowanie w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich)⁴ lub na drodze sądowej. Postępowanie w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich prowadzi Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej „Prezes UKE”), który jest organem regulacyjnym w dziedzinie rynku usług telekomunikacyjnych i pocztowych. Postępowanie w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich prowadzi się na wniosek konsumenta albo z urzędu, jeżeli wymaga tego ochrona interesu konsumenta. Wniosek o wszczęcie postępowania może być złożony w postaci papierowej lub drogą elektroniczną za pośrednictwem formularza zgłoszeniowego <https://pue.uke.gov.pl/#/ConsumerForm>. Wszczęcie i prowadzenie postępowania jest dla konsumenta bezpłatne. W toku postępowania Prezes UKE przedstawia stronom propozycję rozwiązania sporu, wyznaczając termin na wyrażenie zgody na dane rozwiązanie. Szczegółowych informacji na temat pozasądowego rozwiązywania sporów można zasięgnąć na stronie Centrum Informacji Konsumenckiej UKE <http://cik.uke.gov.pl/rozwiazywanie-sporow-adr-14288#> lub pod numerem infolinii UKE: 22 330 4000. Skorzystanie z możliwości pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich nie ogranicza prawa konsumenta do wytoczenia powództwa przed sądem powszechnym.

W związku z brakiem pełnej informacji odnośnie do opisywanego problemu (m.in. brak informacji o mającej zastosowanie taryfie) uprzejmie proszę o przekazanie dalszych szczegółów sprawy bądź też o skierowanie poszkodowanego bezpośrednio do Departamentu Telekomunikacji Ministerstwa Cyfryzacji.

Z poważaniem

Michał Widelski

³ Art. 106 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1907), Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie reklamacji usługi telekomunikacyjnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 243).

⁴ Art. 109 ustawy Prawo telekomunikacyjne, Rozporządzenie z dnia 4 stycznia 2017 r. Ministra Cyfryzacji w sprawie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich z zakresu usług telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 49).

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego
oraz do prezesa Zarządu Polskiej Fundacji Narodowej Cezarego Andrzeja Jurkiewicza

Jakiś czas temu powołaliśmy do życia Polską Fundację Narodową z budżetem ponad 200 milionów zł, która miała bronić dobrego imienia Polski za granicą. Wydaje się, że całe napięcie w stosunkach izraelsko-polskich było okazją do tego, aby bronić dobrego imienia Polski. Wydawało mi się, że właśnie po to powołaliśmy tę fundację. Ja nie widziałem aktywności fundacji w czasie tego kryzysu i w związku z tym pozwałam sobie zadać Panu Premierowi Glińskiemu i zarządowi Polskiej Fundacji Narodowej następujące pytania.

*Jakie programy zrealizowała fundacja od momentu swojego powstania?
Jakie wynagrodzenie pobrał zarząd od momentu, kiedy się ukonstytuował?*

Jakie projekty fundacja planuje realizować np. w roku 2018 i 2019?

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 19 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego sprawuje nadzór nad fundacjami jedynie przez sprawdzanie zgodności nadsyłanych przez nie sprawozdań z działalności z wymogami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 maja 2001 r. w sprawie ramowego zakresu sprawozdania z działalności fundacji (Dz. U. z 2001 r., Nr 50, poz. 529, z późn. zm.) i ewentualne wzywianie do uzupełnienia sprawozdania bądź złożenia wyjaśnień.

W związku z tym, że Polska Fundacja Narodowa nie złożyła jeszcze sprawozdania z działalności w roku 2017, ministerstwo nie dysponuje informacjami, które mogłyby umożliwić odpowiedzi na pytania zadane przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego. Ministerstwo nie dysponuje także informacjami o planach Fundacji na rok 2018 i 2019.

Z poważaniem

Piotr Gliński

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU
POLSKIEJ FUNDACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 5 marca 2018 r.

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na otrzymane pismo zwracamy uwagę, iż Fundacja „Polska Fundacja Narodowa” nie jest objęta dyspozycją §49 ust. 4 Regulaminu Senatu RP, a Prezes Zarządu Fundacji „Polska Fundacja Narodowa” nie jest członkiem Rady Ministrów, przedstawicielem organów i instytucji państwowych lub samorządowych.

Z powyższych przyczyn Fundacja „Polska Fundacja Narodowa” może jedynie udzielić informacji stanowiących podstawę do udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe zapytanie.

Podkreślić należy, że Fundacja nie jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą (wykluczono w statucie), tym bardziej nie może prowadzić takiej działalności w branży public relations. Fundacja nie posiada żadnych narzędzi lub uprawnień do zastępowania Centrum Informacyjnego Rządu w działaniach. W związku z powyższym działania Fundacji jako podmiotu finansującego wybrane projekty statutowe są obciążone opóźnieniem wynikającym z konieczności przeanalizowania projektu na wielu płaszczyznach, przygotowania i zawarcia stosownych umów z operatorem projektu, który prowadzi działalność gospodarczą oraz jego realizacji.

„Polska Fundacja Narodowa” realizuje projekty mające na celu promocję wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej za granicą. Dla przykładu wymienić można:

- Program Team 100 – 3 letni program wsparcia utalentowanych, młodych sportowców z kadry narodowej. Konferencja prasowa inicjująca ten program odbyła się w dniu 21 czerwca 2017 r. Od tego czasu podopieczni naszego programu 40 razy zajmowali miejsca w pierwszej czwórce.
- Projekt „Zwiastun” przeznaczony dla żołnierzy batalionu NATO, jest konsekwencją „Pikniku Wojskowego”, w czasie którego dowiedzieliśmy się, że żołnierze są bardzo zainteresowani polską historią. W ramach projektu „Zwiastun” PFN:
  - * zorganizowała wizytę 40-osobowej delegacji żołnierzy z batalionu NATO w Orzyszu w Warszawie w dniu 1 sierpnia. Delegacja uczestniczyła w obchodach wybuchu Powstania Warszawskiego na Powązkach Wojskowych, złożyła wieniec przy pomniku Gloria Victis oraz odbyła spotkanie z kombatanem AK.
  - * zorganizowała wykład o gen. Ryszardzie Kuklińskim w jednostce batalionu NATO w Bemowie Piskim. Wykładowi towarzyszyła wystawa o gen. Kuklińskim. Decyzje dotyczące prowadzonej przez Fundację „Polska Fundacja Narodowa” działalności są podejmowane przez statutowe organy Fundacji. Fundacja jest podmiotem posiadającym osobowość prawną utworzonym przez fundatorów na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach. Prezes Rady Ministrów nie jest organem nadzorującym działalność Fundacji „Polska Fundacja Narodowa”.

Projekt „Sądy” był realizowany w ramach Programu Społecznego „Sprawiedliwość”. Celem projektu była promocja i ochrona wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej w ramach kampanii medialnej. Przedmiotem kampanii była naprawa wizerunku Polski, jako kraju – według opinii oraz niektórych przedstawicieli Unii Europejskiej – niedemokratycznego i wyjaśnienie potrzeby reformy sądownictwa w Polsce, jako trzeciej władzy, której kierunki zmian winny być oparte na rozwiązaniach utrwalonych demokracji europejskich oraz specyfiki dotychczasowych zaszczości historycznych w połączeniu z istniejącym systemem demokracji Polski, w poszanowaniu podniesionej do rangi konstytucyjnej zasady wzajemnego równoważenia władz i trójpodziału władzy (art. 10 Konstytucji RP).

Fundacja finansując kolejną kampanię informacyjną o charakterze medialnym w kraju i za granicą działa na podstawie par. 2 ust. 1 pkt 1.1 i 1.9 w zw. z par. 3 ust. 1

pkt 1.4 statutu przed nowelizacją w zw. z art. 1 i 4 ustawy o fundacjach. Stanowi on, że do celów Fundacji należy m.in. „promocja i ochrona wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej”. Fundacja realizuje powyższe cele poprzez prowadzenie odpłatnej oraz nieodpłatnej działalności w następującym zakresie m.in. „organizowania i finansowania prowadzenia kampanii promocyjnych, edukacyjnych i informacyjnych”.

W szczególności odsyłamy do zakładki pt. „zagranica” na stronie „sprawiedliwosady.pl”, gdzie ważnym elementem Kampanii jest uzmysłowienie, że rozwiązania wypracowane w toku procedury legislacyjnej są oparte na rozwiązaniach innych krajów europejskich i nie są rozwiązaniami pozbawionymi analizy prawno-porównawczej.

Zarówno odpieranie zarzutów o brak demokracji w naszym kraju, jak i kreowanie rozwiązań oderwanych od kultury europejskiej, musi się spotkać ze zdecydowaną reakcją w postaci akcji informacyjnej realizowanej na prośbę Rządu RP. Zarzuty takie godzą w dobre imię Polski. Brak dotychczasowego wypracowania obiecanej przez Rząd reformy wymiaru sprawiedliwości rodzi trudności zarówno w kraju (w szczególności wśród przedsiębiorców), jak i na arenie międzynarodowej (Polska w skali ostatnich 5 lat była zobowiązana przez ETPC do zapłaty kwoty zbliżonej do założonego budżetu kampanii z tytułu przewlekłości spraw i błędnych wyroków).

Rada Fundacji przyjęła uchwałę, że członkom zarządu Fundacji przysługiwać będzie wynagrodzenie za pracę wedle wskaźnika czterokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia publikowanego przez GUS. Skład zarządu ulegał zmianie. Każdy z członków zarządu pobrał wynagrodzenie zgodne z tym wskaźnikiem w czasie trwania stosunku pracy, stosownie do zapisów umowy o pracę.

Zgodnie z treścią listu intencyjnego z dnia 18 października 2017 roku pomiędzy Instytutem Pamięci Narodowej oraz Polską Fundacją Narodową w najbliższych miesiącach będzie miała miejsce międzynarodowa kampania promująca film „Niewyciężeni”. Doceniając ogromną wartość edukacyjną filmu „Niewyciężeni” należy dołożyć wszelkich starań, aby z historią Polski po 1939 roku mogli się zapoznać obywatele innych państw, którzy przez lata nie mieli szansy poznania prawdziwych losów Polski i Polaków.

Polska Fundacja Narodowa podjęła decyzję o produkcji i promocji pełnometrażowych filmów o:

- Rodzinie Ulmów,
- Rotmistrzowi Witoldzie Pileckim.

Równoległe Polska Fundacja Narodowa prowadzi projekty mające na celu:

- przeprowadzenie działań wspierających proces dekomunizacji,
- wsparcie procesu informacyjnego na temat polskich strat wojennych powstałych na skutek agresji niemieckiej i sowieckiej,
- wsparcie procesu informacyjnego na temat reparacji wojennych należnych ze strony Niemiec,
- przedstawienie światowej opinii publicznej rzeczywistego obrazu okupacji niemieckiej i sowieckiej na ziemiach polskich.

Wskazane powyżej plany działalności Fundacji nie obejmują roku 2019.

Z poważaniem

Cezary Andrzej Jurkiewicz
PREZES ZARZĄDU
Antoni Kolek
Członek zarządu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Gertrudy Uścińskiej

Jakiś czas temu zwróciłem się do Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z zapytaniem, czy studenci z Ukrainy, którzy wykonują pracę na terenie Polski na umowę-zlecenie, podlegają prawu, w ramach którego pracodawcy płacą za nich składki na ubezpieczenia społeczne, czy też nie.

W dniu 2 lutego Departament Ubezpieczeń Społecznych Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej odpisał mi następująco: według przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2015 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym studentem jest osoba kształcąca się na studiach wyższych; przez studia wyższe rozumie się studia I stopnia, studia II stopnia lub jednolite studia magisterskie prowadzone przez uczelnię uprawnioną do ich prowadzenia; przy ustalaniu obowiązku ubezpieczenia społecznego studenta wykonującego pracę na podstawie umowy-zlecenia nie ma znaczenia jego obywatelstwo ani kraj odbywania przez niego studiów. W tym samym piśmie jest mowa o tym, że tak naprawdę to, czy ktoś jest studentem, czy nie, ustala Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W związku z tym moje pytanie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest następujące. Na podstawie czego ustala się ten status i przesądza, że ktoś jest studentem ukraińskim pracującym w Polsce na umowę-zlecenie? Czy na podstawie dokumentów ukraińskich o statusie studenta przetłumaczonych przez tłumacza przysięgłego? A może chodzi o to, żeby prawdziwość tych dokumentów była poświadczona notarialnie albo żeby dokument stwierdzający, że ktoś jest studentem, był niejako potwierdzony przez właściwego konsula z polskiego konsulatu? A może chodzi o jakąś inną formę potwierdzenia statusu studenta obywatela Ukrainy, który pracuje w Polsce?

Bardzo proszę o odpowiedzi na te pytania.

Dołączam odpowiedź z Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
CZŁONKA ZARZĄDU ZUS**

Warszawa, 1 marca 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z 16 lutego 2018 r. (znak: BPS/043-56-1532/18) zawierające oświadczenie Senatora Pana Jana Filipa Libickiego w sprawie dokumentowania statusu studenta, dla celów zwolnienia z obowiązku ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania umowy-zlecenia, uprzejmie wyjaśniam.

Osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi, w tym także zleceniobiorcy i osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlegają zgłoszeniu do tych ubezpieczeń¹. Obowiązek

¹ Art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.).

zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego zleceniobiorcy należy do płatnika składek – zleceniodawcy².

Obowiązek ubezpieczeń nie obejmuje osób, które są uczniami szkół ponadpodstawowych **lub studentami**, do ukończenia 26 lat³. O tych okolicznościach informowałem pismem z 11 stycznia br. (znak: 992900/4101/613/2017-WUK), w odpowiedzi na wystąpienie dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego na 52. posiedzeniu Senatu w dniu 15 grudnia 2017 r. Nie ma znaczenia przy tym kraj, w którym studia się odbywają.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami⁴ obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń osoby podlegającej im obowiązkowo ciąży na płatniku składek. Kwestia zasad uzyskiwania przez płatnika od zleceniobiorcy informacji niezbędnych do ustalenia istnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych, takich jak posiadanie innego tytułu wyłączającego obowiązek tych ubezpieczeń⁵, czy bycie studentem do ukończenia 26 roku życia, nie jest regulowana obowiązującymi przepisami. Tym samym leży to w gestii płatnika składek. Zatem to od płatnika zależy jakiego rodzaju poświadczenia będzie domagał się od studenta z zagranicy.

Dodatkowo informuję, że w piśmie Departamentu Ubezpieczeń Społecznych w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 2 lutego 2018 r. (znak: DUS. III.0702.2.2018.AJ) Zakład wskazany jest jako właściwy w zakresie ustalania obowiązku ubezpieczeń społecznych, a nie ustalania czy ktoś jest studentem, jak to wskazane zostało w Oświadczeniu. Do zakresu działania Zakładu należy bowiem między innymi stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych oraz kontrola wykonywania przez płatników składek obowiązków w zakresie tych ubezpieczeń⁶. W przypadku stwierdzenia w toku postępowania wyjaśniającego lub kontroli, że płatnik nie zgłosił do ubezpieczeń społecznych osoby posiadającej do nich tytuł ustawowy, albo zgłosił daną osobę z niewłaściwego tytułu, w sprawach spornych wydawana jest decyzja, od której przysługuje odwołanie do sądu. Decyzja wydawana jest na podstawie oceny całokształtu materiału dowodowego.

Z wyrazami szacunku

CZŁONEK ZARZĄDU
Paweł Jaroszek

² Art. 17 ust. 1 oraz art. 36 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

³ Art. 6 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

⁴ Art. 36 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

⁵ Art. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

⁶ Art. 68 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku z dużą ilością opadów deszczu w okresie kilku ostatnich miesięcy oraz występującymi lokalnie podtopieniami proszę o informację, czy służby odpowiedzialne za zabezpieczenie przeciwpowodziowe oraz usuwanie skutków tych zdarzeń mają gotowe procedury działania.

Na uwadze mam teren Pomorza Zachodniego z dopływami Odry, Regi, Parsęty i Iny.

Proszę o następujące informacje.

Jak często odbywają się ćwiczenia w tym obszarze działania?

Jakie służby lub firmy wchodzi w skład zarządzania kryzysowego?

Jak przedstawia się działanie służb na pograniczu województw sąsiadujących z województwem zachodniopomorskim?

Na jakich zasadach polskie służby współpracują z sąsiednimi służbami niemieckimi?

Jaka jest rola OSP w działaniu przeciwpowodziowym i czy są dla nich zabezpieczone niezbędne środki?

Jak przedstawia się zaangażowanie prac na Odrze na obszarze województw lubuskiego i zachodniopomorskiego w zakresie zabezpieczeń przeciwpowodziowych?

Z poważaniem

Grzegorz Napieralski

**Odpowiedź
MINISTRA
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 19 marca 2018 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r., poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

3. *Jak przedstawia się działanie służb na pograniczu województw sąsiadujących z województwem zachodniopomorskim?*

Prowadzenie przeciwpowodziowej akcji lodołamania na dolnym i granicznym odcinku rzeki Odry oraz na rzece Warcie i Noteci realizowane jest na podstawie trójstronnego porozumienia pomiędzy RZGW Szczecin, RZGW Poznań i RZGW Wrocław. Akcja lodołamania przeprowadzana jest również na terenie województwa lubuskiego i dolnośląskiego.

W marcu br., po wystąpieniu pierwszych zjawisk lodowych w sezonie zimowym 2017–2018, akcja lodołamania prowadzona była jedynie na terenie woj. zachodniopomorskiego.

W dniu 9 marca 2018 r., rozbito ostatnie spiętrzenia lodowe, powodujące występowanie wysokich stanów wód, które obecnie oscylują na poziomie stanów średnich.

4. *Na jakich zasadach polskie służby współpracują z sąsiednimi służbami niemieckimi?*

Polsko-niemiecka akcja lodołamania na dolnym i granicznym odcinku rzeki Odry realizowana jest na podstawie Porozumienia Administracyjnego z dnia 11 sierpnia 1997 roku o organizacji współpracy w dziedzinie lodołamania na wodach granicznych.

W celu przeprowadzenia akcji lodołamania na wodach granicznych rzeki Odry i Odry Zachodniej oraz na terytorium Polski na odcinku od ujścia jeziora Dąbie w Szczecinie do km 704+100 rz. Odry, Strona niemiecka przewiduje udział 6 lodołamaczy natomiast Strona polska udział 7 lodołamaczy. Gotowość lodołamaczy do udziału w akcji lodołamania corocznie zapewniona jest od 01 grudnia do dnia 15 marca.

6. *Jak przedstawia się zaangażowanie prac na Odrze na obszarze województw lubuskiego i zachodniopomorskiego w zakresie zabezpieczeń przeciwpowodziowych?*

W chwili obecnej na rzece Odrze realizowany jest Projekt Ochrony Przeciwpowodziowej w Dorzeczu Odry i Wisły (POPDOWN), którego celem jest poprawa bezpieczeństwa powodziowego na rzece Odrze również w obszarze województw lubuskiego i zachodniopomorskiego. W ramach POPDOWN realizowane są następujące zadania:

- Budowa wału cofkowego rzeki Odry przy rzece Myśli (Chlewice-Porzecze);
- Modernizacja polderu Marwickiego, Etap I i II;
- Zabezpieczenie przeciwpowodziowe miejscowości Ognicy nad rzeką Odrą;
- Osinów-Łubnica – modernizacja międzywala;
- Zabezpieczenie przeciwpowodziowe miejscowości Radziszewo i Daleszewo nad rzeką Odrą w km 726+400 – 727+960;
- Modernizacja polderu Marwickiego – Etap III – stacja pomp;
- Przywrócenie walorów przyrodniczych Doliny Dolnej Odry poprzez poprawę zdolności retencyjnych i przeciwpowodziowych Międzyodrza;
- Prace modernizacyjne na Odrze granicznej (modernizacja zabudowy regulacyjnej na ok. 54 km odcinku rz. Odry w celu poprawy warunków głębokościowych dla pracy lodołamaczy);
- Budowa infrastruktury postojowo-cumowniczej dla lodołamaczy, budowa bazy dla lodołamaczy w Szczecinie – Podjuchach;
- Poprawa przepływu wód powodziowych w okresie zimowym z Jeziora Dąbie;
- Przebudowa 4 mostów w celu zapewnienia minimalnego prześwitu na potrzeby swobodnego operowania lodołamaczy (most kolejowy – kłapowy – Szczecin Podjuchy, most drogowy i kolejowy na rz. Odrze w Kostrzynie, most drogowy na rz. Warcie w Kostrzynie).

Prace w ramach POPDOWN znajdują się na etapie koncepcyjno-projektowym, budowa wału cofkowego rzeki Odry przy rzece Myśli (Chlewice-Porzecze) – na etapie realizacyjnym. Planowana realizacja wszystkich robót budowlanych objętych projektem to koniec 2022 roku.

W odniesieniu do pytań:

1. *Jak często odbywają się ćwiczenia w tym obszarze działania?*

2. *Jakie służby lub firmy wchodzi w skład zarządzania kryzysowego?*

5. *Jaka jest rola OSP w działaniu przeciwpowodziowym i czy są dla nich zabezpieczone niezbędne środki?*, uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2234) oraz ustawą z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 209 z późn. zm.), ww. pytania leżą w kompetencji Wojewody Zachodniopomorskiego.

Zgodnie z zapisami ustawy o wojewodzie i administracji rządowej w województwie, wojewoda jako przedstawiciel Rady Ministrów, odpowiada za wykonywanie polityki Rady Ministrów w województwie. W szczególności zaś odpowiada za:

- zapewnienie współdziałania wszystkich organów administracji rządowej i samorządowej działającej w województwie i kierowanie ich działalnością w zakresie zapobiegania zagrożeniu życia, zdrowia lub mienia oraz zagrożeniom środowiska, bezpieczeństwa państwa i utrzymania porządku publicznego, ochrony praw obywatelskich, a także zapobieganie klęskom żywiołowym i innym nad-

zwyczajnym zagrożeniom oraz zwalczanie i usuwanie ich skutków, na zasadach określonych w odrębnych ustawach,

- dokonywanie oceny stanu zabezpieczenia przeciwpowodziowego województwa, opracowywanie planu operacyjnego ochrony przed powodzią, ogłaszanie i odwoływanie pogotowia i alarmu przeciwpowodziowego,
- wykonywanie i koordynacja zadań w zakresie obronności i bezpieczeństwa państwa oraz zarządzania kryzysowego, wynikające z odrębnych ustaw.

Równocześnie zapisy ustawy *o zarządzaniu kryzysowym*, określają wojewodę jako organ właściwy w sprawach zarządzania kryzysowego na terenie województwa.

Do zadań wojewody w sprawach zarządzania kryzysowego należy między innymi:

- kierowanie monitorowaniem, planowaniem, reagowaniem i usuwaniem skutków zagrożeń na terenie województwa,
- zarządzanie, organizowanie i **prowadzenie szkoleń, ćwiczeń i treningów z zakresu zarządzania kryzysowego.**

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego*skierowane do wiceprezes Rady Ministrów Beaty Szydło*

Szanowna Pani Premier!

Państwowa Inspekcja Pracy otrzyma niebawem nowe zadanie, jakim jest kontrola sklepów w zakresie handlu w niedziele. Od związków zawodowych, osób chcących skorzystać ze wsparcia tej instytucji, otrzymuję informacje, które mnie zaniepokoiły.

W PIP jest niskie zatrudnienie, co powoduje, że pracownicy mają za dużo zadań do wykonania. Pensje są niskie, co przyczynia się do braku chętnych do pracy. Pracownicy z doświadczeniem zdobytym w PIP przechodzą do innych pracodawców.

Osoby, które potrzebują pomocy w zakresie umów o pracę lub umów-zlecenia, skarżą się na długi czas oczekiwania na spotkanie z PIP. Dodzwonienie się na infolinię wymaga dużej cierpliwości.

Zwracam się z prośbą o potraktowanie sprawy jako ważnej oraz o informacje, jakie działania są planowane w celu zapewnienia większej skuteczności działania Państwowej Inspekcji Pracy.

*Z poważaniem
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY SZEFA KANCELARII
PREZESA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 14 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Grzegorza Napieralskiego, o działalności Państwowej Inspekcji Pracy złożone 15 lutego 2018 r. na 56. posiedzeniu Senatu, w imieniu Pani Beaty Szydło Wiceprezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, że Ustawa o Państwowej Inspekcji Pracy określa, iż jest to organ, który podlega Sejmowi, a nadzór nad nią sprawuje Rada Ochrony Pracy.

W związku z powyższym, właściwym adresatem Pańskich pytań jest Marszałek Sejmu.

Z poważaniem

Paweł Szrot

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Zwracam się z pytaniem, na jakim etapie są prace związane z przygotowaniem inwestycji budowy S10 na trasie Szczecin – Stargard – Suchań – Recz – Wałcz – Warszawa.

Czy przebieg drogi S10 planowany jest po trasie obecnej drogi krajowej nr 10, czy będzie ona przebiegać równoległe w jakiejś określonej odległości od dzisiejszej drogi krajowej?

Proszę o informację, komu i na jakich zasadach zostanie przekazana droga nr 10 po wybudowaniu S10.

Proszę o informację na temat harmonogramu działań oraz zabezpieczonych środków finansowych na ten cel.

Budowa drogi S10 jest ważna ze względu na rozwijający się Park Przemysłowy w Stargardzie, Goleniowie, Gryfinie oraz Wałczu. Ułatwi także transport wojska na poligon w Drawsku Pomorskim oraz dojazd turystów na tereny Pojezierzy Drawskiego i Wałeckiego.

Z poważaniem
Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 14 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 lutego br. znak BPS/043-56-1535/18 skierowane do Ministerstwa Infrastruktury, dotyczące realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S10, przedstawiam poniżej stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Uprzejmie informuję, że podstawą prawną umożliwiającą zabezpieczenie środków finansowych na przygotowanie i zrealizowanie inwestycji drogowej jest umieszczenie odpowiedniego tytułu inwestycyjnego w rządowych planach inwestycyjnych, którymi są programy drogowe. Obowiązującym programem drogowym jest dokument pn. *Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. Zadania polegające na budowie drogi ekspresowej S10 na całym jej przebiegu przez teren województw zachodniopomorskiego, wielkopolskiego, kujawsko-pomorskiego oraz mazowieckiego zostały ujęte w przedmiotowym Programie, jednakże znalazły się poza zwiększonym limitem środków Krajowego Funduszu Drogowego przyznanym na realizację ww. *Programu*.

Przedmiotowe zadania znajdują się na etapie prac przygotowawczych związanych z opracowaniem niezbędnej dokumentacji i uzyskaniem decyzji administracyjnych. Do chwili obecnej zrealizowano odcinki będące obwodnicami Stargardu, Wyrzysk oraz I jezdni obwodnicy Kobyłanki, Morzyczyna i Zieleniewa, a także odcinek Stryszek – Białe Błota. W realizacji jest obwodnica Wałcza oraz II jezdni obwodnicy Kobyłanki, Morzyczyna i Zieleniewa.

Należy wskazać, że nawet zwiększony limit finansowy na realizację zakresu rzeczowego *Programu*, w kwocie 135 mld zł nie jest wystarczający do realizacji wszystkich zadań inwestycyjnych w nim ujętych, których wartość przekracza 200 mld zł. Dlatego też ówczesny resort infrastruktury i budownictwa podjął działania, mające na celu opracowanie innych możliwych form finansowania inwestycji w zakresie dróg krajowych np. w formule partnerstwa publiczno-prywatnego (ppp). W przypadku drogi S10 dotyczy to odcinka pomiędzy Bydgoszczą a Toruniem.

Kwestię przygotowania i wdrożenia projektów w systemie ppp prowadzi Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju. We współpracy z Ministerstwem Inwestycji i Rozwoju w GDDKiA prowadzone były wstępne analizy efektywności projektów zgłoszonych do dofinansowania, m.in. odcinki S6, A18, A2 pomiędzy Białą Podlaską a granicą z Białorusią, czy też S10 pomiędzy Toruniem a Bydgoszczą. Obecnie trwa etap oceny zasadności realizacji i wyboru projektów priorytetowych. Na tej podstawie zostaną podjęte dalsze kroki dotyczące możliwości wdrożenia wybranych projektów, dla których zostaną przygotowane szczegółowe modele.

Odnosząc się do problematyki przebiegu przedmiotowej drogi uprzejmie informuję, że dla części odcinków przewidywane jest poprowadzenie trasy po obecnym przebiegu drogi krajowej nr 10, dla części zaś planowana jest realizacja trasy po nowym śladzie. Podkreślenia wymaga fakt, że kwestia ostatecznego wariantu przebiegu drogi S10 na poszczególnych odcinkach zostanie rozstrzygnięta w toku prowadzonych prac przygotowawczych poprzez uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, których wydanie poprzedzone zostanie szczegółowymi badaniami i analizami technicznymi, ekonomicznymi, ruchowymi oraz środowiskowymi. W szczególności obejmowały one będą obecny i prognozowany ruch we wszystkich badanych wariantach przebiegu drogi, koszty budowy wraz z możliwościami finansowania inwestycji, efektywność ekonomiczną oraz warunki środowiskowe realizacji drogi.

W kwestii ewentualnego przekazania odcinków dotychczasowej drogi krajowej nr 10 innym zarządom uprzejmie informuję, że zastosowanie tu mają przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2222 z późn. zm.), w szczególności art. 10 ust. 5 i następne, zgodnie z którym odcinek drogi krajowej zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi z chwilą oddania go do użytkowania zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i zaliczony do kategorii drogi wojewódzkiej. Należy zatem wskazać, że z chwilą oddania do ruchu poszczególnych odcinków drogi ekspresowej S10, odcinki dotychczasowej drogi krajowej nr 10, które zostaną zastąpione trasą S10, przejdą z mocy prawa pod zarząd samorządów wojewódzkich.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Od organizacji pozarządowych i firm, w odniesieniu do których wymagana jest rejestracja w KRS, otrzymuję informacje o problemach dotyczących czasu, jakiego sądy potrzebują na dokonanie zmian w KRS. Załatwienie sprawy dotyczącej zmiany adresu albo składu zarządu często trwa po kilka miesięcy.

Jakie działania podejmuje Pan w tym zakresie? Czym jest spowodowane tak długie oczekiwanie na odnotowanie zmian?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 20 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego, złożone podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 r. w sprawie długotrwałości rozpoznawania przez sądy spraw o wpis zmiany danych do Krajowego Rejestru Sądowego, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 20a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o *Krajowym Rejestrze Sądowym* (Dz. U. z 2017 r. poz. 700) zasadą jest, że wniosek o wpis do rejestru sąd rozpoznaje nie później niż w terminie 7 dni od daty jego wpływu do sądu. Szczególną sytuacją jest złożenie drogą elektroniczną wniosku o wpis do rejestru spółki, której umowa została zawarta przy wykorzystaniu wzorca umowy udostępnionego w systemie teleinformatycznym. Wówczas sąd rejestrowy rozpoznaje wniosek w terminie jednego dnia od daty jego wpływu. Jeżeli jednak rozpoznanie wniosku (także złożonego drogą elektroniczną) wymaga wezwania do usunięcia przeszkody do dokonania wpisu, wniosek powinien być rozpoznany w terminie 7 dni od usunięcia przeszkody przez wnioskodawcę, co nie uchybia terminom określonym w przepisach szczególnych. Jeżeli rozpoznanie wniosku wymaga wysłuchania uczestników postępowania albo przeprowadzenia rozprawy, wniosek należy rozpoznać nie później niż w terminie miesiąca.

W 2017 r. średni czas trwania postępowania w sprawach rejestrowych¹ był dłuższy niż 7 dni i przedstawiał się następująco – dane w dniach:

1. o rejestrację (pierwszy wpis):
  - a) w Rejestrze Przedsiębiorców – 13,0
  - b) w Rejestrze Stowarzyszeń, Innych Organizacji Społecznych i Zawodowych, Fundacji oraz Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej – 33,2

¹ Rozumiany jako średnia ważona, obliczona jako iloraz sumy iloczynów środków przedziałów czasowych i liczby spraw z tych przedziałów do ogólnej liczby wszystkich badanych spraw.

2. o zmiany w rejestrach – w tym sprawy o wykreślenia podmiotów z rejestru:

a) w Rejestrze Przedsiębiorców – 39,5

b) w Rejestrze Stowarzyszeń, Innych Organizacji Społecznych i Zawodowych, Fundacji oraz Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej – 39,7

Przyczyną dłuższego niż określony w art. 20a powołanej ustawy średniego czasu rozpoznawania spraw rejestrowych była niewystarczająca etatyzacja referendarska i urzędnicza w sądach prowadzących Krajowy Rejestr Sądowy do 2016 r., w stosunku do rokrocznie zwiększającego się ustawowego zakresu zadań sądów rejestrowych. W kontekście wzrastającego zakresu zadań sądów rejestrowych należy podkreślić, że wpływ spraw do sądów rejestrowych prowadzących Krajowy Rejestr Sądowy w 2015 r. wynosił 784 934, z czego aż 529 735 spraw wpłynęło do Rejestru Przedsiębiorców, w 2016 r. uległ zwiększeniu do 862 378 spraw (o 9,87%), w tym do Rejestru Przedsiębiorców wpłynęło aż 571 905 spraw (wzrost o 7,96%), a w 2017 r. wzrósł do 979 981 spraw (o 24,85% w stosunku do 2015 r.), w tym do Rejestru Przedsiębiorców wpłynęło aż 637 346 spraw (wzrost o 20,31% w stosunku do 2015 r.).

Problem dotyczący czasu rozpoznawania spraw o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego i konieczności jego skrócenia został dostrzeżony i podjęte zostały systemowe działania sanacyjne w zakresie funkcjonowania Krajowego Rejestru Sądowego o charakterze legislacyjnym i etatyzacyjnym.

Przygotowana w Ministerstwie Sprawiedliwości ustawa z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 398) przewiduje istotne zmiany w zakresie funkcjonowania Krajowego Rejestru Sądowego. Już od dnia 15 marca 2018 r. weszły w życie przepisy przewidujące automatyzację wpisów do Krajowego Rejestru Sądowego, które w aktualnym stanie prawnym wymagają często czasochłonnego postępowania sądowego oraz nieproporcjonalnych nakładów (czasu pracy sądów, jak i finansowych) w stosunku do osiągniętych rezultatów – w noweli przewidziano dokonywanie wpisów automatycznych do rejestru, tj. bez udziału sądu, m.in. w zakresie informacji o złożonych rocznych sprawozdaniach finansowych. Podkreślić należy, że rozwiązanie dotyczące automatyzacji wpisów w zakresie informacji o złożonych rocznych sprawozdaniach finansowych, w miejsce dotychczasowego rozwiązania polegającego na wydawaniu w tym przedmiocie orzeczenia przez sąd rejestrowy, skutkować będzie znaczącym odciążeniem sądów, do których corocznie wpływa olbrzymia liczba wniosków o wpis informacji o złożeniu rocznego sprawozdania finansowego, a tym samym pozwoli na przyspieszenie rozpoznawania innych spraw o wpis i zmiany w rejestrze.

Od dnia 1 marca 2020 r. ww. nowela przewiduje daleko idące uproszczenia w komunikacji przedsiębiorców z Krajowym Rejestrem Sądowym oraz w zakresie udostępniania i rozpowszechniania informacji z rejestru:

- wprowadza obowiązek składania przez przedsiębiorców wszystkich wniosków do Krajowego Rejestru Sądowego z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, co znacznie ułatwi złożenie wniosku i komunikację z sądem rejestrowym, a także przyspieszy wydanie przez sąd rejestrowy rozstrzygnięcia;
- przewiduje również udostępnienie w Internecie od dnia 1 marca 2020 r. pełnych danych o przedsiębiorcach, co ułatwi zainteresowanym dostęp do danych o konkretnym podmiocie już od momentu jego powstania oraz odciąży sądy od obowiązków związanych z udostępnianiem akt rejestrowych.

Niezależnie od ww. zmian o charakterze legislacyjnym Minister Sprawiedliwości dokonał znaczącego wsparcia etatowego sądów rejestrowych, mając na uwadze, że stale rosnący wpływ spraw do Krajowego Rejestru Sądowego, bez adekwatnego wzmocnienia kadrowego, skutkował wzrostem obciążeń, a w efekcie wydłużeniem czasu trwania postępowań. W 2016 r. Minister Sprawiedliwości przyznał na potrzeby sądów prowadzących Krajowy Rejestr Sądowy 33 dodatkowe etaty referendarskie, a w 2017 r. 71 etatów referendarskich – łącznie w latach 2016–2017 – 104 etaty. Minister Sprawiedliwości przydzielił również do pionu Krajowego Rejestru Sądowego w 2016 r. 7, a w 2017 r. 21 etatów urzędnika sądowego. Dodać jeszcze należy, że w bieżącym roku do dnia dzisiejszego Minister Sprawiedliwości przydzielił do pionu Krajowego Rejestru Sądowego kolejne 2 zwolnione etaty urzędnika sądowego, co

łącznie daje liczbę 30 dodatkowych etatów urzędniczych. Ponadto w ramach ustawy budżetowej na 2018 r. przewidziano 100 dodatkowych etatów urzędnika sądowego na zabezpieczenie potrzeb wydziałów Krajowego Rejestru Sądowego.

Przedstawione wyżej zmiany legislacyjne w funkcjonowaniu Krajowego Rejestru Sądowego oraz dodatkowy przydział etatów referendarskich i urzędniczych powinien skutkować w najbliższym czasie odczuwalnym zmniejszeniem poziomu obciążeń orzeczników sprawami rejestrowymi, co powinno wpłynąć na skrócenie czasu trwania postępowań prowadzonych przez sąd rejestrowy, w tym zwłaszcza postępowań o wpis i zmiany w rejestrze.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

W związku ze skargą rolnika z powiatu głubczyckiego zwracam się z uprzejmą prośbą o zweryfikowanie nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu dopłat dla rolników oraz ich ewentualne usunięcie.

Po pierwsze, chodzi o brak możliwości nanoszenia wyników kontroli do programu rozliczenia dopłat AJAX przy ocenie powierzchni upraw, od których naliczana jest dopłata. Raporty z kontroli fotograficznej, którymi objęte było około 75% powiatu Głubczyce, nie mogą być obecnie wprowadzane do programu AJAX+ (system, w którym pracują biura powiatowe), ponieważ program ten jest niedostosowany do wprowadzania jakichkolwiek danych z kontroli. Nie ma fizycznej możliwości wpisania wyników kontroli do systemu. Firma HP, która tworzy AJAX+ od 2015 r., zapowiedziała, że taka możliwość będzie najwcześniej dopiero po 19 marca 2018 r. Dla rolników indywidualnych, w przypadku których prowadzenie produkcji opiera się na podjętych wcześniej zobowiązaniach finansowych, kredytach, jest to sytuacja kryzysowa. Jest to „ostatni pieniądz”, na który czekają rolnicy w roku gospodarczym. Zachodzi obawa, że na skutek przeniesienia pracy w powiatowych urzędach ARiMR i jej kumulacji w końcówce marca dojdzie do opóźnień. We wcześniejszych latach rolnicy otrzymywali dopłaty w styczniu, najpóźniej w lutym, stąd ich rozżalenie na obecną sytuację.

Po drugie, chodzi o sterowanie cenami nawozów sztucznych przez Grupę Azoty, zależną od państwa polskiego spółkę Skarbu Państwa produkującą nawozy na terenie Polski. W przyjętym przez spółkę od wielu lat sposobie sprzedaży cena nawozów uzależniana jest w znacznej mierze od możliwości finansowych rolników w poszczególnych okresach każdego roku. Nawozy są tanie, kiedy rolnicy nie mają w dyspozycji gotówki, i droższą w cyklu rocznym, kiedy odebrane dopłaty umożliwią im realizowanie zakupów. Zmiana w cenie nie jest zależna od zmiennych warunków produkcji nawozów, drożących surowców do ich produkcji, okresowego zwiększania się kosztów produkcji. Jest ona sztucznie kształtowana, łącznie z bardzo dużą marżą dla pośredników, których stać na magazynowanie towaru. Sposób sprzedaży nawozów przez państwowych producentów uniemożliwia atrakcyjny cenowo zakup nawozów przez rolników indywidualnych i preferuje wybranych dystrybutorów. Jednocześnie pośrednicy korzystający z prywatnych preferencji i znajomości otrzymywali wydłużone terminy zapłaty za nawozy niedostępne zwyczajnemu rolnikowi indywidualnemu. Produkcja nawozów przez polskich wytwórców jest jednocześnie chroniona przed konkurencyjnym towarem zza wschodniej granicy wysokimi opłatami celnymi. Pomimo 2 lat rządów Prawa i Sprawiedliwości niewiele w tym zakresie się zmieniło. A zwiększające się ceny nawozów powodowane zwiększaniem kosztów produkcji oraz marży pośredników przerzucane są na rolników, odbiorców końcowych.

Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Warszawa, 22 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo nr BPS/043-56-1537/18 z dnia 16 lutego 2018 r., dotyczące złożonego oświadczenia Senatora Grzegorza Peczkisa na 56. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 lutego 2018 r., uprzejmie odpowiadam na zagadnienia postawione w ww. oświadczeniu.

1. Prośba o zweryfikowanie nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu dopłat dla rolników oraz ich ewentualne usunięcie.

Przede wszystkim należy podkreślić, że system informatyczny Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) budowany jest przyrostowo i pełną funkcjonalność osiąga na ostatnim etapie, tj. naliczeń płatności. Wpływa na to m.in. etapowość obsługi wniosków o przyznanie płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego. Niemniej jednak taki model budowy oprogramowania jest najbardziej racjonalny pod każdym względem i jest stosowany już od 2004 roku, tj. od początku budowy Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (ZSZiK). Kontraktowanie poszczególnych etapów z obsługi wniosku w Systemie Informatycznym na kolejne kampanie następuje sukcesywnie.

Należy podkreślić, że kierownictwo Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi jest na bieżąco informowane przez ARiMR w zakresie realizowanych działań oraz wdrażanych funkcjonalności systemu informatycznego. Na bieżąco monitoruje również stan realizacji płatności bezpośrednich, a także płatności obszarowych w ramach PROW.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż o szczegółowe wyjaśnienia na podniesione przez Pana Senatora zagadnienie, zwróciłem się do Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Z przekazanych przez ARiMR informacji wynika, że w powiecie Głubczyce w kampanii 2017 r. do kontroli na miejscu zostało skierowanych ok 24% beneficjentów. Jak wskazuje ARiMR w powiecie tym, realizacja zaliczek na poczet płatności bezpośrednich objęła aż 98% rolników, a zaliczki zostały wypłacone w kwocie 16 541 396 zł.

Zaliczki na poczet płatności bezpośrednich w kampanii 2017 w wysokości 70% należnej płatności można było realizować dla rolników, wobec których zakończyły się kontrole administracyjne, uwzględniające także wyniki z kontroli na miejscu (w roku 2016 nie było warunku zakończenia kontroli na miejscu). Możliwość realizacji zaliczek na poczet płatności bezpośrednich uregulowana została w przepisach rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 października 2017 r. w sprawie zaliczek na poczet płatności bezpośrednich za 2017 r. (Dz. U. poz. 1873).

Dodatkowo informuję, że na podstawie przepisów art. 75 ust. 1-2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. *w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008* (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 549, z późn. zm.) **od dnia 1 grudnia 2017 r.** ARiMR rozpoczęła realizację płatności końcowych dla beneficjentów, u których spełnione zostały warunki kwalifikowalności do przyznania płatności zgodnie z art. 75 ust. 2 ww. rozporządzenia. Należy podkreślić, że realizacja tych płatności zgodnie z ww. rozporządzeniem może mieć miejsce **do dnia 30 czerwca 2018 r.**

Mając jednak na uwadze, potrzebę przyspieszenia realizacji płatności na rzecz beneficjentów również i w tym zakresie ARiMR podejmuje działania aby rolnicy, którzy podlegali kontroli na miejscu mogli otrzymać należne płatności w jak najkrótszym terminie. Dlatego też sprawy beneficjentów, u których nie stwierdzono nieprawidłowości są systematycznie obsługiwane przez biura powiatowe. Uwzględniając powyższe

informuję, że od 1 grudnia 2017 r. ARiMR zrealizowała płatności końcowe dla 54,25% rolników z powiatu Głubczyce na łączną kwotę 1 914 574,45 zł.

Natomiast realizacja końcowych płatności dla pozostałych beneficjentów, u których w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego stwierdzono nieprawidłowości skutkujące zmniejszeniem płatności – również w wyniku uwzględnienia wyników kontroli na miejscu, będzie możliwa po wdrożeniu wszystkich wymaganych funkcjonalności zapewniających prawidłową obsługę takich spraw.

Jak informuje Prezes ARiMR, modyfikacje w zakresie zmian dotyczących weryfikacji po kontroli na miejscu oraz funkcjonalności procesu naliczania płatności bezpośrednich oraz płatności obszarowych w ramach PROW uwzględniających zmniejszenia płatności w wyniku stwierdzonych nieprawidłowości zostały pomyślnie odebrane od wykonawcy systemu informatycznego, co oznacza, że będą dostępne do obsługi spraw w Biurach Powiatowych ARiMR.

2. Sterowanie cenami nawozów sztucznych przez Grupę Azoty, zależną od państwa polskiego spółkę Skarbu Państwa produkującą nawozy na terenie Polski.

Mając na uwadze, że od dnia 9 stycznia 2018 r. uprawnienie, o którym mowa w ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2016 r., poz. 2259 z późn. zm.) w odniesieniu do Grupy Azoty SA wykonuje Prezes Rady Ministrów, zwróciłem się do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z prośbą o zajęcie stanowiska.

W związku z powyższym, uprzejmie informuję, że odpowiedź na ww. zagadnienie udzielona zostanie Panu Senatorowi odrębnym pismem, niezwłocznie po otrzymaniu stanowiska z Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Odpowiedź

Warszawa, 2018.04.24

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do mojej odpowiedzi z dnia 12 marca 2018 r. znak: PB.zs.058.2.2018(2) dotyczącej oświadczenia pana Senatora Grzegorza Peczkisa złożonego w dniu 15 lutego 2018 r. na 56. posiedzeniu Senatu, uprzejmie przedkładam uzupełniające wyjaśnienia dotyczące polityki cenowej stosowanej dla nawozów mineralnych w Grupie Azoty, otrzymane z Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Grupa Azoty SA sprzedaje nawozy azotowe i wieloskładnikowe w Polsce poprzez sieć Autoryzowanych Dystrybutorów, stanowiących aktualnie grupę 81 firm, które prowadzą sprzedaż nawozów rolnikom bezpośrednio. Z uwagi na uwarunkowania produkcyjne związane z wytwarzaniem wyrobów masowych w ruchu ciągłym (prowadzenie produkcji nawozowej przez 365 dni w roku w układzie trzymianowym) wybór kanału dystrybucji i określenie zasad działania w układzie produkcyjno-handlowo-logistycznym są podstawą w funkcjonowaniu spółek Grupy Azoty z Tarnowa, Polic,

Puław, Kędzierzyna i Gdańska. Działalność dystrybucyjna Grupy Azoty jest prowadzona w cyklach długookresowych, ponieważ umowy z Autoryzowanymi Dystrybutorami zawierane są na czas nieokreślony. Dystrybucja produktów Grupy Azoty za pośrednictwem Autoryzowanej Sieci Dystrybucyjnej w sposób korzystny wpływa na poziom kosztów związanych z obsługą, ponieważ pozwala na utrzymanie ciągłości produkcyjnej w ruchu trzymianowym przez cały rok, pomija obowiązek obsługi handlowej klientów docelowych eliminując wiele zagrożeń rynkowych oraz uciążliwości związanych z bardzo dużym rozdrobnieniem rynku detalicznego.

Grupa Azoty produkuje rocznie prawie 5,5 mln ton nawozów, z czego na rynek krajowy wysyła codziennie prawie 10 tys. ton nawozów (co stanowi w ciągu pół roku 3,5 mln ton nawozów), które trafiają do rolników poprzez Sieć Autoryzowanych Dystrybutorów. Dla zapewnienia najwyższych standardów obsługi klientów docelowych (rolników) Autoryzowany Dystrybutor musi spełnić szereg wymagań, m.in. w odniesieniu do:

- sposobu prowadzonej dystrybucji nawozów, w tym funkcji i wartości dodanej, jaką potencjalny partner oferuje w dystrybucji,
- przewag konkurencyjnych (i ich źródła) nad innymi podmiotami lokalnie prowadzącymi dystrybucję,
- oceny możliwych do podjęcia działań, inicjatyw promujących markę producenta i produkty Grupy Azoty.

Z uwagi na wspólną zależność i wzajemność interesów pomiędzy producentem a Autoryzowanymi Dystrybutorami, funkcjonalność kanału dystrybucyjnego nawozów w Grupie Azoty, oceniany jest jako bezpieczny i stabilny łącznik pomiędzy producentem i odbiorcami docelowymi w przedziałach krótko i długookresowych. Kolejnym aspektem istotnym z uwagi na kreowanie rynku jest prowadzona polityka cenowa, która uzależniona jest od:

- cen surowców (gaz ziemny, amoniak – dla nawozów azotowych, sól potasowa, fosforyty, siarka – dla nawozów wieloskładnikowych),
- trendów cenowych na największych nawozowych rynkach europejskich i światowych, m.in. w następujących państwach: Niemcy, Francja, Wielka Brytania, Ukraina, Rosja, Egipt, Maroko, USA, Brazylia, Chiny, Indie,
- postawy importerów wobec polskiego rynku (rynek polski traktowany jest jako dogodny miejsce zbytu/sprzedaży w określonym czasie nadprodukcji nawozów),
- cen podstawowych płodów rolnych – pszenicy, kukurydzy, rzepaku.

W produkcji nawozów azotowych najważniejszym czynnikiem kosztowym jest cena gazu ziemnego, który stanowi od 50% do 70% kosztów produkcji (w zależności od rodzaju nawozu). Ceny gazu ziemnego w Polsce należą do najwyższych w Unii Europejskiej, a w zestawieniu z ceną gazu, jaką ponoszą producenci rosyjscy, w zależności od okresu, są nawet trzykrotnie wyższe. Takie warunki ekonomiczne sprawiają, że polscy producenci muszą dostosowywać ofertę na rynku krajowym do firm (producentów – importerów, głównie z Rosji, Egiptu, Iranu czy USA) mających zdecydowanie lepszą pozycję kosztową.

Odnosząc się do kwestii ceł na nawozy, należy zauważyć, że są to standardowe cła Unii Europejskiej dla towarów spoza Unii i wynoszą 6,5%, natomiast dodatkowym celem na całym obszarze Unii Europejskiej jest cło antydumpingowe nałożone na wniosek Europejskiego Stowarzyszenia Producentów Nawozów – Fertilizers Europe na import saletry amonowej z Rosji od 32,82 do 47,07 EUR/t (stawka ustalona do 2019 r.). Ponadto, wprowadzone zostały cła preferencyjne na import nawozów z Ukrainy, które wynoszą obecnie 0%, z wyjątkiem mocznika (stawka obowiązująca to 3,8%) oraz saletry amonowej (stawka obowiązująca to 4,1%).

Nawiązując do sezonowości cen, należy zauważyć, że ceny detaliczne nawozów azotowych i wieloskładnikowych na rynku krajowym w ujęciu rocznym podlegają zmianom z uwagi na kalendarz agrotechniczny oraz zapotrzebowanie ze strony odbiorcy docelowego, tj. rolnika. Jednak, w ujęciu ostatnich lat, ceny nawozów azotowych i wieloskładnikowych produkowanych przez Grupę Azoty w znaczący sposób obniżyły się. Grupa Azoty kształtuje swoją działalność mając na względzie jednocześnie dbanie o klienta docelowego – rolnika zgodnie z zasadami społecznie odpowiedzialnego biz-

nesu, jak i interes akcjonariuszy Spółki i wszystkich interesariuszy Grupy Azoty, bez stronniczości wobec którejkolwiek z ww. grup społecznych. Działania podejmowane w zakresie kreowania polityki cenowej Grupy Azoty mają charakter biznesowo-społecznego kompromisu.

Przedstawiając powyższe, należy również podkreślić, że Skarb Państwa, jako akcjonariusz spółki Grupa Azoty SA, będący właścicielem 33% udziału w kapitale zakładowym Spółki, posiada uprawnienia wynikające z praw korporacyjnych akcjonariusza, które są ściśle określone w przepisach prawa, w szczególności w Kodeksie spółek handlowych (dalej: ksh) oraz Statucie Spółki, natomiast sprawy Spółki prowadzone są zgodnie z art. 368 ksh, wyłącznie przez Zarząd, pod stałym nadzorem Rady Nadzorczej w ramach normalnej operacyjnej działalności Spółki.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

**Oświadczenie senatora Krystiana Probierza
oraz senatora Grzegorza Peczkisa**

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Uprzejmie prosimy o jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii stosowania 50% stawki kosztów uzyskania przychodu od wynagrodzeń za prace będące przedmiotem prawa autorskiego. Jest to związane z przywróceniem dotychczasowych rozstrzygnięć.

Problem wystąpił na naszej macierzystej uczelni, Politechnice Śląskiej, lecz prawdopodobnie dotyczy również innych uczelni, szczególnie technicznych. Z informacji uzyskanych w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego wynika, że w sprawie podatków nic się nie zmieniło. Niestety władze naszej uczelni podjęły działania, zgodnie z ich informacją oparte na przepisach prawa, które spowodowały znaczące zmiany w zakresie stosowania 50% stawki kosztów uzyskania przychodu.

Działania te obejmują m.in.:

— obniżenie z 90% do 45% kwoty objętej kosztami uzyskania przychodu (nie wiadomo, jak to obliczono),

— wyłączenie zajęć dydaktycznych z działań podlegających prawu autorskiemu,

— powołanie wydziałowych komisji do kwalifikowania działalności pracowników do prac nieobjętych prawem autorskim (Jakie kwalifikacje, kompetencje i uprawnienia miałoby członkowie tych komisji? Kto rozstrzygnie sprzeczności dotyczące ocen pracownika i komisji?). Notabene, o ile pamięć nas nie myli, ostatnio komisje wydziałowe były powoływane do weryfikacji pracowników w stanie wojennym.

Nie jesteśmy w stanie rozstrzygnąć, czy taka interpretacja przepisów o 50% kosztach uzyskania przychodu wynika z błędnego stanowiska Konferencji Rektorów Uczelni Technicznych, jednakże odpowiedzialnością za zaistniałą sytuację z pewnością będzie obarczany nasz rząd.

Skutki zmienionej interpretacji przepisów to niewątpliwie m.in. wygenerowanie konfliktów pomiędzy pracownikami i członkami komisji, niepotrzebna strata czasu zarówno pracowników, jak i członków komisji, a także stworzenie nieprzychylnej rządowi atmosfery na uczelni.

Najważniejszym skutkiem zasygnalizowanego problemu będzie jednak – a właściwie już jest, służby podatkowe uczelni obliczają bowiem co miesiąc wyższe stawki obciążeń podatkowych – spadek realnych dochodów. Dotyczy to szczególnie młodszych pracowników nauki. Szacuje się, że roczny spadek dochodów jest zbliżony do średniej miesięcznej pensji adiunkta. Warto przy okazji przypomnieć, że wynagrodzenia pracowników uczelni, o czym powszechnie wiadomo, nie należą do najwyższych i już od dłuższego czasu nie były rewaloryzowane.

*Krystian Probierz
Grzegorz Peczkis*

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatorów Krystiana Probierza i Grzegorza Peczkisa złożone podczas 56. posiedzenia Senatu RP w sprawie zasad dotyczących określania kosztów uzyskania przychodów na poziomie 50%, wprowadzonych ustawą z dnia 27 października 2017 r. *o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne* (Dz. U. poz. 2175), uprzejmie przesyłam poniższe wyjaśnienia.

W piśmie z 20 grudnia 2017 r. skierowanym do Rektora Politechniki Gdańskiej, Pan Paweł Gruza, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów wskazał, że zmiany wprowadzone powyższą ustawą *nie oznaczają utraty prawa do stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów w stosunku do tych nauczycieli akademickich, o których mowa w art. 108 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, którzy – niezależnie od zakwalifikowania do określonej grupy – w ramach stosunku pracy tworzą dzieła objęte ochroną praw autorskich*.

Pomimo opublikowania na stronie internetowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego komunikatu dotyczącego interpretacji przedstawionej przez Ministerstwo Finansów, w dalszym ciągu pojawiały się sygnały o niejednolitej wykładni ww. przepisów stosowanej przez uczelnie. W związku ze zgłaszanymi wątpliwościami interpretacyjnymi, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, pismem z 26 stycznia 2018 r., zwrócił się do Ministra Finansów o wydanie interpretacji ogólnej, o której mowa w art. 14a §1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).

Niezależnie od powyższego, w ramach prac nad nowelizacją pakietu ustaw podatkowych, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego wystąpił z propozycją dookreślenia normy prawnej zawartej w art. 22 ust. 9b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. *o podatku dochodowym od osób fizycznych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 200) przez dodanie do katalogu działalności, których prowadzenie uprawnia do określenia przychodów na poziomie 50%, również działalności wykonywanej przez nauczyciela akademickiego w uczelni.

Powyższa propozycja spotkała się z aprobatą Rady Ministrów, w związku z czym w projekcie ustawy *o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne* znalazł się przepis wskazujący, że możliwość określania kosztów uzyskania przychodów na poziomie 50% dotyczy również *prowadzonej w uczelni działalności dydaktycznej*. Projekt ustawy w brzmieniu uwzględniającym powyższe, 22 lutego 2018 r. został przekazany do dalszego procedowania w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej, a 27 lutego 2018 r. został skierowany do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu.

W mojej ocenie wejście w życie ustawy zawierającej regulacje zaproponowane w ww. projekcie zminimalizuje ryzyko wystąpienia dalszych wątpliwości interpretacyjnych.

Z wyrazami szacunku

Jarosław Gowin

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Obecnie prowadzone są prace nad projektem rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu organizowania przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki (projekt z dnia 4 stycznia 2018 r.).

Niniejszy projekt zakłada m.in. zniesienie możliwości wyznaczania przez dyrektorów szkół na kierowników wycieczek instruktorów harcerskich oraz eliminuje możliwości dofinansowywania wycieczek szkolnych ze środków pozabudżetowych (np. przez przedsiębiorców, rodziców czy też organizacje obywatelskie). W ramach przeprowadzanych konsultacji publicznych swoje stanowiska zgłosiły Związek Harcerstwa Polskiego oraz Związek Powiatów Polskich.

Jednocześnie w ocenach skutków regulacji nie przewiduje się, że wejście w życie projektowanych zmian spowoduje skutki finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego. Wskazuje się, że źródłem finansowania zadań związanych z działalnością szkół jest m.in. część oświatowa subwencji ogólnej oraz dochody jednostek samorządu terytorialnego. Warto zaznaczyć, że dotychczas wycieczki szkolne dla uczniów są w dużej mierze, a niejednokrotnie całkowicie, finansowane właśnie przez ich rodziców lub ich samych czy też lokalnych przedsiębiorców – są to powszechne zjawiska. Istotny ponadto jest fakt, iż obecnie nawet z wyliczeń Ministerstwa Edukacji Narodowej wynika, że znacząca większość jednostek samorządu terytorialnego ponosi na edukację wydatki przekraczające wysokość subwencji oświatowej.

W związku z powyższym proszę o następujące informacje.

1. Czy w związku ze zgłoszonymi przez Związek Harcerstwa Polskiego uwagami przewiduje się przywrócenie możliwości wyznaczania przez dyrektorów szkół instruktorów harcerskich na kierowników wycieczek? Jeżeli nie, to z jakich powodów?

2. Z jakich powodów uchyla się obecny §16 rozporządzenia, wskazujący, z jakich środków pozabudżetowych może być finansowana działalność szkół w zakresie krajoznawstwa i turystyki, w tym koszty przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia kierowników i opiekunów wycieczek lub imprez?

3. Czy w odniesieniu do pktu 2 przeprowadzono szczegółowe analizy, jakie rzeczywiste skutki będzie miała wskazana regulacja i jaki będzie to miało wpływ na funkcjonowanie krajoznawstwa i turystyki w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oraz aktywność krajoznawczo-turystyczną uczniów? Jeżeli tak, to jakie są ich wyniki?

4. Czy planowane jest przywrócenie w projekcie rozporządzenia możliwości uzyskiwania środków pozabudżetowych na działalność szkół w zakresie krajoznawstwa i turystyki, tak jak ma to miejsce obecnie? Jeżeli nie, to z jakich powodów oraz czy zostanie wskazane, w jakim zakresie środki na te cele będą zagwarantowane w subwencji oświatowej?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

Odpowiedź

Warszawa, 15 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Sławomira Rybickiego, złożone na 56. posiedzeniu Senatu 15 lutego 2018 r., dotyczące projektu rozporządzenia w sprawie warunków i sposobu organizowania przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki.

Szanowny Panie Senatorze,

uprzejmie informuję, że zgodnie z rozporządzeniem¹ przedszkola, szkoły i placówki mogą w ramach zajęć lekcyjnych, pozalekcyjnych i pozaszkolnych, organizować dla wychowanków i uczniów różnorodne formy krajoznawstwa i turystyki².

Znowelizowane przepisy rozporządzenia nie ograniczą możliwości organizacji przez szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki.

Projekt rozporządzenia, wydany na podstawie przepisów ustawy – Prawo oświatowe³ (art. 47 ust. 1), przewiduje zmiany o charakterze dostosowującym do nowej struktury szkół oraz porządkującym, w tym dotyczącym terminologii przyjętej w przepisach ustawy – Prawo oświatowe. Szczegółowe informacje o zmianach w użytej terminologii omówione zostały w uzasadnieniu do projektu rozporządzenia, które zamieszczone jest na stronie Rządowego Centrum Legislacyjnego.

Na organizację krajoznawstwa i turystyki w szkołach i placówkach dotychczas, nie było wydzielonych środków finansowych. Działalność szkoły w tym zakresie, tj. koszty przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia kierowników i opiekunów wycieczek lub imprez, mogła być finansowana ze środków pozabudżetowych, a w szczególności: z odpłatności uczniów biorących udział w wycieczce lub imprezie, ze środków pochodzących z działalności samorządu uczniowskiego i organizacji młodzieżowych działających na terenie szkoły, środków wypracowanych przez uczniów, środków przekazanych przez radę rodziców lub radę szkoły, a także osoby fizyczne i prawne.

Po wejściu w życie nowego rozporządzenia, finansowanie krajoznawstwa i turystyki również nie ulegnie zmianie.

Odnosząc się do kwestii wyznaczania przez dyrektorów szkół na kierowników wycieczek szkolnych instruktorów harcerskich, uprzejmie informuję, że możliwość taka wynika z przepisów art. 3 ustawy – Prawo oświatowe, zgodnie z którym za-

¹ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki (Dz.U. Nr 135, poz. 1516, z późn. zm.).

² Organizowanie krajoznawstwa i turystyki odbywa się w następujących formach:

- 1) wycieczki przedmiotowe – inicjowane i realizowane przez nauczycieli w celu uzupełnienia obowiązującego programu nauczania, w ramach danego przedmiotu lub przedmiotów pokrewnych,
- 2) wycieczki krajoznawczo-turystyczne, w których udział nie wymaga od uczestników przygotowania kondycyjnego i umiejętności specjalistycznych (wycieczki),
- 3) imprezy krajoznawczo-turystyczne, takie jak: biwaki, konkursy, turnieje,
- 4) imprezy turystyki kwalifikowanej i obozy wędrownie, w których udział wymaga od uczestników przygotowania kondycyjnego i umiejętności specjalistycznych, w tym posługiwanie się specjalistycznym sprzętem,
- 5) imprezy wyjazdowe – związane z realizacją programu nauczania, takie jak: zielone szkoły, szkoły zimowe, szkoły ekologiczne.

³ Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 2198 i 2203).

---

daniem organizacji harcerskich jest wspieranie systemu oświaty, czyli dyrektor szkoły będzie miał możliwość wyznaczenia na kierownika wycieczki instruktorów harcerskich.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Odnosząc się do prac nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z uproszczeniem realizacji inwestycji służących bezpieczeństwu i obronności Państwa, uprzejmie proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

Kiedy ministerstwo zamierza zakończyć proces publicznych konsultacji w sprawie projektu ustawy?

Kiedy zamierza wprowadzić projekt pod obrady Sejmu?

Ile podmiotów wniosło dotychczas uwagi i jakie to podmioty?

Kiedy ministerstwo zamierza odpowiedzieć na przesłane przez Urząd Miejski we Władystawowie uwagi dotyczące wyżej wymienionego projektu?

*Z poważaniem
Sławomir Rybicki*

Odpowiedź

Warszawa, 12 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane pismem z dnia 16 lutego 2018 r. (znak: BPS/043-56-1540/18) oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego, złożone podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 r., dotyczące prac nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z uproszczeniem realizacji inwestycji służących bezpieczeństwu i obronności Państwa, proszę przyjąć następujące wyjaśnienia.

W lipcu 2017 r. Minister Infrastruktury i Budownictwa wystąpił do Przewodniczącego Zespołu ds. Programowania Prac Rządu z wnioskiem o wpisanie do Wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z uproszczeniem realizacji inwestycji służących bezpieczeństwu i obronności Państwa – dalej zwanej „ustawą obronnościową” (pismo z dnia 28 lipca 2017 r. znak: DPP.3.0210.105.2017.2017.ML, NK122615/17). W dniu 4 września 2017 r. decyzją Zespołu ds. Programowania Prac Rządu ustawa obronnościowa została wpisana do ww. Wykazu pod numerem UD291.

W dniu 4 września 2017 r. rozpoczęto uzgodnienia wewnątrzresortowe projektu, które zakończyła w dniu 15 września 2017 r. akceptacja projektu pod względem prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym przez Departament Prawny.

Pismem z dnia 19 września 2017 r. (znak: DPP.3.0210.105.2017.JKo, NK147330/17), uzupełnionym pismem z dnia 22 września 2017 r. (znak: DPP.3.0210.105.2017.JKo, NK149415/17), projekt skierowano do 255 podmiotów w ramach konsultacji publicznych i opiniowania. Termin na zgłaszanie uwag w ramach konsultacji publicznych został wyznaczony na dzień 2 października 2017 r., a następnie przedłużony do 6 października 2017 r. Ostatecznie ostatnie uwagi wpłynęły do Ministerstwa 17 października 2017 r. W ramach opiniowania na zgłaszanie uwag wyznaczono termin 30 dni od daty otrzymania pisma rozsyłającego projekt.

Równoległe projekt został skierowany do uzgodnień międzyresortowych (pismo z dnia 19 września 2017 r., znak: DPP.3.0210.105.2017.JKo, NK147350/17).

Odpowiadając na szczegółowe pytania Pana Senatora przedstawiam następujące informacje.

Ile podmiotów wniosło dotychczas uwagi i jakie to podmioty?

Uwagi do projektu zgłosiło 26 podmiotów. Są to:

1. Agencja Mienia Wojskowego
2. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego
3. Konfederacja Lewiatan
4. Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa
5. Ogólnopolska Izba Gospodarki Nieruchomościami
6. Opolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego
7. Podlaski Urząd Wojewódzki
8. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji
9. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej
10. Producenci Leków PL – Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego
11. Redaktor Naczelny Przeglądu Geodezyjnego
12. Starostwo Powiatowe w Grudziądzu
13. Stowarzyszenie Geodetów Polskich – Zarząd Główny
14. Stowarzyszenie Urbanistów ZOIU
15. Stowarzyszenie URBANIŚCI POLSCY
16. Urząd Miejski we Władysławowie
17. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego
18. Wojewoda Dolnośląski
19. Wojewoda Małopolski
20. Wojewoda Mazowiecki
21. Wojewoda Opolski
22. Wojewoda Śląski
23. Wojewoda Warmińsko-Mazurski
24. Śląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego
25. Zarząd Morskiego Portu Gdańsk SA
26. Związek Województw RP

Kiedy ministerstwo zamierza zakończyć proces publicznych konsultacji w sprawie projektu ustawy? Kiedy zamierza wprowadzić projekt pod obrady Sejmu?

Obecnie trwa merytoryczna analiza uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych i opiniowania oraz uzgodnień międzyresortowych. Konsultacje publiczne i opiniowanie zostaną zakończone równoległe z uzgodnieniami międzyresortowymi w chwili wypracowania rozwiązania godzącego interesy podmiotów, które zgłosiły często wykluczające się uwagi oraz uwzględniającego uwagi zgłoszone przez pozostałe ministerstwa.

Zmieniony zgodnie z otrzymanymi uwagami projekt oraz stanowisko do zgłoszonych uwag zostaną opublikowane na stronie Rządowego Procesu Legislacyjnego: <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12302851>.

Zgodnie z Regulaminem Pracy Rady Ministrów przed skierowaniem projektu do Sejmu organ prowadzący określony projekt kieruje go do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, właściwych Komitetów Rady Ministrów oraz Komisji Prawniczej, a następnie pod obrady Rady Ministrów, która decyduje o skierowaniu projektu do Sejmu. W przypadku skierowania projektu do Sejmu – decyzja o jego wprowadzeniu pod obrady należy do Marszałka Sejmu.

Termin skierowania projektu do Sejmu uzależniony jest od długości trwania poszczególnych, wymienionych wyżej etapów procesu legislacyjnego. Szacunkowo można przyjąć okres od 4 do 6 miesięcy, w zależności od tego, czy i jakie uwagi będą zgłaszane przez ww. Komisje oraz Komitety.

Kiedy ministerstwo zamierza odpowiedzieć na przesłane przez Urząd Miejski we Władysławowie uwagi dotyczące wyżej wymienionego projektu?

W chwili opracowania zmienionego zgodnie z otrzymanymi uwagami projektu Ministerstwo, na wskazanej powyżej stronie Rządowego Procesu Legislacyjnego, opublikuje projekt oraz tabelaryczne zestawienie zgłoszonych uwag wraz ze stanowiskiem resortu.

Podmioty, które zgłosiły uwagi w ramach konsultacji publicznych i opiniowania zostaną poinformowane o opublikowaniu zmienionego projektu oraz stanowiska Ministerstwa do zgłoszonych uwag.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o udzielenie pomocy skazanemu panu D.R., zam. (...), tj. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach, Wydziału VII Karnego z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt VII K 204/17, który to wyrok Sąd Okręgowy w Katowicach, Wydział XXIII Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt XXIII Ka 795/17 utrzymał w mocy. Moim zdaniem pan D.R. został tym wyrokiem, jak i całym postępowaniem, bardzo skrzywdzony, gdyż skazany nie popełnił zarzucanego mu czynu, a jego zachowanie stanowiło obronę konieczną przed bezprawnym, bezpośrednim i nieuzasadnionym atakiem M.R.

Sąd Rejonowy w Tychach, Wydział VII Karny wyrokiem z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt VII K 204/17, uznał D.R. winnym zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 26 stycznia 2017 r. w T. w mieszkaniu przy (...) dokonał uszkodzenia ciała swojego syna M.R. wspólnie z nim zamieszkującego w ten sposób, że uderzył go głową i pięściami w twarz, powodując obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa bez przemieszczenia, co skutkowało rozstrojem zdrowia powyżej 7 dni.

D.R. zaskarżył powyższy wyrok apelacją. Niestety, Sąd Okręgowy w Katowicach, Wydział XXIII Karny w wyroku z 27 listopada 2017 r. nie przychylił się do argumentacji apelacji i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w zakresie uznania D.R. za winnego zarzucanego mu czynu. Sąd odwoławczy uznał, iż odmienne stanowisko obrońcy oskarżonego stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami, ocenami i wnioskami. Sąd Okręgowy w Katowicach utrzymał wyrok sądu I instancji w mocy, przyjmując ustalenia Sądu Rejonowego w Tychach za własne.

Zdaniem skazanego D.R. oba wyroki zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa procesowego i materialnego. Przede wszystkim wskazać należy, że okoliczności faktyczne zostały ustalone w sposób wadliwy, a w związku z tym ocena materiału dowodowego została dokonana w sposób dowolny z pominięciem okoliczności świadczących na korzyść skazanego. Sąd I instancji oparł się jedynie na okolicznościach niekorzystnych dla skazanego, tj. zeznaniach pokrzywdzonego i jego matki A.R., pomijając całkowicie w ocenie wiarygodności tych zeznań okoliczność, iż skazany i pokrzywdzony pozostają od wielu lat w konflikcie. Sąd nie odniósł się także do opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, w której potwierdzenie znalazły okoliczności wskazane przez D.R., w szczególności dotyczące odniesionych przez niego obrażeń w wyniku bezprawnego ataku na jego osobę M.R. Nieuzasadnione było również uznanie przez sąd I instancji, iż zeznania matki oskarżonego G.R. nie są wiarygodne. Wręcz przeciwnie, matka oskarżonego jako osoba niezwiązana bezpośrednio z zaistniałą sytuacją i niewiązana w konflikt rodzinny dostarczyła sądowi informacji nie tylko wiarygodnych, ale także niezbędnych w celu wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. Zauważyć również należy, że sąd, dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wydając orzeczenie, całkowicie pominął okoliczności działania D.R. w ramach kontratypu obrony koniecznej, pomimo podniesienia powoływania się na tę okoliczność w toku procesu.

D.R. zaskarżył powyższy wyrok apelacją. Niestety, Sąd Okręgowy w Katowicach, Wydział XXIII Karny w wyroku z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt XXIII Ka 310/17, nie przychylił się do argumentacji apelacji i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości pan D.R. został niestusznie skazany. Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałych zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym orzeczeń sądów, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tą sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań, gdyż takie działania sądów nie pozwalają ludziom dobrze myśleć o państwie. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Pana Ministra kasacji nadzwyczajnej od prawomocnych orzeczeń Sądu Rejonowego w Tychach, Wydziału VII Karnego z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt

VII K 204/17, oraz Sądu Okręgowego w Katowicach, Wydziału XXIII Karnego Odwoławczego z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt XXIII Ka 795/17, na podstawie art. 521 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Rejonowego w Tychach.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 23.03.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej Pani Marii Koc z dnia 16 lutego 2018 r. o Nr BPS/043-56-1541/18, przekazanego Prokuraturze Krajowej przy piśmie Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 lutego 2018 r., przy którym przesłano tekst oświadczenia złożonego przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Pana Czesława Ryszkę podczas 56. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 lutego 2018 r., dotyczącego skazanego D.R. – uprzejmie przedstawiam co następuje.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 7 września 2017 r., sygn. VII K 204/17 D.R. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 157 §2 k.k., polegającego na tym, że: w dniu 26 stycznia 2017 r. w T., w mieszkaniu przy A.N., dokonał uszkodzenia ciała swojego syna M.R., wspólnie z nim zamieszkującego, w ten sposób, że uderzył go głową i pięściami w twarz, powodując obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa bez przemieszczenia odłamów, skutkujące rozstrojem zdrowia na czas poniżej 7 dni.

Za tak opisany czyn Sąd Rejonowy w T. wymierzył D.R. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, z orzeczeniem obowiązku powstrzymania się od nadużywania alkoholu oraz poddania się terapii uzależnień. Sąd orzekł nadto wobec D.R. nakaz opuszczenia na okres 2 lat lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, w terminie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się wyroku oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym M.R. bez jego zgody w jakikolwiek sposób i w jakichkolwiek sprawach przez okres 2 lat, a także 2-letni zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego bez jego zgody na odległość mniejszą niż 5 metrów.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę D.R. wyrok Sądu Rejonowego w T. został poddany kontroli instancyjnej.

W środkiem odwoławczym skarżący zakwestionował prawidłowość sądowej oceny dowodów, z powodu – jak podał – niekorzystnej dla D.R. interpretacji okoliczności sprawy i oparcia orzeczenia tylko na dowodach obciążających oskarżonego, a także błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że pokrzywdzony i jego matka nie mieli powodów do agresywnego zachowania wobec D.R., mimo że z materiału dowodowego wynika, że wymienieni od wielu lat pozostają w konflikcie. Obrońca zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że to D.R.

zareagował bezpodstawną agresją w stosunku do syna, podczas gdy zdaniem skarżącego oskarżony jedynie bronił się przed bezprawnym, bezpośrednim atakiem ze strony M.R., czyli działał w warunkach kontratypu obrony koniecznej.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. XXIII Ka 795/17 nie uwzględnił podniesionych w apelacji zarzutów i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W związku z oświadczeniem Pan Senatora Czesława Ryszki akta przedmiotowej sprawy zostały poddane analizie w Prokuraturze Krajowej pod kątem podstaw do wywiedzenia kasacji przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, w trybie art. 521 §1 k.p.k., na korzyść D.R.

Analizę przeprowadzono z uwzględnieniem okoliczności przedstawionych w oświadczeniu, w którym Pan Senator zakwestionował wydane wobec D.R. rozstrzygnięcie podnosząc, że nie uwzględnia ono korzystnych dla oskarżonego dowodów, w tym zeznań jego matki G.R. oraz opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, w której znalazły potwierdzenie okoliczności wskazane przez oskarżonego, w szczególności dotyczące odniesionych przez niego obrażeń w wyniku bezprawnego ataku na jego osobę przez M.R. W konsekwencji w sprawie pominięto, zdaniem Pana Senatora, okoliczności wskazujące na działanie D.R. w ramach kontratypu obrony koniecznej, pomimo powoływania się na tę okoliczność w toku procesu.

W toku badania akt sprawy w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej nie potwierdzono wskazanych nieprawidłowości, ani nie ujawniono w procedowaniu orzekających Sądów uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 §1 k.p.k., tj. rażących wad prawnych, polegających na naruszeniu przepisów prawa o takim znaczeniu dla prawidłowego rozpoznania sprawy, że mogło to mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, albo mających charakter bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Analiza akt wykazała bowiem, że ustalenia przyjęte przez Sąd Rejonowy w T. co do przebiegu zdarzenia z dnia 26 stycznia 2017 r., objętego kwestionowanym przez Pana Senatora rozstrzygnięciem, znajdują pełne oparcie w prawidłowo zgromadzonym i ujawnionym w toku rozprawy materiale dowodowym.

Ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji jest wszechstronna i obiektywna, nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i – stosownie do dyspozycji art. 7 k.p.k. – jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Badanie akt sprawy wykazało nadto, że Sąd Rejonowy w T. wydając przedmiotowy wyrok, uwzględnił – zgodnie z art. 410 k.p.k. – całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, po czym uzasadnił orzeczenie zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k.

W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd szczegółowo umotywowował swoje stanowisko, dokonując przy tym wszechstronnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd wnikliwie przeanalizował przy tym wyjaśnienia D.R. dając im wiarę jedynie co do tego, że w dniu zdarzenia doszło między nim a synem M.R. do szamotaniny. W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia D.R. za niewiarygodne, bowiem wbrew jego twierdzeniom o tym, iż to on został zaatakowany ustalił, że w trakcie tej szamotaniny oskarżony, w reakcji na żądanie ze strony żony A.R. i syna M.R. uprzątnięcia butelek po alkoholu i denaturacie, które wymienieni zastali po powrocie do mieszkania – zareagował agresją. D.R. doskoczył do syna, doszło między nimi do szarpaniny, w trakcie której uderzył M.R. głową w nos i pięścią w twarz. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika nadto, że A.R. rozdzieliła mężczyzn i wezwała policję. Oskarżony został zatrzymany i doprowadzony do KMP w T., gdzie stwierdzono, że jest pod wpływem alkoholu (0,76 mg/l-0,87 mg/l w wydychanym powietrzu).

Badanie akt wykazało, że powyższe ustalenia w pełni korespondują z zebranymi dowodami.

W sprawie nie ujawniono również błędów w procedowaniu Sądu Odwoławczego.

Poczynione ustalenia wskazują bowiem, że Sąd Okręgowy w K. prawidłowo rozpoznał apelację wniesioną przez obrońcę D.R., a w pisemnych motywach orzeczenia wyczerpująco podał, czym kierował się uznając ten środek odwoławczy za niezasadny. Tym samym Sąd Okręgowy dochował wymogów określonych w przepisach art. 433 §2 k.p.k. i art. 457 §3 k.p.k.

Sąd wyjaśnił przy tym, z jakich powodów nie podzielił zarzutu, jakoby wydane wobec D.R. rozstrzygnięcie pomijało korzystne dla niego dowody. Sąd II instancji zwrócił też uwagę na zmienność wyjaśnień składanych przez oskarżonego, zarówno co do ilości wypitego alkoholu, jak przebiegu samego zdarzenia, w tym udziału w nim drugiego syna. Sąd Okręgowy analizował również forsowaną przez D.R. i jego obrońcę wersję, iż oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej. Sąd wyjaśnił z jakich powodów nie podzielił tego poglądu, natomiast na okoliczność ujawnionych u oskarżonego siniaków na bicepsach i piersi stwierdził, że na to aby to M.R. był ich sprawcą brak jest innych dowodów poza wyjaśnieniami oskarżonego. Jednocześnie Sąd Okręgowy skonstatował, że oskarżony jako osoba nadużywająca alkoholu i przebywająca w towarzystwie takichże osób jest narażony na sytuacje, w których takie obrażenia mogą powstać.

Na marginesie należy zauważyć, że stwierdzenie o nadużywaniu przez D.R. alkoholu koresponduje z informacjami co do jego uprzedniej karalności, z których wynika, że w 2015 r. został on dwukrotnie prawomocnie skazany za czyny z art. 178a §1 k.k., polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Niezależnie od wyrażonego przez Sąd Okręgowy poglądu co do okoliczności, w jakich D.R. mógł doznać ujawnionych u niego siniaków, należy stwierdzić że, nawet gdyby zasinienia powstały w związku ze zdarzeniem, do którego doszło między oskarżonym a jego synem, to i tak w oparciu o wyniki analizy akt sprawy brak jest postaw do przyjęcia, że D.R. działał w warunkach obrony koniecznej.

Stanowiska tego nie mogą skutecznie podważyć wnioski zawarte w opinii biegłego chirurga wydanej w dniu 25 lipca 2017 r., w której stwierdzono, że ujawnione u D.R. zasinienia mogły zostać spowodowane w dniu 27 stycznia 2017 r. w okolicznościach i mechanizmie wskazanym przez oskarżonego.

Dla przyjęcia działania w warunkach kontratypu określonego w art. 25 §1 k.k. konieczne jest bowiem wykazanie, że doszło do odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na dobro chronione prawem, a w realiach niniejszej sprawy podstawy ku temu nie zachodzą.

Z przedstawionych powodów nie stwierdzono okoliczności uzasadniających podjęcie na korzyść D.R. działań w trybie nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o udzielenie pomocy skazanemu panu M.G., odsiadującemu karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w Łodzi, to jest o wniesienie kasacji nadzwyczajnej i wznowienie w ten sposób postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Sródmieścia w Łodzi V Wydział Karny z dnia 8 listopada 2006 r., sygn. akt V K 1085/05, który Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział V Karny Odwoławczy utrzymał w mocy wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2007 r., sygn. akt V Ka 300/07, oraz w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi IV Wydział Karny z dnia 20 sierpnia 2007 r., sygn. akt IV K 834/02, który Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział V Karny Odwoławczy utrzymał w mocy wyrokiem z dnia 23 stycznia 2008 r., sygn. akt V Ka 1868/07.

Pierwsza ze wskazanych spraw dotyczy wyroku skazującego M.G., wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Sródmieścia w Łodzi V Wydział Karny z dnia 8 listopada 2006 r. w sprawie o sygn. akt V K 1085/05. Wyrok opisany powyżej został zdaniem skazanego wydany z naruszeniem przepisów postępowania. Sentencja przywołanego orzeczenia w ocenie M.G. zawiera sprzeczność w zakresie rozstrzygnięcia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Sprzeczność ta zachodzi pomiędzy określonym cyfrą a określonym słownie wymiarem kary w wysokości: 1 (jednego) roku i 6 (dziesięciu) miesięcy.

Sąd niezwłocznie po wydaniu wyroku dokonał sprostowania tej rozbieżności w drodze postanowienia wydanego w trybie art. 105 k.p.k. Sprostowanie istotnych elementów wyroku nie jest możliwe w drodze art. 105 k.p.k. a wskazane uchybienie może być uznane za bezwzględną przyczynę odwoławczą w rozumieniu art. 439 §1 pkt 7 k.p.k. Zgodnie z powyższą argumentacją jest stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażane w wielu orzeczeniach, w których szczególnie podkreślane jest to, iż zawarta w wyroku sprzeczność przy orzekaniu kary lub środka karnego między reakcją karną wyrażoną cyfrą oraz wyrażoną słownie nie jest możliwa do usunięcia ani w trybie przepisów prawa karnego wykonawczego, ani też w oparciu o art. 105 §1 k.p.k., jako tzw. oczywista omyłka pisarska, albowiem dotyczy elementu merytorycznego treści wyroku (orzeczenie z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt II KK 217/12, z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt III KK 237/15, z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt III KK 79/15). Wymierzenie kary pozbawienia wolności w sposób niezrozumiały i niejednoznaczny powoduje wewnętrzną sprzeczność orzeczenia uniemożliwiającą wykonanie wyroku, co w konsekwencji stanowi też naruszenie przewidziane w art. 439 §1 pkt 7 k.p.k., jako że nie wiadomo, w jakim wymiarze ma być w istocie wykonana kara pozbawienia wolności.

Taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, w której poprzez naruszenie art. 413 §2 pkt 2 k.p.k. doszło jednocześnie do naruszenia, o jakim mowa w art. 439 §1 pkt 7 k.p.k. Przekładając zatem na grunt niniejszej sprawy tezę niniejszego orzeczenia, za uprawnione należy uznać stanowisko, że wyrok wydany wobec skazanego M.G. obarczony jest bezwzględną przyczyną odwoławczą, co samo w sobie uzasadnia wniesienie na korzyść skazanego kasacji nadzwyczajnej.

Odnosnie do drugiej sprawy, w której wobec M.G. zostało wydane orzeczenie Sądu Okręgowego w Łodzi V Wydział Karny Odwoławczy z dnia 23 stycznia 2008 r. w sprawie o sygn. akt V Ka 1868/07, którym utrzymano w mocy wyrok z dnia 20 sierpnia 2007 r. Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygn. akt IV K 834/02, skazany uważa, iż w wydaniu wskazanego orzeczenia Sądu Okręgowego brała udział osoba nieuprawniona, w związku z czym zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza wyrażona w art. 439 §1 pkt 1 i 2 k.p.k. Zdaniem M.G. sędzia sądu rejonowego W.K. nie posiadał delegacji do orzekania w sądzie wyższej instancji wydanej w sposób prawidłowy. Wskazać bowiem należy, iż prezes Sądu Okręgowego, który w tamtym momencie wydawał delegację,

nie dochował wymogu uzyskania zgody kolegium sędziów. Obowiązujące na dzień udzielenia delegacji brzmienie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w sposób precyzyjny opisywało procedurę udzielania delegacji. Art. 77 §8 stanowił, że prezes sądu okręgowego po uzyskaniu zgody kolegium sądu okręgowego może delegować sędziego sądu rejonowego albo sędziego sądu okręgowego do pełnienia obowiązków sędziego na obszarze właściwości tego samego sądu okręgowego, jednakże na czas nie dłuższy niż miesiąc w ciągu roku. Z kolei prezes sądu apelacyjnego po uzyskaniu zgody kolegium sądu apelacyjnego może delegować do sądu apelacyjnego sędziego sądu okręgowego z obszaru właściwości danego sądu apelacyjnego również na czas nie dłuższy niż miesiąc w ciągu roku.

M.G. jest przekonany, iż w świetle zaistniałego stanu faktycznego oraz następujących po sobie chronologicznie zdarzeń wskazana wyżej procedura nie została dopełniona, bowiem delegacja została wystawiona przez prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 20 grudnia 2007 r., zaś zgoda kolegium została udzielona dopiero następnie, w dniu 3 stycznia 2008 r., w wyniku podziału czynności na rok 2008 r. zatwierdzonego przez wskazane kolegium.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie o sygn. akt II KK 3/10 uznał, iż akt delegacji spełnia funkcję legitymującą sędziego do orzekania w innym sądzie niż sąd macierzysty. Brak takiej delegacji w wypadku, gdy w składzie sądu okręgowego brał udział sędzia sądu rejonowego, lub niezachowanie ustawowych wymagań warunkujących ważność i skuteczność aktu delegowania oznacza, że skład, w którym zasiadał taki sędzia, był składem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 §1 k.p.k. Ponadto zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2009 r., w sprawie o sygn. akt II KK 230/08 ograniczenie roli kolegium sądu okręgowego w procedurze delegowania sędziego wyłącznie do zatwierdzenia podziału czynności na dany rok nie spełnia ustawowego wymagania uzyskania zgody tego kolegium na delegowanie konkretnego sędziego. Nie odpowiada temu kryterium przedstawienie temu organowi pod koniec roku kalendarzowego listy sędziów, którzy w następnym roku kalendarzowym mają być delegowani przez prezesa sądu okręgowego. W ten sposób kolegium nie dokonuje bowiem oceny konkretnego sędziego, imiennie wskazanego do delegowania w określonym czasie do określonego sądu, lecz zbiorczą listę sędziów pretendujących dopiero do delegacji. Uchybienie tego rodzaju stanowi bezwzględną przyczynę uchybienia zaskarżanego wyroku, którą sąd kasacyjny jest zobligowany uwzględnić z urzędu, nawet jeśli, tak jak w tej sprawie, widzi ją poza granicami nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Tymczasem, jak ustalono na podstawie dokumentów nadesłanych przez wiceprezesa Sądu Okręgowego w Łodzi, sędzia sądu rejonowego W.K. nie posiadał prawidłowej delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w Łodzi. Aktu delegacji nie stanowi i nie może go zastąpić sama informacja o nim zamieszczona w piśmie. Podobnej funkcji nie spełnia też „Podział czynności na rok 2008”, który – nawet po zatwierdzeniu przez Kolegium Sądu Okręgowego – trudno byłoby traktować jako odzwierciedlenie realizacji uprawnienia tego kolegium przewidzianego w przepisie art. 31 §1 pkt 11 p.u.s.p., skoro ewidentnie odnosi się do kompetencji kolegium przewidzianych w art. 31 §1 pkt 1 p.u.s.p. Wskazane argumenty uzasadniają wniesienie na korzyść skazanego M.G. kasacji nadzwyczajnej od przywołanego prawomocnego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe, za uprawnione należy uznać twierdzenie, że w chwili obecnej mogą funkcjonować w obrocie prawnym wyroki skazujące M.G. zawierające poważne uchybienia procesowe, o których mowa w art. 439 k.p.k., wyroki, które są podstawą do wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności i detencji penitencjarnej.

Mając to na uwadze, wobec prawomocnych orzeczeń dotkniętych bezwzględными przestankami odwoławczymi wydanymi wobec M.G., proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tymi sprawami i podjęcie zgodnych z prawem działań, gdyż takie orzeczenia nie pozwalają ludziom dobrze myśleć o państwie. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia kasacji nadzwyczajnej od wskazanych orzeczeń na korzyść M.G. na

podstawie art. 521 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowych spraw są w posiadaniu Sądu Rejonowego Łódź-Śródmieście w Łodzi, Sądu Rejonowego Łódź-Widzew w Łodzi oraz Sądu Okręgowego w Łodzi.

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 22.03.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo z dnia 16 lutego 2018 r. o sygn. BPS/043-56-1542/18, w załączeniu którego zostało przesłane oświadczenie senatora Czesława Ryszki złożone na 56. posiedzeniu Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 r., działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze /Dz.U. 2016, poz. 177/ uprzejmie informuję, że ewentualność wniesienia kasacji przez Prokuratora Generalnego od wyroku skazującego M.G., wydanego przez Sąd Rejonowy dla Ł.Ś. w Ł. z dnia 9 listopada 2006 r., w sprawie o sygn. V K 1085/05 była już przedmiotem postępowania prowadzonego przez Departament Postępowania Sądowego ówczesnej Prokuratury Generalnej w sprawie PG IV Ksk 1377/14 oraz Departament Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w sprawie PK IV Ksk 354.2016.

Pan M.G. złożył pisma w dniach 29 września, 22 października oraz 27 listopada 2014 r., wnosząc o wzruszenie w trybie nadzwyczajnego środka zaskarżenia wyżej wskazanego wyroku. W toku tego postępowania dokonano analizy akt postępowania w tej sprawie nie znajdując podstaw do wniesienia kasacji w trybie art. 521 §1 k.p.k.

Pismem z dnia 24 marca 2015 r. poinformowano Pana M.G. o stanowisku zajęтым przez Prokuratora Generalnego z podaniem przyczyn, dla których nie znaleziono podstaw do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Podobne stanowisko w piśmie z dnia 17 sierpnia 2016 r. zajął Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej.

Podzielono wówczas stanowisko wnioskodawcy o wydaniu przez Sąd I instancji wyroku z rażącym naruszeniem prawa polegającym na orzeczeniu w brzmieniu określonym przez cyfry kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 286 §1 k.k. oraz określeniu słownym tej kary w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, które to uchybienie nie zostało dostrzeżone przez Sąd Okręgowy w Ł., rozpoznający apelację obrońcy, wniesioną między innymi z powodu rażącej niewspółmierności kary i do którego to Sądu orzeczenia z dnia 3 kwietnia 2007 r., o sygn. akt V Ka 300/07 winny być skierowane ewentualne zarzuty kasacyjne.

W analizowanej sprawie kwestionowany wyrok sądu I instancji został sprostowany na podstawie art. 105 k.p.k., co podnosił już Sąd Apelacyjny w Ł., badając ewentualne podstawy do wznowienia postępowania.

Warto przy tym zaznaczyć, że Sąd Najwyższy w licznych judykatach wskazywał na możliwość ingerowania w merytoryczną treść orzeczenia zapadłego w sposób uniemożliwiający wykonanie orzeczonej kary, w drodze postanowień o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w trybie przewidzianym w art. 105 k.p.k.

Należy również zauważyć, że sprostowanie wyroku nie doprowadziło do powstania sprzeczności, uniemożliwiającej jego wykonanie, o czym świadczą kolejne nakazy przyjęcia do odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, obliczenia terminu jej odbycia i co istotne, kolejne orzeczenia w przedmiocie wydania wyroku łącznego, każdorazowo operują prawidłowo określonym wymiarem kary, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej w istocie kwestionowanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Ł.Ś. w Ł. o sygn. V K 1085/05, utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w Ł.

Nie może przy tym umknąć uwadze, że w dniu 25 lutego 2018 r. Prezes Sądu Najwyższego zwrócił się o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego rozbieżności w wykładni prawa, występującej w orzecznictwie Sądu Najwyższego w zakresie dotyczącym zagadnienia prawnego; *czy za „oczywistą omyłkę pisarską” w rozumieniu art. 105 §1 k.p.k. może zostać uznane uchybienie polegające na zawartej w wyroku rozbieżności w zapisie cyfrowym i słownym rozstrzygnięcia o karze/inym środku reakcji prawnokarnej/?*

Rozstrzygnięcie tego zagadnienia niewątpliwie ułatwi ocenę podobnych do kwestionowanego wyroków.

Również druga z poruszonych w oświadczeniu spraw, dotycząca wyroku Sądu Okręgowego w Ł. V Wydział Karny Odwoławczy z dnia 23 stycznia 2008 r., sygn. akt V Ka 1868/07, którym utrzymano w mocy wyrok z dnia 20 sierpnia 2007 r. Sądu Rejonowego w Ł., była już na wniosek M.G. poddawana analizie w Departamencie Postępowania Sądowego ówczesnej Prokuratury Generalnej w sprawie PG IV Ksk 1655/14 oraz w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w sprawie PK IV Ksk 354.2016.

W wyniku analizy wskazanej wyżej sprawy nie stwierdzono, aby orzeczenie to było dotknięte uchybieniami, o jakich stanowi art. 523 §1 k.p.k., to jest uchybieniami stanowiącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze, określone w art. 439 k.p.k. bądź też innym rażącym naruszeniem prawa mającym wpływ na jego treść.

O powyższym poinformowano Pana M.G. pismami z dnia 30 października 2015 r. oraz 20 kwietnia 2016 r. wyjaśniając przyczyny zajęcia takiego stanowiska.

W toku analizy akt zbadano czy w wydaniu kwestionowanego orzeczenia Sądu Okręgowego brała udział sędzia nieprawidłowo delegowana.

Zarzut ten uznano za nieuzasadniony, zwracając nadto uwagę, że Sąd Apelacyjny w Ł. po zapoznaniu się z dokumentami dotyczącymi delegowania zarządzeniem z dnia 7 stycznia 2015 r. o sygn. akt II AKo 259/14 stwierdził, iż brak jest podstaw w oparciu o wskazaną okoliczność do wznowienia postępowania z urzędu, a zatem nie dopatrył się bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Związku Zawodowego Celnicy PL (ZZ Celnicy PL), którzy wyrazili swoje zaniepokojenie w związku z polityką personalną w Izbach Administracji Skarbowej (IAS).

Polityka kadrowa, jaką Ministerstwo Finansów i władze Krajowej Administracji Skarbowej (KAS) prowadziły od momentu wprowadzenia ustawy z dnia 16 listopada 2015 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, budzi wiele wątpliwości.

Jak wskazują przedstawiciele ZZ Celnicy PL, przytaczając rozmowy z szefem KAS, sekretarzem stanu w Ministerstwie Finansów, panem Mariannem Banasiem, wielu ludzi zostało zwolnionych z IAS i podległych im urzędów na skutek intryg i animozji. Niepokój wzbudza również fakt, że stało się to poza świadomością dyrektorów IAS.

Nieprawidłowości stwierdzono także w trakcie trwania procesu składania propozycji, co zostało potwierdzone przez przedstawicieli Ministerstwa Finansów na posiedzeniu Komisji Finansów Publicznych.

Reprezentanci ZZ Celnicy PL wyrażają oburzenie faktem, że w pracy w KAS pozostały osoby, które w przeszłości współpracowały z tajnymi służbami bezpieczeństwa PRL, a także osoby wskazywane jako odpowiedzialne za generowanie strat na rzecz Skarbu Państwa, m.in. w raportach Najwyższej Izby Kontroli. W pracy w KAS pozostawiono także osoby, które w niewłaściwy sposób prowadziły nadzór nad podległymi sobie jednostkami. Taka polityka kadrowa prowadziła do rozwoju zjawisk niepożądanych i patologicznych w całej komórce organizacyjnej.

Szanowna Pani Minister, wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie z dnia 16 listopada 2015 r. o Krajowej Administracji Skarbowej pozwoli także na zaoszczędzenie dużych środków ze Skarbu Państwa. Jest to spowodowane licznymi sprawami sądowymi dotyczącymi błędnego doboru osób do KAS.

W nawiązaniu do tego oświadczenia zwracam się do Pani Minister o zajęcie stanowiska w sprawie zmian w ustawie o KAS oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów jest skłonne do wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 16 listopada 2015 r. o Krajowej Administracji Skarbowej mających na celu ustabilizowanie sytuacji kadrowej w KAS i IAS? Jeżeli tak, to proszę o podanie do wiadomości publicznej, jaki zasięg będą miały planowane zmiany.

2. Czy kierowany przez Panią Minister resort planuje organizację spotkania, które miałyby na celu przeprowadzenie szerokich rozmów z szefem KAS, sekretarzem stanu w Ministerstwie Finansów, panem Marianem Banasiem, tak aby podjął on działania naprawcze w podległych sobie jednostkach organizacyjnych? Jeżeli tak, to proszę, o ile to możliwe, o przedstawienie terminu i wyników tych rozmów.

3. Czy kierowany przez Panią Minister resort dysponuje danymi statystycznymi mówiącymi o liczbie spraw sądowych dotyczących nieprawidłowego doboru kadr w KAS, a także kosztów Skarbu Państwa generowanych z tego tytułu? Jeżeli tak, to proszę, o ile to możliwe, o upublicznienie takich danych.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 lutego 2018 roku /znak: BPS/043-56-1543/18/ oraz w odpowiedzi na załączone do niego oświadczenie złożone przez Senatora Pana Waldemara Sługockiego na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r. dotyczącego spraw zmian kadrowych w Krajowej Administracji Skarbowej, uprzejmie wyjaśniam.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że proces składania propozycji służby lub pracy do struktur Krajowej Administracji Skarbowej, był jednym z etapów reformy administracji podatkowej, Służby Celnej i kontroli skarbowej.

W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 18 stycznia 2018 r. – sygn. akt I OSK 2645/17 Naczelny Sąd Administracyjny zauważył, że „Tak szeroka zmiana ustrojowa w płaszczyźnie finansów publicznych wymusiła także konieczność dostosowania dotychczasowego stanu kadrowego Służby Celnej i administracji podatkowej do nowej struktury organizacyjnej i zadań nałożonych na organy KAS – art. 11 ust. 1 ustawy. Nastąpiło to w drodze regulacji prawnych zawartych w rozdziale 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.)”.

Proces składania propozycji w ramach Krajowej Administracji Skarbowej, zakończony został z dniem 31 maja 2017 r. Data ta była graniczną, do której dyrektorzy izb administracji skarbowej wręczali pracownikom/funkcjonariuszom nowe propozycje zatrudnienia albo pełnienia służby. Spowodowało to, iż proces rekrutacji do struktur KAS, którego etapem było przedłożenie lub nieprzedłożenie propozycji, co do zasady, zakończył się z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Zważywszy, że nadrzędnym celem KAS jest zapewnienie nowoczesnego i przyjaznego wykonywania obowiązków podatkowych i celnych, a także efektywnego poboru danin publicznych, skład osobowy w KAS został ukształtowany w taki sposób, aby gwarantował najwyższy poziom realizacji zadań i celów nowej organizacji. Zapewnienie właściwej obsady kadrowej dotyczyło zarówno odpowiedniej liczby funkcjonariuszy/pracowników, jak i doboru funkcjonariuszy/pracowników do realizacji zadań zgodnie z kwalifikacjami i przebiegiem dotychczasowej pracy lub służby. Przy przedstawianiu propozycji pracy lub służby uwzględniano konieczność zagwarantowania realizacji zadań i celów Krajowej Administracji Skarbowej na najwyższym poziomie, poprzez dobór właściwej obsady kadrowej, zarówno pod względem liczby funkcjonariuszy i pracowników, jak i pod kątem realizacji zadań, zgodnie z kwalifikacjami i przebiegiem dotychczasowej służby/pracy, a także biorąc pod uwagę dotychczasowe miejsce zamieszkania.

W oparciu o wskazane wyżej przesłanki, kierownicy jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej składali podległym funkcjonariuszom oraz pracownikom propozycje pełnienia służby albo zatrudnienia. W izbach administracji skarbowej zostały utworzone zespoły składające się z osób bezstronnych, cieszących się szacunkiem wśród współpracowników, które to zespoły brały udział w przygotowywaniu propozycji pracy bądź służby. Nie bez znaczenia jest też fakt, że w skład poszczególnych zespołów zostali powołani przedstawiciele organizacji związkowych działających w jednostkach byłej administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej, w tym przedstawiciele Związku Zawodowego Celnicy PL, a także przedstawiciele komitetów reprezentantów organizacji związkowych pracowników poszczególnych jednostek wchodzących w skład Krajowej Administracji Skarbowej. Powyższe działania miały na celu zapewnienie prawidłowości i transparentności procesu przedkładania propozycji służby bądź pracy w Krajowej Administracji Skarbowej.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2018 roku, poz. 508), za realizację polityki kadrowej odpowiadają dyrektorzy izb administracji skarbowej, to oni ponoszą pełną odpowiedzialność za prawidłowość przebiegu procesu związanego z wręczaniem propozycji pracy/służby dla pracowników/funkcjonariuszy zatrudnionych/pełniących służbę w kierowanych przez nich jednostkach organizacyjnych. To na dyrektorze spoczywa powinność prawidłowego wykonywania nałożonych na niego zadań, co powoduje konieczność takiego doboru kadr, by skutecznie i efektywnie zadania te mógł wykonywać. Mając na uwadze, że obowiązki pracodawcy wiążą się również z konsekwencjami ewentualnych niewłaściwych decyzji, kierownictwo KAS regularnie podkreślało konieczność szczególnej dbałości w tym obszarze.

Podjęcie przez kierowników jednostek KAS decyzji w doborze kadry, miało uzasadnienie w zakresie dostosowania potrzeb organizacyjnych nadzorowanych jednostek. Podjęcie decyzji o złożeniu propozycji pracy/służby, dyrektorzy izb administracji skarbowej mieli uwzględniać kryteria wskazane w art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, tj. posiadane kwalifikacje, przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Jednakże ustawodawca nie wymagał uzasadnienia przedstawienia konkretnej propozycji lub jej braku na piśmie.

W ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, nie przewidziano odpowiednich instrumentów prawnych, które umożliwiałyby weryfikację poprawności i zasadności rodzaju propozycji złożonej funkcjonariuszom oraz przyczyn nieprzedłożenia określonym funkcjonariuszom propozycji służby/pracy. Przepisy powołanej ustawy nie przewidują również możliwości przywrócenia funkcjonariusza do służby.

Znamienne jest, iż przepisy Konstytucji oraz innych ustaw nie gwarantują niaruszalności zatrudnienia. Konstytucja zwraca jedynie uwagę (art. 65 ust. 1), że swobodę zatrudnienia i miejsca pracy mogą ograniczać jedynie ustawy. Ze względu na potrzebę zmian strukturalnych w Polsce (w tym wypadku zmian ustroju administracji skarbowej), uzasadnione może być ograniczenie praw jednostki, w tym też trwałości stosunku pracy/służby, ze względu na interes publiczny czy dobro wspólne. Przy składaniu propozycji koniecznym było wartościowanie sytuacji prawnych pracowników/funkcjonariuszy, poprzez złożenie odpowiedniego oświadczenia woli, ze względu na indywidualizację okoliczności prawnych i faktycznych w odniesieniu do poszczególnych pracowników/funkcjonariuszy.

Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy wprowadzającej ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej stanowią uregulowania szczególne (*lex specialis*) w stosunku do rozwiązań zawartych w Kodeksie pracy, w tym w zakresie ukształtowania struktury i podstaw zatrudnienia/pełnienia służby w ramach jednostek organizacyjnych wchodzących w skład Krajowej Administracji Skarbowej. Przepisy ww. ustawy nie zawierają zapisów gwarantujących dalsze zatrudnienie pracownikom i funkcjonariuszom jednostek wchodzących w skład KAS.

W tej sytuacji trudno jest w obecnym stanie prawnym zakwalifikować fakt nieprzedstawienia przez dyrektora izby administracji skarbowej propozycji pracy jako działanie niezgodne z przepisami ustawy wprowadzającej ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

Odnosząc się do kwestii dalszego zatrudnienia osób, w przypadku których zachodzą przesłanki określone w art. 144 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, należy zauważyć, że w tym zakresie ww. ustawa zawiera wyłączenia. W myśl art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy przepisy wprowadzające KAS, stosunki pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS wygasają z dniem 31 sierpnia 2017 r., jeżeli osoby te w terminie do dnia 31 maja 2017 r., nie otrzymały pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby. Zgodnie z ust. 5 tego artykułu, przepisów ust. 1 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których mają zastosowanie przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r., poz. 1889).

Natomiast zgodnie z art. 177 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948 z późn. zm.),

pracownik oraz funkcjonariusz urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. składał w terminie do dnia 31 marca 2017 r. oświadczenie, o którym mowa w:

- 1) art. 144 ust. 2 ustawy, o której mowa art. 1, oraz
- 2) art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2016 r. poz. 1721); przepis art. 7 ust. 3a tej ustawy stosuje się odpowiednio.

Oświadczenia te podlegają sprawdzeniu w trybie przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1575). Postępowanie w tym zakresie prowadzi Biuro Lustracyjne IPN, do zadań którego stosownie do art. 52a tej ustawy należy m.in. prowadzenie rejestru oświadczeń lustracyjnych, analiza oświadczeń lustracyjnych oraz zbieranie informacji niezbędnych do prawidłowej ich oceny, a także przygotowywanie postępowań lustracyjnych. W przypadku powstania wątpliwości co do zgodności oświadczenia z prawdą, prokurator Biura Lustracyjnego lub prokurator oddziałowego biura lustracyjnego składa wnioski do sądu o wszczęcie postępowania lustracyjnego albo powiadamia osobę, na której ciążył obowiązek złożenia oświadczenia, o braku podstaw do złożenia takiego wniosku (art. 52e ust. 4). Jeśli w związku ze złożonym oświadczeniem lustracyjnym, z uwagi na wątpliwości co do jego zgodności z prawdą, prowadzone jest postępowanie sądowe, to wówczas kończy się ono wydaniem przez sąd stosownego orzeczenia. Właściwy sąd jest jedynym podmiotem uprawnionym do stwierdzenia prawdziwości lub nie oświadczenia lustracyjnego. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż dopiero prawomocne orzeczenie sądu daje podstawę do uznania, iż określona osoba złożyła oświadczenie niezgodne z prawdą i wówczas zachodzą przesłanki uniemożliwiające dalsze zatrudnienie/pelnienie służby w Krajowej Administracji Skarbowej lub, że oświadczenie było prawdziwe i tym samym brak jest przeszkód formalnych do dalszego zatrudnienia/pelnienia służby przez daną osobę.

Odpowiadając na zagadnienia poruszone w pytaniach nr 1 i 2 oświadczenia Pana Senatora Waldemara Śługockiego informujemy, iż na chwilę obecną brak jest uzasadnienia do podjęcia prac legislacyjnych umożliwiających złożenie propozycji służby/pracy osobom, których stosunki pracy/stosunki służbowe wygasły. Wprowadzenie takich rozwiązań cofałoby bowiem skutki stosowania art. 165 ust. 7 i art. 170 ww. ustawy, co pozostawałoby w sprzeczności z wolą i zamiarem ustawodawcy wprowadzenia tych uregulowań. Również kształtujące się w tym przedmiocie orzecznictwo sądów powszechnych i administracyjnych nie uzasadnia wprowadzenia zmian, o których mowa wyżej.

Pomimo braku zapisów ustawowych sprawy, dotyczące złożonych funkcjonariuszom propozycji zatrudnienia, jak również braku propozycji pracy/służby dla funkcjonariuszy, kierowane są przez byłych funkcjonariuszy oraz pracowników na drogę postępowania sądowego bądź sądownoadministracyjnego. Przed ww. sądami w I instancji zapadają orzeczenia zarówno korzystne, jak i niekorzystne dla organów Krajowej Administracji Skarbowej, co na dzień dzisiejszy skutkuje stwierdzeniem o niejednorodności orzecznictwa odnoszącego się do wykładni ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Niemniej wskazać warto, że w kwestii wykładni przepisów wskazanych wyżej ustaw wypowiedział się już w swoich pierwszych orzeczeniach Naczelny Sąd Administracyjny, który uznał rację organów Krajowej Administracji Skarbowej (vide orzeczenia NSA z dnia 18 stycznia 2018 r. – sygn. akt I OSK 2587/17, z dnia 23 stycznia 2018 r. – sygn. akt I OSK 2772/17 oraz z dnia 25 stycznia 2018 r. – sygn. akt I OSK 2854/17).

Jednak o ostatecznym ukształtowaniu linii orzeczniczej będzie można mówić dopiero po wydaniu rozstrzygnięć przez Naczelny Sąd Administracyjny w sprawach dotyczących braku propozycji służby/pracy.

Prezentowane wyżej stanowisko, z uwagi na liczne odpowiedzi udzielane przez resort finansów m.in. na wystąpienia, zapytania i interpelacje poselskie, znane jest także przedstawicielom Związku Zawodowego Celnicy PL.

Odnosząc się do kwestii spraw sądowych poruszonej w punkcie 3 przekazuję dane liczbowe uzyskane na dzień 14 lutego br. z izb administracji skarbowej:

Izba Administracji Skarbowej	Liczba pracowników cywilnych, którzy złożyli pozwy do sądów o przywrócenie do pracy w związku z wygaszeniem stosunku pracy	Liczba pozwów złożonych przez pracowników cywilnych do sądów o przywrócenie do pracy w związku z wygaszeniem stosunku pracy	Liczba zapadłych wyroków w I instancji, w tych sprawach korzystnych		Liczba zapadłych wyroków w II instancji, w tych sprawach korzystnych	
			dla Izby	dla pracownika	dla Izby	dla pracownika
Białystok	2	2	2	0	0	0
Bydgoszcz	3 (oraz dodatkowe 3 pozwy o odszkodowanie w związku z wygaszeniem stosunku pracy)	3 (oraz dodatkowe 3 pozwy o odszkodowanie w związku z wygaszeniem stosunku pracy)	0*	0	0	0
Gdańsk	6	6	2	1	0	0
Katowice	2	2	1	0	0	0
Kielce	33	15	0	0	0	0
Kraków	7	7	1	0	0	0
Lublin	3	3	0	0	0	0
Łódź	4	4	0	0	0	0
Olsztyn	8	10	4	0	0	0
Opole	4	4	0	0	0	0
Poznań	6	6	2	0	0	0
Rzeszów	7	7	1	0	0	0
Szczecin	3	3	1	0	0	0
Warszawa	14	14	0	0	0	0
Wrocław	3	3	0	ugoda	0	0
Zielona Góra	0	0	0	0	0	0

* zapadło 1 postanowienie o umorzeniu postępowania ze względu na cofnięcie powództwa

Izba Administracji Skarbowej	Liczba pracowników cywilnych, którzy złożyli pozwy do sądów w związku z wypłatą zaniżonych odpraw należnych pracownikom	Liczba pozwów złożonych przez pracowników cywilnych do sądów w związku z wypłatą zaniżonych odpraw należnych pracownikom	Liczba zapadłych wyroków w I instancji, w tych sprawach korzystnych		Liczba zapadłych wyroków w II instancji, w tych sprawach korzystnych	
			dla Izby	dla pracownika	dla Izby	dla pracownika
Białystok	2	2	0	0	0	0
Bydgoszcz	0	0	0	0	0	0
Gdańsk	1	1	0	0	0	0
Katowice	0	0	0	0	0	0
Kielce	30	11	0	6	0	0
Kraków	0	0	0	0	0	0
Lublin	0	0	0	0	0	0
Łódź	0	0	0	0	0	0
Olsztyn	2	2	0	0	0	0
Opole	0	0	0	0	0	0
Poznań	2	2	1	0	0	0
Rzeszów	0	0	0	0	0	0
Szczecin	2	2	0	0	0	0
Warszawa	0	0	0	0	0	0
Wrocław	7	7	0	0	0	0
Zielona Góra	0	0	0	0	0	0

Izba Administracji Skarbowej	Liczba funkcjonariuszy, którzy złożyli pozwy/skargi do sądów administracyjnych w związku z nieotrzymaniem warunków zatrudnienia lub pełnienia służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba pozwów/skarg złożonych do sądów administracyjnych przez funkcjonariuszy w związku z nieotrzymaniem warunków zatrudnienia lub pełnienia służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba zapadłych wyroków w I instancji, w tych sprawach w sądach administracyjnych korzystnych		Liczba zapadłych wyroków w II instancji, w tych sprawach w sądach administracyjnych korzystnych	
			dla Izby	dla funkcjonariusza	dla Izby	dla funkcjonariusza
Białystok	12	14	0	11	0	0
Bydgoszcz	5	7	0	0	0	0
Gdańsk	27	28	0	27	0	0
Katowice	4	5	3	1	0	0
Kielce	9	13	0	8	0	0
Kraków	1	2	2	0	0	0
Lublin	6	7	0	3	0	0
Łódź	9	12	0	0	0	0
Olsztyn	9	12	0	0	0	0
Opole	5	8	4	0	0	0
Poznań	9	9	2	0	0	0
Rzeszów	28	28	10*	0*	0*	0*
Szczecin	4	4	0	0	0	0
Warszawa	12	12	0	0	0	0
Wrocław	2	2	0	0	0	0
Zielona Góra	2	2	0	1	0	0

* jest to liczba wydanych postanowień przez sądy administracyjne o odrzuceniu skargi

Izba Administracji Skarbowej	Liczba funkcjonariuszy, którzy złożyli pozwy/skargi do sądów powszechnych w związku z nieotrzymaniem warunków zatrudnienia lub pełnienia służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba pozwów/skarg złożonych do sądów powszechnych przez funkcjonariuszy w związku z nieotrzymaniem warunków zatrudnienia lub pełnienia służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba zapadłych wyroków w I instancji, w tych sprawach w sądach powszechnych korzystnych		Liczba zapadłych wyroków w II instancji, w tych sprawach w sądach powszechnych korzystnych	
			dla Izby	dla funkcjonariusza	dla Izby	dla funkcjonariusza
Białystok	6	6	0	0	0	0
Bydgoszcz	4	4	0*	0*	0*	0*
Gdańsk	7	7	0	0	0	0
Katowice	0	0	0	0	0	0
Kielce	5	5	0	0	0	0
Kraków	0	0	0	0	0	0
Lublin	4	4	0	0	0	0
Łódź	9	9	0	0	0	0
Olsztyn	16	16	0	0	0	0
Opole	0	0	0	0	0	0
Poznań	2	2	2	0	0	0
Rzeszów	17	17	0	0	0	0
Szczecin	0	0	0	0	0	0
Warszawa	5	5	0	0	0	0
Wrocław	2	2	0	0	0	0
Zielona Góra	2	2	2**	0	0	0

* zapadło 1 postanowienie o umorzeniu postępowania ze względu na cofnięcie powództwa oraz 3 postanowienia o przekazaniu sprawy Szełowi KAS, które zostały utrzymane przez sąd w drugiej instancji

** są postanowienia o odrzuceniu pozwu

Izba Administracji Skarbowej	Liczba funkcjonariuszy, którzy złożyli pozwy/skargi do sądów administracyjnych o określenie warunków zatrudnienia w związku z otrzymaniem przez nich propozycji pracy zamiast propozycji służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba pozwów/skarg złożonych do sądów administracyjnych przez funkcjonariuszy o określenie warunków zatrudnienia w związku z otrzymaniem przez nich propozycji pracy zamiast propozycji służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba zapadłych wyroków w I instancji, w tych sprawach w sądach administracyjnych korzystnych		Liczba zapadłych wyroków w II instancji, w tych sprawach w sądach administracyjnych korzystnych	
			dla Izby	dla funkcjonariusza	dla Izby	dla funkcjonariusza
Białystok	56	94	11	60	0	0
Bydgoszcz	10	16	6*	0	0	0
Gdańsk	88	197	0	15	0	0
Katowice	92	133	2	5	0	0
Kielce	12	21	0	11	0	0
Kraków	82	82	4	50	0	0
Lublin	10	12	1	8	0	0
Łódź	44	84	4	0	4	0
Olsztyn	13	31	0	2	0	0
Opole	27	41	22	0	0	0
Poznań	2	3	0	0	0	0
Rzeszów	49	63	47**	0	0	0
Szczecin	34	65	3	1	2	0
Warszawa	2	5	0	0	0	0
Wrocław	9	9	0	0	0	0
Zielona Góra	29	78	3***	27	0	0

* jest to liczba postanowień WSA o odrzuceniu skargi

** jest to liczba wydanych postanowień przez sądy administracyjne o odrzuceniu skargi

*** IAS w Zielonej Górze poinformowała, że na złożone skargi do WSA wpłynęły 32 postanowienia sądu o odrzuceniu skargi

Izba Administracji Skarbowej	Liczba funkcjonariuszy, którzy złożyli pozwy/skargi do sądów powszechnych o określenie warunków zatrudnienia w związku z otrzymaniem przez nich propozycji pracy zamiast propozycji służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba pozwów/skarg złożonych do sądów powszechnych przez funkcjonariuszy o określenie warunków zatrudnienia w związku z otrzymaniem przez nich propozycji pracy zamiast propozycji służby i wygaszeniem ich stosunków służbowych	Liczba zapadłych wyroków w I instancji, w tych sprawach w sądach powszechnych korzystnych		Liczba zapadłych wyroków w II instancji, w tych sprawach w sądach powszechnych korzystnych	
			dla Izby	dla funkcjonariusza	dla Izby	dla funkcjonariusza
Białystok	4	4	0	0	0	0
Bydgoszcz	0	0	0	0	0	0
Gdańsk	2	2	1	0	0	0
Katowice	0	0	0	0	0	0
Kielce	0	0	0	0	0	0
Kraków	1	1	0	0	0	0
Lublin	0	0	0	0	0	0
Łódź	4	4	0	0	0	0
Olsztyn	3	2	0	0	0	0
Opole	1	1	1	0	0	0
Poznań	2	2	0	0	0	0
Rzeszów	32	32	7*	0	0	0
Szczecin	0	0	0	0	0	0
Warszawa	0	0	0	0	0	0
Wrocław	3	3	0	0	0	0
Zielona Góra	1	1	0	0	0	0

* jest to liczba wydanych postanowień przez sądy pracy

Należy też zasygnalizować, iż procesy sądowe (sprawy sądowe) z udziałem jednostek Krajowej Administracji Skarbowej są obecnie na różnym etapie rozpoznawania przed sądami powszechnymi oraz administracyjnymi w ramach przewidzianej prawem procedury, różne są daty ich wszczęcia, co sprawia, że ww. dane ulegają ciągłej modyfikacji, co uniemożliwia udzielenie na dzień dzisiejszy precyzyjnej odpowiedzi na zapytanie Pana Senatora z punktu 3 jego wystąpienia. Izby administracji skarbowej oraz dyrektorzy izb administracji skarbowej są samodzielnymi stronami indywidualnych postępowań sądowych i do nich należy podejmowanie działań procesowych w tym zakresie, a więc ww. podmioty posiadają konkretną i aktualizowaną na bieżąco wiedzę o aktualnym stanie spraw, wskazanych w nich wartościach przedmiotu sporu.

Na zakończenie pragnę poinformować, że proces wdrażania reformy Krajowej Administracji Skarbowej był przedmiotem obrad Rady Służby Publicznej. W wyniku obrad, prowadzonych z udziałem przedstawiciela NSZZ „Solidarność”, w dniu 4 lipca 2017 r. Rada Służby Publicznej, w trybie uchwały nr 24, jednogłośnie, bez uwag, „przyjęła informacje Ministra Finansów o stanie wdrażania reformy Krajowej Administracji Skarbowej, ze szczególnym uwzględnieniem spraw pracowniczych”.

Przedstawiając powyższe wyrażam nadzieję, że przekazane wyjaśnienia zostaną uznane przez Pana Marszałka za wystarczające.

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Marian Banaś
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Związku Zawodowego Celnicy PL (ZZ Celnicy PL) oraz Zarządu Krajowego Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Krajowej Administracji Skarbowej (ZK OZZ KAS), którzy przedstawili stanowisko podpisane przez setki funkcjonariuszy Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej w sprawie dyskryminacji ich formacji, jeśli chodzi o świadczenia emerytalne służb mundurowych.

Obecne przepisy sprawiają, że funkcjonariusze Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej mogą czuć się pokrzywdzeni w kwestii dostępu do świadczeń emerytalnych. Wynika to z faktu, że jako jedyne wśród służb mundurowych mają wprowadzony dodatkowy wymóg mówiący o osiągnięciu wieku 55 lat w przypadku osób zatrudnionych przed styczniem 2013 r., aby mogły otrzymać świadczenie emerytalne. Taki zapis nie obejmuje żadnej innej formacji mundurowej.

Dla przedstawicieli ZZ Celnicy PL oraz ZK OZZ KAS niezrozumienie budzi również fakt, że dla funkcjonariuszy, których reprezentują, wprowadzony jest również wymóg wykonywania przez 5 lat tzw. zadań policyjnych. Ten przepis dotyczy tylko pracowników Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej.

Szanowna Pani Minister, wchodząc do systemu zaopatrzeniowego, funkcjonariusze Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej nie dostali zapewnienia o wliczeniu wykonywania takich zadań do wystugi emerytalnej. Jest to kolejny punkt projektu, który uderza bezpośrednio w te formacje i dyskryminuje je na tle innych służb mundurowych.

W nawiązaniu do publicznych apeli przedstawicieli obu formacji, w tym reprezentujących ich członków ZZ Celnicy PL oraz ZK OZZ KAS, zwracam się do Pani Minister z prośbą o odniesienie się do sytuacji opisanej w niniejszym oświadczeniu oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów planuje zweryfikowanie swojego stanowiska w sprawie zapisów dotyczących dyskryminacji Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej w kwestii świadczeń emerytalnych? Jeżeli tak, to proszę o podanie kierunku ewentualnych zmian.

2. Jakimi przestankami kierowało się Ministerstwo Finansów, proponując rozwiązania, których efektem jest nierówne traktowanie Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej wobec innych formacji mundurowych?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 14 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Waldemara Sługockiego na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r., uprzejmie wyjaśniam.

Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 3 marca 2015 r. (sygn. akt K 39/13) stwierdził, że przepisy art. 1, art. 18a ust. 1 i art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w zakresie, w jakim wśród osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych, pomijają funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy wykonują zadania określone w art. 2 ust. 1 pkt 4–6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, są niezgodne z art. 32 Konstytucji RP.

Trybunał przesądził zatem o zakresie podmiotowym ww. pominięcia ustawodawczego, odnosząc je wyłącznie do funkcjonariuszy realizujących określone zadania.

W celu wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego został przedłożony w Sejmie przez Komitet Inicjatywy Ustawodawczej zainicjowany przez Związek Zawodowy Celnicy PL w celu równego traktowania funkcjonariuszy służb mundurowych i włączenia funkcjonariuszy celnych do zaopatrzeniowego systemu emerytalnego, obywatelski projekt ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw.

Inicjatywa ustawodawcza obywateli w zakresie objęcia systemem zaopatrzeniowym służb mundurowych funkcjonariuszy Służby Celnej spotkała się z pozytywną oceną Rządu, który w dniu 12 lipca 2016 r. przedstawił stanowisko do tego projektu. Zgodnie ze stanowiskiem Rządu, projekt obywatelski wykonywał wyrok Trybunału Konstytucyjnego w zakresie znacznie szerszym niż wynikało z jego sentencji i uzasadnienia. W związku z tym Rząd zaproponował, aby uprawnienia emerytalne z systemu zaopatrzeniowego służb mundurowych otrzymali jedynie ci funkcjonariusze Służby Celnej, którzy wykonują zadania wskazane w wyroku Trybunału Konstytucyjnego i spełnią łącznie wymagany okres stażu służby oraz osiągną wymagany wiek. Jednocześnie w zakresie ustalania stażu wymaganego do emerytury policyjnej Rząd wskazał, aby jako datę początkową określania uprawnień przyjąć datę wejścia w życie ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej, tj. 15 września 1999 r. W ocenie Rządu nie było zasadne uwzględnianie przy ustalaniu stażu pracy funkcjonariuszy okresów sprzed 1999 r., bowiem funkcjonariusze wykonujący pracę na podstawie ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach państwowych, nie stanowili służby mundurowej, lecz byli urzędnikami urzędów państwowych.

Podkreślić należy, że przedmiotem kontroli dokonanej przez Trybunał były, oprócz art. 1, przepisy art. 18a ust. 1 i art. 18b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej. Wskazane przepisy wprowadziły natomiast nowe zasady nabywania praw emerytalnych, ustanawiając dwie przesłanki uprawniające do emerytury policyjnej: wymagany staż służby 25 lat i ukończone 55 lat życia. Dlatego uzasadnionym było, aby uprawnienia emerytalne nadane funkcjonariuszom Służby Celnej przewidywały spełnienie nie tylko wymaganego stażu służby, ale również odpowiedniego wieku. Zważywszy, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, uprawnienia emerytalne powinny przysługi-

wać funkcjonariuszom Służby Celnej realizującym zadania o charakterze policyjnym oraz mając na uwadze konieczność udokumentowania przez funkcjonariusza wykonywania ww. zadań, w stanowisku Rządu zaproponowano, aby emerytura policyjna przysługiwała funkcjonariuszom Służby Celnej po osiągnięciu wieku 55 lat życia i stażu służby co najmniej 15 lat, w tym po udowodnieniu co najmniej 5 lat przy wykonywaniu zadań tzw. policyjnych.

Przyjęta przez Sejm 11 maja 2017 r. nowelizacja ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 1321), rozszerzyła jej zakres podmiotowy, uwzględniając zmiany w stanie prawnym wprowadzone z dniem 1 marca 2017 r. tj. z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947, z późn. zm.) i utworzenie Służby Celno-Skarbowej. Zgodnie z art. 15d ust. 1 ww. ustawy nowelizującej, emerytura dla funkcjonariuszy, o których mowa w art. 12 ust. 2–3, którzy zostali mianowani do Służby Celnej po dniu 14 września 1999 r. wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta na zasadach określonych w art. 15a. Oznacza to, że jako datę początkową okresów uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury policyjnej i obliczania jej wysokości dla funkcjonariuszy celnych przyjęto datę 15 września 1999 r., tj. datę wejścia w życie ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej, z mocy której została utworzona formacja – Służba Celna. Pozostałe okresy zatrudnienia – w statusie funkcjonariusza celnego – sprzed 1999 r., nie są brane pod uwagę do uzyskania uprawnień z systemu zaopatrzeniowego, ani też nie mają wpływu na wysokość przyznanego świadczenia, niezależnie czy w tym okresie były realizowane tzw. zadania policyjne.

Za okresy zatrudnienia w systemie powszechnym przed dniem 15 września 1999 r. oraz za okresy ubezpieczenia po zwolnieniu ze służby, funkcjonariusz będzie miał prawo do emerytury wypłacanej przez ZUS po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Pragnę zwrócić uwagę, że podnoszone w oświadczeniu złożonym przez Pana Senatora kwestie dotyczące dyskryminacji i zróżnicowania ochrony emerytalnej funkcjonariuszy Służby Celnej oraz Służby Celno-Skarbowej na tle innych służb mundurowych były już przedmiotem dyskusji i analizy podczas posiedzeń komisji zarówno w Sejmie jak i w Senacie RP. Zgłoszone w tym zakresie do projektu obywatelskiego poprawki nie spotkały się jednak z aprobatą, w konsekwencji czego projekt obywatelski został przyjęty bez uwzględnienia ww. poprawek.

Chcę w tym miejscu raz jeszcze odwołać się do ww. orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, który w pisemnym uzasadnieniu wyroku wskazał, iż art. 67 Konstytucji nie pozostawia wątpliwości, że ustrojodawca powierzył ustawodawcy zwykłemu do uregulowania zakres i formy zabezpieczenia społecznego. Regulacja konstytucyjna akcentuje w ten sposób szeroki margines swobody działania parlamentu dla urzeczywistnienia prawa do zabezpieczenia społecznego. Do ustawodawcy należy wybór rozwiązań, które uważa za optymalne z punktu widzenia potrzeb obecnych i przyszłych świadczeniobiorców oraz wymogów rozwoju gospodarczego Polski. Z konstytucyjnej gwarancji praw socjalnych nie wynika jednak bezwzględny zakaz takiego racjonalizowania systemu świadczeń, który wiązałby się z ograniczeniem zakresu podmiotowego, wprowadzaniem bardziej restrykcyjnych warunków ich otrzymywania lub zmniejszeniem ich wysokości. Z art. 67 Konstytucji nie da się wyprowadzić prawa do konkretnej postaci świadczenia społecznego ani konkretnego mechanizmu jego ustalania i waloryzowania. Trybunał zauważył nadto, iż w jego ocenie nie istnieje po stronie ustawodawcy – po wyważeniu konkurujących ze sobą wartości konstytucyjnych – obowiązek zapewnienia takiego samego świadczenia emerytalnego każdemu funkcjonariuszowi i każdej służbie „mundurowej”, bez względu na cechy i okoliczności charakteryzujące beneficjentów. Podkreślił też, iż samo wykonywanie działań ukierunkowanych na ściganie przestępstw nie może uzasadniać roszczenia o objęcie uważanym za korzystniejszy systemem emerytalnym.

Reasumując, wprowadzone ustawą z dnia 11 maja 2017 roku o zmianie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw do ustawy o emeryturach mundurowych uregulowania w zakresie objęcia od dnia 1 stycznia 2018 roku funkcjonariuszy Służby Celnej oraz Służby Celno-Skarbowej tzw. mundurowym zaopatrzeniem emerytalnym są w mojej ocenie prawidłowe, zgodne zarówno z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, jak i ze stanowiskiem Rządu i nie wymagają na chwilę obecną zmian w zakresie wnioskowanym przez organizacje związkowe.

Przedstawiając powyższe wyrażam nadzieję, że przekazane wyjaśnienia zostaną uznane przez Pana Marszałka za wystarczające.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Paweł Cybulski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

**Oświadczenie senatorów Grażyny Sztark,
Barbary Borys-Damięckiej, Jadwigi Rotnickiej,
Barbary Zdrojewskiej, Jerzego Wcisły,
Leszka Czarnobaja, Marii Pańczyk-Pozdziej,
Piotra Wacha, Jerzego Fedorowicza,
Piotra Florka oraz Piotra Zientarskiego**

*skierowane do sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jarosława Zielińskiego*

My, niżej podpisani senatorowie RP, zwracamy się do Pana Ministra o udzielenie pełnych informacji związanych z okolicznościami zatrzymania, pobiciem oraz porażeniem paralizatorem ze skutkiem śmiertelnym Igora Stachowiaka, którego, jak podają media, zatrzymano pomyłkowo w dniu 15 maja 2016 r. we Wrocławiu.

Informacje, o które się zwracamy, winny zawierać okoliczności związane z ujawnieniem przestępczej działalności funkcjonariuszy Policji, tolerowaniem przez zwierzchników ich zachowań i próbą utajnienia tych przestępstw, a także sposobem sprawowania nadzoru przez komendantów miejskich i komendanta wojewódzkiego Policji we Wrocławiu. Ponadto informacja winna zawierać także konkretne daty działań związanych z postępowaniem wyjaśniającym, wszczęciem postępowania karnego, a także postępowań dyscyplinarnych, związanych ze sprawstwem, współsprawstwem i nadzorem funkcjonariuszy Policji we Wrocławiu oraz wyciągnięciem konsekwencji służbowych, dyscyplinarnych, prawnych i finansowych w stosunku do wymienionych osób.

Ponadto prosimy o potwierdzenie lub zaprzeczenie informacji medialnej, że komendant wojewódzki dolnośląskiej Policji A.G., jego zastępca, P.N., i dwóch komendantów miejskich, D.K. oraz A.M., po ujawnieniu przez środki masowego przekazu informacji o śmierci Igora Stachowiaka odeszli na „zasłużoną” emeryturę, otrzymując 45–60 tysięcy zł odpraw.

*Grażyna Sztark
Barbara Borys-Damięcka
Jadwiga Rotnicka
Barbara Zdrojewska
Jerzy Wcisła
Leszek Czarnobaj*

*Maria Pańczyk-Pozdziej
Piotr Wach
Jerzy Fedorowicz
Piotr Florek
Piotr Zientarski*

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 28 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
uprzejmie proszę o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na oświadczenie Senatorów RP Pani Grażyny Sztark, Pani Barbary Borys-Damięckiej, Pani Jadwigi Rotnickiej, Pani Barbary Zdrojewskiej, Pana Jerzego Wcisły, Pana Leszka Czarno-

baja, Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Pana Piotra Wacha, Pana Jerzego Fedorowicza, Pana Piotra Florka oraz Pana Piotra Zientarskiego, złożone podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 roku, w sprawie *odpowiedzialności funkcjonariuszy Policji, którzy w maju 2016 roku pełnili funkcje kierownicze w strukturach Policji we Wrocławiu oraz na Dolnym Śląsku*, które zostało przekazane przy piśmie z dnia 16 lutego 2018 roku (sygn. BPS/043-56-1545/18).

Jednocześnie pragnę zapewnić, że odpowiedź na ww. wystąpienie zostanie udzielona w najbliższym możliwym terminie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 17 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 lutego 2018 roku (sygn. BPS/043-56-1545/18), dotyczące oświadczenia Senatorów RP Pani Grażyny Sztark, Pani Barbary Borys-Damięckiej, Pani Jadwigi Rotnickiej, Pani Barbary Zdrojewskiej, Pana Jerzego Wcisły, Pana Leszka Czarnobaja, Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Pana Piotra Wacha, Pana Jerzego Fedorowicza, Pana Piotra Florka oraz Pana Piotra Zientarskiego złożonego podczas 56. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 roku, w sprawie *odpowiedzialności funkcjonariuszy Policji, którzy w maju 2016 roku pełnili funkcje kierownicze w strukturach Policji we Wrocławiu oraz na Dolnym Śląsku* w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji należy wskazać, co następuje.

Kwestie dotyczące odpowiedzialności ww. funkcjonariuszy Policji zostały przedstawione m.in. podczas posiedzenia numer 140 Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych, które odbyło się w dniu 24 stycznia 2018 roku.

W sprawie zdarzenia, do którego doszło w dniu 15 maja 2016 roku na terenie Komisariatu Policji Wrocław Stare Miasto właściwa prokuratura natychmiast wszczęła śledztwo, które z uwagi na zapewnienie całkowitej bezstronności w wyjaśnianiu wszystkich okoliczności działań funkcjonariuszy Policji zostało przekazane do realizacji Prokuraturze Okręgowej w Poznaniu.

Poza wymienionym postępowaniem przygotowawczym, prowadzonym pod postacią śledztwa własnego prokuratora, Komendant Miejski Policji we Wrocławiu w dniu 16 maja 2016 roku, na podstawie art. 134i ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. *o Policji* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2067, z późn. zm.), wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko policjantowi, który w nieprawidłowy sposób używał paralizatora elektrycznego, a w dniu 17 maja 2016 roku zawiesił tego policjanta w czynnościach służbowych.

Okoliczności dotyczące ww. zdarzenia były badane też przez Komendę Główną Policji (KGP), m.in. pierwszy raz w maju 2016 roku – w dniach 18 i 19 maja 2016 roku funkcjonariusze Biura Kontroli KGP przeprowadzili kontrolę w Komendzie Miejskiej Policji we Wrocławiu oraz w Komisariacie Policji Wrocław Stare Miasto. Dokumenty stanowiące podsumowanie dokonanych ustaleń przekazano do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu oraz włączono do materiałów śledztwa.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w maju 2017 roku odwołał ze stanowiska Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu. Stanowiska stracili również Pierwszy Zastępca Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu, a także oficerowie kierujący Komendą Miejską Policji we Wrocławiu, tj. Komendant Miejski Policji oraz Pierwszy Zastępca Komendanta Miejskiego Policji, który w dniu 15 maja 2016 roku pełnił obowiązki Komendanta Komisariatu Policji Wrocław Stare Miasto.

Stosownie do art. 6e ust. 3 ustawy o *Policji* policjanta odwołanego ze stanowiska przenosi się do dyspozycji przełożonego policjanta uprawnionego do odwołania ze stanowiska, z zastrzeżeniem, że policjanta odwołanego ze stanowiska Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji, Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Policji, komendanta wojewódzkiego i Komendanta Stołecznego Policji przenosi się do dyspozycji Komendanta Głównego Policji. Policjant przez okres 6 miesięcy ma prawo do uposażenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem.

Mając na uwadze powyższy przepis prawa, a także art. 6b ust. 3 ustawy o *Policji*¹ należy wskazać, że funkcjonariuszy, których odwołano z dotychczas zajmowanych stanowisk Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu i Pierwszego Zastępcy Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu, przeniesiono do dyspozycji Komendanta Głównego Policji, natomiast ww. oficerów kierujących Komendą Miejską Policji we Wrocławiu, po ich odwołaniu, przeniesiono do dyspozycji Komendanta Wojewódzkiego Policji we Wrocławiu. Funkcjonariusze pełniący funkcje kierownicze w Komendzie Wojewódzkiej Policji we Wrocławiu oraz Komendzie Miejskiej Policji we Wrocławiu zostali zwolnieni ze służby na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 45 ust. 3, art. 41 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 3 oraz art. 41 ust. 3 ustawy o *Policji*.

Wszczęte przeciwko wymienionym funkcjonariuszom postępowania dyscyplinarne zostały umorzone odpowiednio ze względu na fakt, iż stały się bezprzedmiotowe – tego rodzaju postępowania mogą bowiem być prowadzone wyłącznie przeciwko funkcjonariuszom pozostającym w służbie oraz w związku z upływem terminu na wymierzenie kary dyscyplinarnej.

Obecny Komendant Wojewódzki Policji we Wrocławiu zwolnił ze służby w Policji, ze względu na jej ważny interes, wszystkich pozostających w służbie policjantów, którzy bezpośrednio uczestniczyli w omawianych zdarzeniach, do których doszło na Komisariacie Policji Wrocław Stare Miasto.

Przepisy rozdziału 10 ustawy o *Policji*, regulujące kwestie proceduralne dotyczące prowadzenia postępowań dyscyplinarnych oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej policjantów, nie przewidują na żadnym etapie udziału Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Podmiotem uprawnionym w tym zakresie jest przełożony policjanta, który decyduje o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego oraz wymiarze ewentualnej kary dyscyplinarnej. Sytuację tę zmienia ustawa z dnia 9 listopada 2017 r. o *zmianie ustawy o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2018 r. poz. 106) – która weszła w życie w dniu 27 stycznia 2018 roku – stanowiąca pierwsze, systemowe podejście do kwestii sprawowania nadzoru przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji nad służbami porządku publicznego. Wymieniona ustawa z jednej strony rozszerza zakres nadzoru sprawowanego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych m.in. na prowadzone w nadzorowanych służbach czynności wyjaśniające i postępowania dyscyplinarne, z drugiej zaś przyznaje organowi utworzonemu na jej podstawie,

¹ Art. 6b ust. 3 Komendant Główny Policji, na wniosek komendanta wojewódzkiego lub odpowiednio Komendanta Stołecznego Policji, powołuje i odwołuje do trzech zastępców komendanta wojewódzkiego lub Komendanta Stołecznego Policji, w tym I zastępcę.

tj. Inspektorowi Nadzoru Wewnętrznego uprawnienie polegające m.in. na ujawnianiu i analizowaniu nieprawidłowości zaistniałych w związku z prowadzonymi czynnościami wyjaśniającymi i postępowaniami dyscyplinarnymi w ww. służbach.

Stosownie do art. 114 ust. 1 ustawy o *Policji* policjant zwalniany ze służby otrzymuje, z zastrzeżeniem ust. 2–4:

- 1) odprawę;
- 2) ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe lub dodatkowe oraz za niewykorzystany czas wolny od służby udzielany na podstawie art. 33 ust. 3 ww. ustawy;
- 3) zwrot kosztów przejazdu policjanta i członków jego rodziny oraz przewozu urządzenia domowego do nowego miejsca zamieszkania w kraju, w zakresie i na zasadach obowiązujących przy przeniesieniach z urzędu.

Odprawa, tak jak inne świadczenia związane ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby, ma charakter jednorazowy, a jej wysokość wynika z przepisów ustawy o *Policji*. Na podstawie art. 115 ust. 1 ww. ustawy wysokość odprawy dla policjanta w służbie stałej równa się wysokości trzymiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnymi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Odprawa ulega zwiększeniu o 20% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym za każdy dalszy pełny rok wysługi ponad 5 lat nieprzerwanej służby aż do wysokości sześciomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym. Okres służby przekraczający 6 miesięcy liczy się jako pełny rok. Natomiast zgodnie z art. 115a ustawy o *Policji* ekwiwalent pieniężny za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego oraz za każde rozpoczęte 8 godzin niewykorzystanego czasu wolnego przysługującego na podstawie art. 33 ust. 3 ustala się w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

Wymienionym powyżej funkcjonariuszom, którzy pełnili funkcje kierownicze w Komendzie Wojewódzkiej Policji we Wrocławiu oraz Komendzie Miejskiej Policji we Wrocławiu zostały wypłacone odprawy na podstawie przepisów ustawy o *Policji*.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Jerzego Wcisły,
Mieczysława Augustyna, Bogdana Borusewicza,
Barbary Borys-Damięckiej, Leszka Czarnobaja,
Jerzego Fedorowicza, Piotra Florka,
Tomasza Grodzkiego, Kazimierza Kleiny,
Bogdana Klicha, Andrzeja Kobiaka,
Władysława Komarnickiego, Grzegorza Napieralskiego,
Marii Pańczyk-Pozdziej, Aleksandra Pocięja,
Marka Rockiego, Jadwigi Rotnickiej,
Sławomira Rybickiego, Waldemara Sługockiego,
Grażyny Sztark, Piotra Wacha, Barbary Zdrojewskiej
oraz Piotra Zientarskiego**

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

My, niżej podpisani senatorowie RP, wyrażamy oburzenie i sprzeciw wobec użycia przymusu bezpośredniego, okoliczności zatrzymania i skucia w kajdanki Władysława Frasyńniuka.

Władysław Frasyńniuk, uhonorowany najwyższym odznaczeniem Rzeczypospolitej Polskiej, Orderem Orła Białego, przez prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego, jest symbolem walki z totalitarnym systemem o suwerenność Polski, a w szczególności walki z nadużywaniem prawa i podporządkowaniem służb siłowych politycznemu aparatowi władzy. W ostatnim czasie protestował także przeciwko metodom wprowadzanym przez rząd PiS, nie ukrywając swoich poglądów, które sam scharakteryzował słowami: z władzą opresyjną się walczy. Każdy obywatel ma do tego prawo.

Akcję zatrzymania dokonanego 14 lutego o godzinie 6.00 rano traktujemy jako symboliczny sygnał, że władza nie respektuje praw obywatelskich, jeśli zagraża to interesom politycznym partii rządzącej. Jest to wyraźny sygnał nie tylko dla opozycji lat osiemdziesiątych, ale także dla każdego obywatela Rzeczypospolitej.

W kontekście zaniechań w ramach wielu prokuratorskich dochodzeń w skandalicznych sprawach związanych z szykanowaniem i atakowaniem opozycji demokratycznej nie przyjmujemy do wiadomości, że jest to zgodne z zasadą, że każdy obywatel jest równy wobec prawa.

W odczuciu odpowiedzialności związanej z konstytucyjnymi gwarancjami praw i wolności obywatelskich zwracamy się do Pana Ministra, Prokuratora Generalnego o zbadanie podstaw prawnych działań służb i przedstawienia wyników tych badań.

*Jerzy Wcisła
Mieczysław Augustyn
Bogdan Borusewicz
Barbara Borys-Damięcka
Leszek Czarnobaj
Jerzy Fedorowicz
Piotr Florek
Tomasz Grodzki
Kazimierz Kleina
Bogdan Klich
Andrzej Kobiak
Władysław Komarnicki*

*Grzegorz Napieralski
Maria Pańczyk-Pozdziej
Aleksander Pocięj
Marek Rocki
Jadwiga Rotnicka
Sławomir Rybicki
Waldemar Sługocki
Grażyna Sztark
Piotr Wach
Barbara Zdrojewska
Piotr Zientarski*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 15 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatorów RP Jerzego Wcisły, Mieczysława Augustyna, Bogdana Borusewicza i innych, złożone na 56. posiedzeniu Senatu w dniu 15 lutego 2018 r., działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. 2017 r. poz. 1767 ze zm.), uprzejmie informuję, iż zatrzymanie pana Władysława Frasyniuka zostało zrealizowane w toku postępowania Prokuratury Okręgowej w Warszawie sygn. PO II Ds 166.2017 z uwagi na niestawiennictwo wyżej wymienionego pomimo wezwania go do stawiennictwa w siedzibie prokuratury. W tej sytuacji prokurator na podstawie art. 247 §1 kpk zarządził zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie – celem przeprowadzenia z udziałem pana Władysława Frasyniuka przewidzianych przez kodeks postępowania karnego czynności procesowych. Dodać należy, iż zgodnie z art. 247 §7 kpk zarządzenie prokuratora o zatrzymaniu wykonuje Policja – w zakresie swej właściwości.

W postanowieniu o zatrzymaniu czas doprowadzenia pana Władysława Frasyniuka do Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy wyznaczono na dzień 14 lutego 2018 r. w godzinach 8.00-9.00.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak